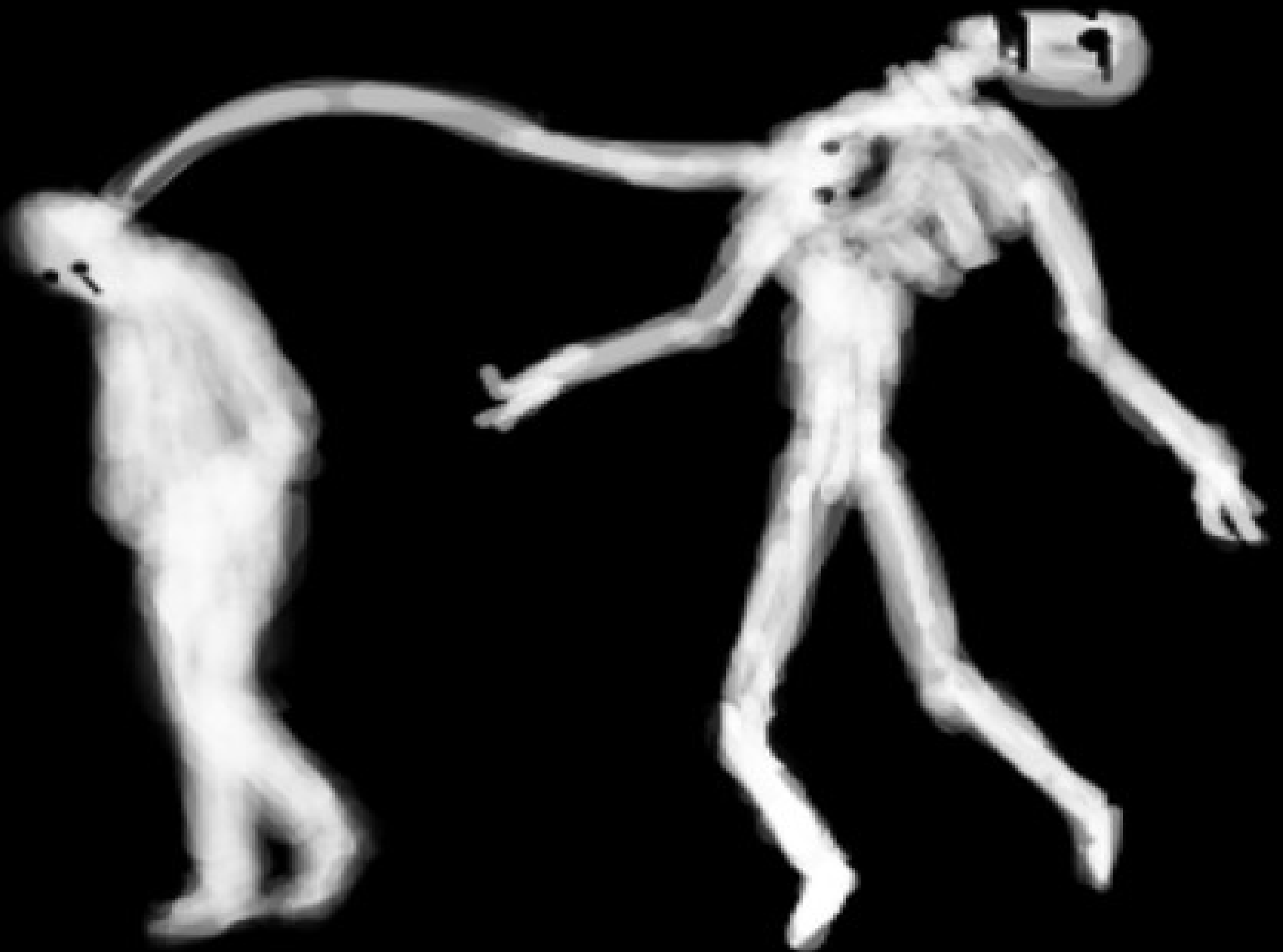
GRİ DUMAN DENİZİ

GECE ENGİN

‘’*...Ve dostum, tüm yaşamının aslında çok kısa bir zaman olduğunu anladığında biraz sonra ölecekmiş gibi korkuya kapılıyorsun...’’* – Ortaköy sahilinde bir hapçı.

Bölüm 1

Herifi öldürdükten sonra yoluma devam ettim. Donmuş sokaklardan çevre yoluna kadar yürüdüm sonra kaldırıma oturdum. Ağzımdan buhar bile

çıkmıyordu, içim buz kesmişti. Ellerim acıyordu. Bir kaç eklemin derisi tamamen kopmuştu, kemiklerimi görebiliyordum. Elimi cebime sokarken kan tekrar akmaya başladı ama hava o kadar soğuktu ki hemen donuyordu. Paketi çıkarıp dudağımla bir sigara çektim içinden. Yakana kadar bir kaç kez düşürdüm çakmağı. Sonra içim sıcak dumanla doldu. Yolun karşı tarafındaki evleri izlemeye başladım. Duvar ışıklarının ve avizelerin aydınlattığı salonları... Kimse pencereden bakmıyordu. İçerde oturmak güzel bir his olmalı diye düşündüm. Şehrin zengin semtlerinden biriydi burası. Riverside gibi havalı bir isimleri bile vardı.

Başımı öne düşürdüm. Ağır yüklü bir kamyon tam önümden geçerek yüzüme soğuk hava ve mazot kokusu püskürttü. Bir sonrakini durdurup ordan gitmek istedim. Ya da önüne atlayıp daha uzak bir yere götürmesini. Telefonum çalmasaydı belki de giderdim, bilmiyorum.

Açtım.

‘’Kardeş evde misin?’’

‘’Dışardayım,’’ dedim.

‘’Nerdesin?’’

‘’Sazova’dayım, parkın orda.’’

‘’İşin çok sürer mi?’’

‘’İşim yok, geziyorum.’’

‘’Ben size geçiyorum, istersen alayım seni.’’

‘’Tamam aga, ben buralardayım, bekliyorum’’

‘’Hadi görüşürüz.’’

Ömer’di. Kent hapishanesinde gardiyanlık yapardı o zamanlar. O da bizimle aynı yıl üniversiteye gelmişti ama hazırlığı bitiremeyince eniştesinin torpiliyle bu işi bulmuştu. Bir yıldır orda çalışıyordu. Mesaiden

sonra da ya kız arkadaşıyla buluşur ya da bize gelirdi. Kızı hiç görmedim. Bizde olduğu zamanlar kız onu aradığında hep yalan söylerdi.

Daha önce görmediğim bir köpek az ötedeki çöp kutularını karıştırıyordu. Civardaki çoğu köpeği tanırım. Onlar da benim gibi gece gezmeyi seviyor. Sokak lambalarının altında yürürken karanlıkla aydınlık arasında gidip gelmek hoşumuza gidiyor. Gölgemizin uzayıp kısalmasını izliyoruz, ama onlar hep karanlıkta durur, ben de böyle ışığın altına otururum. Sanırım karanlıktan korkuyorum. Belki bir köpek olsam bile yine korkardım. Gün doğana kadar sokak lambalı caddelerde gezer sonra yolları diğer köpeklere bırakırdım. Sonra da güneş batana kadar inimden çıkmazdım. Ama bazen diğer köpekler seni gece bile rahat bırakmıyor işte.

Elimi yere vurup yanıma çağırdım iti. Biraz yaklaşınca önümde durup yeri koklamaya başladı. Uzun tüylü pis bir şeydi. Bir kulağı sokak kavgası sırasında kopmuştu. Genç bir köpeğe benziyordu. İyice yaklaşınca başını okşadım. Elimdeki kesikleri yalamasına izin verdim. Öyle dolandı etrafımda, sonra bende yemek olmadığını anladı, karanlıkta kaybolup gitti.

Ömer yarım saat sonra geldi. Baya üşümüştüm, hemen arabaya girip ellerimi klimaya yapıştırdım.

‘’Aga ne oldu sana böyle?’’

‘’Bi’kaç kişiyle takıştım,’’ dedim.

‘’Nerde? Burda mı?’’

‘’Aşağı mahallede, Porsuğun kenarında.’’

Daha dikkatli bakıp yüzünü buruşturdu. ‘’Sıradan bir takışmaya benzemiyor pek. Bu havada oralarda ne işin vardı oğlum, ne içtin yine o kadar?’’

‘’Bir şey içmedim,’’ dedim. ‘’Canım sıkıldı, yürüyordum öyle.’’

‘’Eee?’’

‘’Laf attı şerefsizler. Sonra da gördüğün gibi işte’’

‘’Çok fena olmuş ellerin, başka yaran yok değil mi?’’

‘’Yok, yok. İyiyim.’’ Başımı çevirip camdan dışarıyı seyretmeye başladım.

‘’Herifin durumu ne?’’ diye sordu. Bi’ sigara yaktı, bi’ tane de bana uzattı. Ömer de geçmişi harekelti biriydi, tahmin edebiliyordu yani bir insanın ellerinin nasıl bu hale gelebileceğini.

‘’Bilmiyorum,’’ dedim.

‘’Yaşıyor değil mi?’’

‘’Arkadaşları alıp götürdü en son. Ben de buraya kadar yürüdüm işte.’’ Tekrar başımı çevirdim. Daha da soru sormadan yola dikti gözlerini. Yalan söylediğimi az çok anlıyordu ama ne kadarının yalan olduğunu bilmek istemiyordu. Bunu okuyabiliyordum. Yalan beklemediğin birinden gelince, kırılan inanç soğuk kanlılıkla birleşerek gözlere donuk bir görüntü verir. Gerçeğin dayanılmaz ağırlığı çöker gözlere. Bir insanı asla tanıyamayacağın gerçeği... Böyle anlarda annenin yüzü bile yabancı gelir sana. İnsan kendini bile tanıyamıyor ki. Etrafındakilerin de, kendinin de olması gerektiği gibi olduğuna inanıyor. Karanlıkta yürürken önünde elinde içki şişeleriyle bağıra bağıra konuşan üç kişi gördüğünde kafanda senaryolar kurarsın. Olabilecek en kötü şeyi ve buna nasıl tepki vereceğini hesaplarsın. Eğer diş bileyemeyecek biriysen boyundan büyük işlere de kalkışmaz en iyi ihtimalle yanlarından geçip gidersin. O gece kötü ihtimallerden biri oldu.

Gökyüzünde dolunay vardı. İnce, zar gibi bir bulut üstünü örtüyordu ama yine de etrafı görecek kadar ışık sağlıyordu. Nehrin üstü tamamen donmuştu. Ay ışığında beyaz bir yılana benziyordu. Havada is kokusu vardı. Uzaklardan bir köpeğin tekdüze havlamalarını duyuyordum. Yürümek için harika bir geceydi. Başım önde yoldaki kuru yapraklara hangi ayağımla basacağımı tahmin etme oyunu oynayarak yürüyordum.

Kaldırımda patlayan şişenin sesiyle kaldırdım kafamı. Benden üç dört sokak ilerdeydiler. Onlar da benimle aynı yöne yürüyordu, yürümeye çalışıyordu daha doğrusu. Ayakta zor duruyorlardı. Bir an yolumu değiştirmeyi düşündüm ama sonra birkaç serserinin beni manzaramdan

mahrum bırakmalarını istemedim. Adımlarımı hızlandırdım, önlerine geçip o görüntü kirliliğinden kurtulacaktım. Ben yaklaşınca konuşmayı kestiler. Bira kokusunu alabiliyordum şimdi. Biraz yavaşladım. Korktuğumu sanmalarını istemiyordum tabi. Ben yanlarındayken hiç konuşmadılar. Bir tanesi çıkarıp sigara yaktı sadece. Çakmağın sesini duyduğumda birkaç metre önlerine geçmiştim. Sonra içlerinden biri seslendi ‘’Sigaran var mı birader?’’

Yüksek sesle söylemişti ama yine de yanındakilerden birine söylüyor diye düşünüp devam ettim.

‘’Hop! Sana söylüyorum.’’

Döndüm.

‘’Sigaran var mı?’’ diye sordu tekrar ve az önce yakmış olduğundan bir nefes çekti.

Paketten üç dal çekip uzattım. İlk defa sigara görüyormuş gibi inceledi onları. Sonra kendi paketindekilerin yanına yerleştirdi. ‘’Eyvallah,’’ dedi. ‘’Paran da varsa bu gece senden güzeli yok.’’ Ağzını yaya yaya konuşuyordu. Üçünün de suratında pis bir sırıtış vardı.

‘’Kusura bakmayın,’’ dedim. ‘’Öğrenci adamım, kendime zor bakıyorum.’’

‘’Ne öğrc...’’ gibi bir şey dedi ufak tefek olan. Diğeri güldü. Bir tiksinti duydum.

‘’Ne varsa artık,’’ dedi ortadaki elini omzuma koyarak. Benden epey uzundu. Pis soluğunu yüzüme üflüyordu.

Elini omzumdan çektim. En nefret ettiğim şey varsa o da birinin bana dokunmasıdır. Bundan gerçekten nefret ediyorum.

‘’Gece gece bela aramayın,’’ dedim. ‘’Herkes yoluna.’’

‘’Şşt, akıllı ol, sikerim belanı!’’ dedi ortadaki.

‘’İyi akşamlar,’’ deyip arkamı döndüm. Bir adım bile almamıştım ki arkadan itme vurma karışımı darbe geldi. Birkaç adım tökezledim. Öylece kaldım. Sıcak bir karıncalanma sardı vucudumu. Sanki herif beni bir arenanın içine itmişti, bana başka seçenek bırakmamıştı. Pek kavgacı bir tip değilimdir. Bu zamana kadar da öyle büyük bir olayım olmadı. Bir gün kavga edecek olursam karşımdakini öldüresiye döveceğimi düşünürdüm hep. Bu, o geceye kadar korkaklığımı ötrmek için kendime söylediğim bir yalan olarak kaldı.

Atkıyı burnumun üstüne çektim. ‘’Gel bakalım piç kurusu!’’ dedim herife dönerek. Daha sonra o olayı düşündüğümde elimi sanki birini koruyormuş gibi arkaya uzattığımı hatırlıyorum. Çok öfkelenmiştim ama sadece öfke değildi. Sanki uzun zamandır orda olan hiç bilmediğim görünmez bir şey zihnime hakim olmak üzereydi. Dehşet verici bir şeydi ama hoşuma gidiyordu. Adamı öldürme isteğine kapıldım.

O da bunu farketmiş olacak ki yüzünde kararsız bir ifade belirdi. Yanlış kapıya çatıp çatmadığını düşünüyordu heralde. Sonra bu ifade kayboldu. Arkadaşlarının önünde geri çekilmeyi kendine yediremedi. Son biliçli düşüncem bir kasırga gibi önüme çıkan her şeyi parçalama isteğiydi. Önce bu kibrit çöpüyle başlayacaktım. Ona güldüm. Kara ve kasvetli gecede aklımın son kırıntıları da uçtu gitti.

Adam yumruklarını sallayarak üstüme atıldı. Sol yomruğunu havada yakaladım. Sağ yumruğu kaşıma indi ama bunu hissetmedim. Göründüğü kadar sert biri de değildi. Karnına bir yumruk salladım. Nefesi kesildi, bağıramadı bile. Ellerini karnına bastırarak sırtını bana döndü. Öksürüyordu. Henüz istediğimi alamamıştım tabi. Ensesine, sırtına ve böbreğine üç yumruk daha salladım. Yere yuvarlanıp midesindekileri kustu. Herifi tekmelemeye başladım bu sefer. Beceriksizce ellerini kaldırıp durdurmaya çalışıyordu. Kaburgalarından birinin kırıldığını duydum. İki büklüm kaldı öylece. Ata biner gibi sırtına çıktım. Tam başının arkasını yumruklamaya başladım. Hem ellerim hem de adamın kafası soyulana kadar vurdum. Sonra da yağlı saçlarından kavrayıp suratını taşlara sürmeye başladım. Sokak lambasının donuk ışığında kanı kapkara görünüyordu.

Arkamdan sesler duydum. Kollarımdan tutup herifin üstünden indirdiler. İkisine de yumruğu bastım. Birinin burnunu kırdım sanırım. Diğeri yine üstüme geldi. Topuğumla dizine vurunca bacağı anormal bir açıyla büküldü.

Yerdeki sürünerek kaçmaya çalışıyordu. Herifleri halledip yine onu tekmelemeye giriştim. Öyle hoşuma gidiyodu ki. Adam karşılık verecek halde değildi. Aptallaşmıştı. Onu öldürmeye karar verdim. Tekmeleye tekmeyele öldürecektim. Sonra da diğer ikisini gebertecektim. Parmaklarına, dirseklerine falan vuruyordum. Her ânın tadını almak istiyordum. Kemikleri kuru dallar gibi kırılıyordu ama hala sürünüyordu. Biraz uzaklaşmasına izin verdim. Sonra soluna doğru yürüdüm. Dolunay cilalanmış kemik gibi orda duruyordu. Serbest vuruş kullanan bir futbolcu gibi hızımı aldım, o esnada yüzünü bana döndü. Ama profesyoneller gibi ayağımın içiyle değil mahalle maçındaki gibi botumun ucuyla vurdum. Kırılma ve yırtılma sesi duyuldu. Yüzünün bir kısmı etrafa saçıldı. Geriye kalanı kemikli bir et çorbasına benziyordu. Galiba bileğimi orda incittim. Her yanım kana bulandı. Adamın bedeni birkaç kez daha kasılıp hareketsiz kaldı. Kesik kesik soluyordum. Midem bulanıyordu. Başımı kaldırdım. Diğer ikisi ortalıkta yoktu. Gecenin soğuk sessizliğinde tiz bir çığlık vardı. Sesi alçalıp yükseliyordu. Belki de ben öyle sandım. Ellerimi ceplerime soktum, pelteye dönmüş herifi ve sigaralarımı arkamda bırakarak nehir boyu yürümeye devam ettim. Ay gitgide yoğunlaşan bir bulut tabakasının arkasına girmiş, ışıkları sönükleşmişti. Çevresindeki halenin yalan söylemediğini düşündüm. Gece sona ermeden kar yağacaktı.

Araba hızla geceyi deliyor, Ömer gözleri yolda, sessizce duruyordu. Kafamı cama yaslamış birbiri ardına akan otoyolun ışıklarını izliyordum. Camdaki buharı silmemiştim. İçimde o tanıdık his vardı. Çocukluğumdan, güneşli bir yaz akşamından kalan soğuk bir his...

Babam alkolik bir balıkçıydı. Tüm gün kayıkhanede içer, şişeler boşalınca da beni yenilerini almaya gönderirdi. Geçenlerde kanserden öldü. Buna sevindim. Limandaki tek çocuk bendim. Bir çocuk için eğlenceli bir yer sayılırdı. Dünya keşfedilecek şeylerle doluydu ve günler buna izin verircesine uzundu. Öğleye doğru evden çıkar gece avından dönen teknelerin ağlarına değişik bir canlı takılmış mı diye tüm kıyıyı dolaşırdım. Deniz kabuğu toplar, bazı büyük balıklara mezar kazıp cenaze töreni düzenlerdim. Bir de kediler vardı. Balıkçılar, ağları kemiren fareleri yakaladıkları için bolca kedi beslerdi limanda. Yaz tatiline ortalık yavru dolardı. Onlarla oynamayı çok severdim. Farklı bir canlıyı keşfetmekti bu. Hangi koşullarda nasıl tepki verdiklerini, yavrularla yetişkinlerin ne gibi farkları olduğunu gözlemlerdim. Yeni doğmuş olanların kaybolma ya da korku gibi hisleri olup olmadığını görmek için yuvasından uzaklara götürüp ne yapacaklarını izlerdim. Ne yöne yürüyüp neye dokunduklarına, yükseklik, karanlık gibi şeylere nasıl tepki verdiklerine bakardım. Özellikle yavruları merak ederdim, hiç bir şey tecrübe etmemiş bomboş bir zihnin tepkilerini görmek ilgimi çekerdi. Henüz dünya onları etkilememiş ve çevrelerinden hiçbir şey öğrenmemişken en temel içgüdülerini anlamaya çalışıyordum. Acıya nasıl tepki verdiklerini, daha da önemlisi acıya neden tepki verdiklerini. Ölmekten neden korktuklarını.

Gözleri farklı renkte beyaz tüylü bir yavru vardı. Sıradan olmadığı anlaşılıyordu hemen. Kedilere artık onları farketmeyecek kadar alışkın olan balıkçıların bile dikkatini çektiğini hatırlıyorum. Babamı bile o zamana kadar kedi severken görmemiştim. Doğrusu babamı şişelerinden başka hiçbir şeyi severken görmemiştim. Bizim kayıkhanedeki kullanılmayan ağların üstüne ona özel yuva yapmıştı. Bana da ona iyi bakmamı söylemişti. Ben de arasıra gidip seviyordum.

O akşam babam ‘’Eve gidiyoruz,’’ dediğinde hiç acele etmedim. Zaten zor yürüyordu, otoyola varmadan yanında olurdum, böylece elimden tutup karşıya geçirebilirdi beni. Toprak liman yolunda tahtalarla muşambalarla oynaya oynaya peşinden geliyormuş gibi yaptım bir süre. Yeterince uzaklaşınca planımı uygulamak için koşarak kayıkhaneye geri döndüm. Beyaz yavruyu kapıp barakaların arka tarafına götürdüm. Onunla oyun oynadığımı sanmış olmalı ki uysal davranıyordu. Ama ben heyecanlıydım.

Birazdan yepyeni bir şey tecrübe edecektim. Yarısı yıkılmış liman duvarından kalan büyük taş bloklar vardı orda. Daha büyük çocukların geceleri ateş yakıp kafayı çektikleri yer... Sanki bir ayin yeriymiş gibi duvardan düşen taşları ateş yaktıkları yerin etrafına çember şeklinde dizmişlerdi. O akşam ayin yapacak olan bendim. Önce tek elimle kaldırmayı denedim taşı ama olmadı. Epey ağırdılar. Ufaklığı yere bıraktım. Kaçmaya çalışmadı. İki elimle tutunca kaldırmayı başardım. Ayağımla daha küçük bir taşı altına sürüp tekrar bıraktım. Kaya, beş on santim hava duruyordu şimdi. Yavruyu tutup bu boşluğa soktum. Bir an huzursuzlanıp çıkmaya çalıştı. Mavi yeşil gözlerinde o an korkuyu gördüğümü hatırlıyorum. Sonra destek taşını çektim. Beton blok biraz daha alçaldı ama hala havadaydı. Birden mideme bir şey oturdu sanki. Daha önce hiçbir kediden duymadığım bir şekilde çığlık atıyordu. Kesik kesik ama hızlı, hiç durmadan ince ve tiz bir ses... Olduğum yerde kaldım. Sanki damarladımda soğuk ve katı bir kan dolaşıyordu. Soluklarım hızlanmış kalbim deli gibi çarpıyordu. Bir an taşı kaldırmayı düşündüm. Ama vazgeçtim. Hemen uzaklaştım ordan. Ben koşarken hala çığlık atıyordu. İçimde buz gibi bir korkuyla koşuyordum ve garip bir hazla...

Daha sonra pek çok defa yaşadım o hazzı. Öldürdüğüm her kediden sonra aynı şeyi hissettim. Başlarda heyecanımı kontrol edemiyordum, panikliyordum. Bu yüzden yakalanabilirdim bile. Düşünüyorum da yakalansam ailem ne düşünürdü acaba. Annem sinir krizi geçirirdi heralde. Ama bir süre sonra. bunu kontrol etmeyi öğrendim.

O gece arabadayken aklımdaki tek şey bilgisayarın tuşlarına basarken parmaklarımın sorun çıkaracağıydı. Pelte adam geçmişte kalmıştı artık.

Bölüm 2

Eve geldiğimizde ilk iş üzerimdekileri botlarla birlikte bir poşete soktum. Sonra yerdeki yarım votkayı kapıp duşa girdim. Sıcak suyu sonuna kadar açtım. Banyonun için buharla dolarken aynadan kendimi kontrol ettim, yüzümde birkaç damla kan vardı. Kaşım şişmemişti, bileğim de iyiydi ama ellerim felaket durumdaydı. Parmaklarımı ancak oynatabiliyordum. Lavaboyu ılık suyla doldurdum, ellerimi içine sokup kan ve deri yumuşayana kadar beklettim. Kopan deriler alakasız yerlere yapışıp kabuk bağlamıştı. Tek tek kopardım. Bembeyaz kemikler ortaya çıktı. Kan durmuştu. Suyun altına girdim. Kanımın tekrar sıcak aktığını hissedene kadar durdum orda. Günahlarıma kadar temizlendim.

Çıktığımda Ömer telefonla konuşuyordu. Bantları nereye bıraktığını sordum, mutfak masasını işaret etti. Alıp salona geçtim. Erhan yine sızmıştı. Nabzını kontrol ettim. Bir gün kapıdan girince onu ölü bulmaktan korkardım hep. Ama bu bir tercih meselesidir. Yani, zamanı nasıl kullanacağın ve ne kadar zevk alacağını belirleyen bir tercih. Terazinin bir tarafının daha ağır olduğunu düşünmüyorum. Kimse bana mutlu, huzurlu ve uzun bir yaşamın bir eroin bağımlısının birkaç ayından daha iyi olduğunu söyleyemez. Buna gülerim ancak. Binlerce farklı insanın olduğu bir dünyada binlerce farklı doğru vardır.

Elimi bantlama işlemi bitince küllükteki yarım üçlüyü ateşledim. Zaten sabahtan beri içiyordum. Artık girmiyordu kafama. Sigara niyetine çekiyordum işte.

Ömer konuşmasını bitirip içeri geldi. Oturup yüzünü ovuşturdu. Sonra bana döndü. ‘’Nasılsın kardeş? Kendni nasıl hissediyorsun?’’ gözlerinde sevgi dolu bir ifade vardı.

‘’Hayırdır?’’

‘’Bu mal yine mi uyuyor amına koyim? Şşt lan, kalksana amına koduğumun çocuğu.’’Bizimki duymadı bile.

‘’İndica içmiş,’’ dedim.

‘’Telefonunu bile açmıyor göt,’’ dedi, yine bana döndü, ‘’Erman aradı demin, ‘senin uzun zamandır beklediğin bir arkadaş vardı ya, o geldi’ dedi. ‘’

‘’Kaç paraymış?’’

‘’Kişi başı yüz.’’

Bir şey söylemedim. Bözle zamanlarda insanın kendini bir tartması gerekir. Normal şartlarda bilinci yönlendirmek o kadar zor olmaz. İnsan istediği zaman iyi veya kötü hissedebilir, bu o kadar da zor bir şey değil. Meditasyon ve odaklanmayla alakalı. Ama yüksek halüsinojen altındayken biliçaltı patlama yapar. Bu insan kontrolünün çok üstünde bir durum, özellikle acid gibi maddelerden söz ediyorsak. Budist rahiplerin yıllarını verip ulaştıkları trans haline bir anda yükselmekti bizim yaptığımız. Ve o gece bilinç altımın pek de masum olduğu söylenemezdi. Pelte adamı canlandırmak istemiyordum.

‘’Eee? Kanka, ne diyorsun?’’

‘’Bu akşam olmaz,’’ dedim. ’’Keyfim yok. Kötü zaman geçiririm. Ne kadar daha burdaymış sordun mu?’’

‘’Sormadım da, çok durmaz heralde. Eğer bu akşam olmaz diyorsan bana da uyar hacı, sıkıntı değil. Otumuz da var. Yarın ararım o zaman.’’ Kafasını geri yaslayıp tekrar yüzünü ovuşturdu. O da pek istekli değildi. O zamanlar daha yeni tanışıyordu bu dünyayla. Hepimiz yolun başındaydık ve biraz tedirgindik, birbirimize gaz veriyorduk. Bu yola tek başına giren yoktur. Tabi intihar edenler ve kafayı yemiş manyaklar dışında. Onlar ne bulsa içiyor.

Canım fena halde Deniz’le konuşmak istiyordu. Bilgisayarı açıp online mı diye baktım, değildi. Saat daha yediydi zaten. Geceleri gelirdi Deniz. Bir an hayatımın ne kadar boktan olduğunu düşündüm. Onunla konuşmak dışında zevk aldığım tek şey kafayı bulmaktı. İki yıldır bundan başka bir şey yapmamıştım zaten, dış dünya bomboştu. Eskiden basketbol oynamaktan koşmaktan falan büyük zevk alırdım ama şimdi bedenim bile bana yabancıydı. Bu dünyada yapacak hiçbir şeyim yoktu. Maddelerin şeklini değiştirmek bana zevk vermiyordu. Haraket etmek anlamsız bir hal almıştı. Her şeyi kafamın içinde yaşıyordum. Tüm değerlerimi tüm mutluluklarımı huzurumu orada yaşıyordum. Değer verdiğim her şey oradaydı, asla elimden alınamayacak bir yerde. Kafamın içindeki dünyada tanrı bendim. Orda her şey daha güvende oluyor. Bunu ondan öğrendim.

Denizin yokluğunda sadece uyuşturucu vardı işte. Arkadaşlarım sadece zamanın geçmesini kolaylaştıran insanlardı. Benim hiç arkadaşım yok, hiç de olmadı. Arkadaş demek kirlenmek demek bu dünyada.

Sehpanın üstündeki yeşil yapraklara baktım. Bu gece bana daha sert bir şeyler gerekiyordu. Sert ve güvenli bir şey, sonucu garanti.

‘’Şeker alalım mı?’’ dedim Ömer’e.

Şaşırdı. Pek niyeti yoktu. Sabah işe gidecek olan oydu tabi ama biri bu fikri ortaya atınca hayır diyeni görmedim.

‘’Önce bir şeyler yiyelim mi?’ dedi.

‘’Ben aç değilim, sen atıştır istersen.’’

‘’Saat sekiz. Dışardan söylesem dokuza kadar kadar yiyip çıkarız.’’ Çıktıktan sonra dönüşte de alabilirdik yiyecek bir şeyler ama ikimiz de kusmuğunun içinde hap arayan insanlar gördüğümüz için yemeğin üstüne atmanın pek akıllıca olmadığını biliyorduk. Arada biraz boşluk olması iyidir yani.

‘’Tamam,’’ deyip bilgisayarda açık kalmış olan çizgi filmi izlemeye başladım. Bizim Erhan çizgi film izlemeyi severdi. Yani anime falan değil, direk sıfır-üç yaş arasına hitab eden o garip şeyleri izlerdi. Kimseden de saklamazdı, utanacağı bir şey değildi. Ona bu konuda biraz alaylı bir söz edecek olursan senin ego tatmini yapan bir zavallı olduğunu düşüneceğini bilirdin. Diğer bütün konularda da ne çeşit hakaret veya aşağılama olursa olsun hiç itiraz ettiğini görmedim. Yüzünde alaylı bir gülümsemeyle hepsini kabul ederdi. İnsanlarla arasına öyle bir mesafe koyardı ki kendi içlerinde bile ona karşı bir eleştri getiremezdi hiç kimse.

‘’Sana da alalım mı?’’ diye sordum ona.

Kafasını kaldırdı. ‘’Bir tane,’’ dedi. Sonra yine yüzünü yastığa gömüp anormal bir pozisyonda uyumaya devam etti. Başlarda her zaman torbacılarla yüz göz olmayalım diye fazla fazla alıyorduk. Sonradan öğrendik ki bu stok yapılamayan bir şey çünkü bir tane atarsan o gece elinde ne kadar varsa hepsini atıp bitiriyorsun.

Ömer siparişini beklerken ben de seraya geçtim. Sera dediğim yer Erhan’ın odasındaki elbise dolabı. İçerde üç bitkinin yaşamasına uygun yapay bir ekosistem vardı. Besinlerini suyla verip ortamdaki nem ve ısı miktarını da takip edince üç ay içinde ülkedeki en kaliteli otları yetiştirebiliyorduk. Kırsaldaki çiftçinin boklu tarlasından on kat daha iyi şartlar sağlıyorduk yani. Bitkilerden birini satıp elektrik, toprak, besin gibi masrafları karşılıyorduk. Yüksek fiyattan veriyorduk malı. Diğer ikisi de bir sonraki hasada kadar faturalara ve kafayı bulmamıza yetiyordu.

Buhar makinelerinden birinin suyu bittiği için sıcaklık biraz yükselmişti. Hemen doldurup yerine yerleştirdim ama kapakları kapatmadım. Oturup onları izlemeye başladım. Vantilatörün rüzgarında yaprakları kıpırdaşıyor, kokuları sarı ışığın altında bir bahar rüzgarı kadar temiz geliyordu. Bazen

burada oturunca kendimi gerçekten dış dünyada hissedebiliyordum. O penceresiz odadan, beton yığını şehirden uzaklaşıp gözünün gördüğü her şeyin canlı olduğu yerlere gidiyorum.

Ömer hazırlanana kadar orda oturdum. Çıkmadan birer shot attık. Dışarısı donmuştu. Aytaç üzerinde bir yere parkedip mahalleye doğru yola koyulduk. Arabanın o civarda görünmesini istemezdik tabi. Üşümeyelim diye çok hızlı yürüyorduk. Yine de pantolonumun donmaya başladığını hissedebiliyordum. Ağzımın kenarına bir sigara yerleştirip ellerimi cebime soktum. Bir yandan da etraftaki duvar yazılarını okuyordum. Bunu yapmayı seviyorum ama şu kitaplarla hiç aram olmadı. Kağıdın üstündeki bir cümlede sadece yazılan şeyi bulabiliyorsun ama duvarlardakiler sana kendi yaşadığın çok tanıdık bir yaşam öyküsünü de anlatabiliyor. O yazının yazıldığı gün yazarın neler yaşadığını biliyorsun, kaç paket sigara içip kaç kilometre yolu kafasında nasıl düşüncelerle yürüdüğünü.

Bundan önce birkaç kere daha gitmiştim Kuyubaşı'na. 2 Eylül kampüsünde hazırlık okurken... O zamanlar bu kadar işin içinde değildik. Genelde Can'ın okuluna daha yakın olduğundan ders çıkışı o getirirdi bize. Can dediğim Erhan'ın eski yurttan tanıdığı Ankaralı bir herif. Bir keresinde Antepten beş kilo kadar ot getirmişti, bir tanıdığı vermiş. Anlattığına göre oralarda tütün niyetine içiyorlarmış bunu, sararken yerlere saçıyorlarmış falan. Afganistan'daki eroinle Avrupa'daki gibi. Eskişehirde'de geniş bir ağı vardı. Hasattan sonra satışı onay yaptırıyorduk. Okuldaki hocalara bile satıyormuş. Aramızda adam gibi okula giden de bir o vardı. Malın tekiydi ama işimize yarıyordu hayvan, bu yüzden bizimle takılmasına bir şey demiyorduk. Bu okullarda falan başarılı olanların çoğu da böyle kafası ders çalışmaktan başka bir şeye basmayan tipler. Böylelerinin tek sorunu onlardan beklenilenleri kendi istekleri zannetmeleri. Programlanmış bir beyni düzeltmek kolay olmuyor. Özellikle insanın kendi beyniyse.

Pek konuşmadan yürüyorduk. Sadece o gece geçireceğim bir kaç güzel saati düşünmeye çalışıyordum ama kafam gürültüden geçilmiyordu. En çok da Deniz'i düşünüyordum. Onunla konuşmadığım zamanlar bir an önce geçmesi gereken boşluklar gibiydi. Uyuyamıyordum da. Uyumaktan korkarım çoğu zaman. Bilinçsizce gözlerim kapanana kadar dururum. Bu

yüzden yirmi saat uyanık kalıp sekiz saat uyuyorum. Belki Dünya birkaç milyar yıl sonra bana ayak uydurur. Uyuşturucular bu konuda yardımcı oluyor.

Mahalleye varmamız fazla sürmedi. Kaşkolu burnuma kadar çektim. Böyle konularda fazla paranoyağımdır. Yazın da önü uzun o şapkalardan takıyorum. Çoğu tek katlı en az otuz kırk yıllık müstakil evlerden kuruludur orası. Her yıl bikaç kişiyi soğuktan donmuş bulurlar oralarda, çoğu nufusa bile kayıtlı değildir.

Tek tük evin ışığı hala yanıyordu. Pencerelere çakılmış muşabaların arkasından gaz lambalarının titrek ışıklarını görebiliyordum. Diğerlerine göre on kat daha döküntü olan bir evin önünde durduk. Kapının önünde iki tane kağıt toplamak için kullanılan o el arabalarından vardı. İçerden bozuk bir radyonun parazitli sesi geliyordu. Kapıyı tıklattım, kimse açmadı. Ömer'e baktım, bu sefer daha sert vurdum. Ayak sesleri duyuldu. Uzun boylu, baya iri yapılı sakallı bi herif açtı kapıyı. Bir şey söylemeden suratımıza bakmaya başladı.

Selam verdik biz. ‘’Şeker var mı birader,’’ dedi Ömer.

‘’Ne?’’

‘’Hap var mı diyorum.’’

‘’Sen ne demek istiyorsun birader?’’ dedi adam. ‘’Ne sandın beni sen?’’ Kafası bir milyondu. Gözlerin açamıyordu bile.

‘’Sen ne içtin la böyle,’’ dedim.

‘’Yok baba ya ne diyorsun, ne sandınız beni,’’ bir eli havada söylene söylene içeri doğru yürümeye başladı. Kapıyı da öyle açık bırakmıştı. Gözgöze geldik Ömer'le, biz de peşinden girdik. Herif bizi hem polis sanıyor hem de içeri alıyordu.

İçerisi pislik bir yerdi. Ortada bir soba, sekiz on tane şopar duvarların dibine dizilmiş esrar döndürüyorlardı. Sıranın iki ucundakilerin yanlarında birer torba mal vardı. Ordan alıp kağıt çıkılara göz kararı dolduruyorlardı.

Biz içeri girince ‘’Lan bunlar bizi ne sanıyor amına koyim’’ dedi herif yine.

‘’Tamam tamam,’’ dedi sobaya odun atan herif. Baştan aşağı bi süzdü bizi. ‘’Ben tanıyorum onları. Sıkıntı yok,’’ Tanıdığı falan yoktu tabi. Ama daha aklı başında biriydi. Onun için insanlar polisler ve müşteriler olarak ikiye ayrılıyordu. Diğeri tribe girip sinir yapmasın diye öyle söylüyordu. Sonra bize döndü,

‘’Ne vardı gençler?’’ diye sordu.

‘’Hap alıcaz usta,’’ dedim.

‘’İyi tamam, oturun şöyle, getirecem birazdan, şu sobayı bi’ hallediyim.’’

‘’Tamam, sıkıntı yok.’’ dedim ama herifin de kafası bir milyondu. Sabaha anca yakardı o sobayı. Bir sigara yakıp adamın çırpınmasını izlemeye başladım. Tam komediydi, adam bir kibrit çakıyor sonra alevi seyretmeye dalıp gidiyordu, yaş kartonu tutuşturmaya çalışıyordu falan. Odada herkes hipnoz olmuş gibi adamın sobayı yakmaya çalışmasını izliyordu ama benim gibi eğlendiklerini sanmıyorum, onlar için daha çok evrenin kaderini değiştirecek kadar önemli bir şeye tanıklık ediyorlarmış gibiydi.

‘’İstersen ben bi’ el atayım,’’ dedim en sonunda. İlkokula giderken her sabah yaptığım şeydi. Neyse ki adam gurur falan yapmadı, ‘’Tamam,’’ dedi. Çalı falan yoktu herfilerde tabi, gazeteleri tahtalara sarıp sobanın içine istifledim. Kibriti verince alev sardı hepsini, iyice korlanınca birkaç büyük tahta daha attım, sonra kapattım kapağını. Radyonun cızırtısına tahta çıtırtıları da eklendi. Alttaki kapağı da yarıya kadar kapatıp hava girişini azalttım hemen yanıp bitmesinler diye. Bir saat daha idare ederdi bu ateş.

‘’Helal olsun kardeşim,’’ dedi herif, elimi omzuma koymuştu. Az daha sert bir hareket yapacaktım ama tuttum kendimi. Ordan eli boş dönmek istemiyordum o gece. Bu herifler kesinlikle insan değildirler, hiçbir türlü laftan anlamazlar. Ne zaman bir tanesiyle konuşsam kendimi evrimde birkaç kuşak geriye bakarmış gibi hissediyorum. Tamamen o an içlerinden geldiği şekilde, sonuçlarına bakmadan davranırlar. Genelde de içlerinde kötü bir his olur orospu evlatlarının.

‘’Ne demek,’’ dedim. ‘’Bi’ faydamız olsun.’’ Birkaç defa daha omzuma vurup gülümsedi.

‘’Siz oturun, ben de şu çayı koyayım,’’ dedi. Ömer baya rahatsız olmuştu, belli oluyordu yüzünden, başını başka taraflara çeviriyordu sürekli ama bir kere davet edilmiştik oturmaya. Bu işin böyle bok bir raconu vardır. Biri sana malı satıyorsa seninle oturup içmeye de hakkı vardır yani. Hem ikram gibi hem de satıcı alıcı ilişkisini ortadan kaldırmaya yönelik bir şey. Bu torbacılar kendilerine torbacı denilmesine acayip bozulurlar nedense. Arada böyle kardeşlik rüzgarları eser. Bir de o gece ateşi yaktığım için bütün şoparlar bağırlarına basmışlardı beni, kalkıp gitmek olmazdı tabi. Hap dükkanı mıydı orası?

İki tahta kasa çekip oturduk Ömer’le. Bizim herif odalardan birinde kayboldu. İçerdeki kir kokusuna da alışmıştım zaten. Sırtımı sobaya döndüm. Sürekli birileri esrar uzatıyordu bana. On kişiydik ve altı yedi tane sigara dönüyordu. Bir fırt çekip sağıma uzatıyordum, anında soldan bir tane daha tutuşturuyorlardı. Bi de bu döngüyü inanılmaz düzenli bir şekilde yapıyorduk. Sanki dünyanın en önemli şeyi sıranın kimde olduğuymuş gibi. Herkesin bu kutsal şeyden eşit faydalanması gerekiyordu tabi. Ortamda sürekli konuşan biri vardı, adam oturduğumuzdan beri susmadı ama öyle boş konuşuyor değildi yanlış olmasın. Herifin acayip iyi bir muhabbeti vardı. Ama aradan çok iyi sallıyordu. Çocukluktan beri satış yaptığını ama şimdiye kadar hiç yakalanmadığını falan söylüyordu. Yani bu işi yapıp da paket omayan yoktur, hadi olmadın onca zaman burdan para kaldırmış herifin hala çöplüklerde ne işi var. Yine de herifi dinlemek acayip zevkliydi. Bizim eleman da içerden gelip ortama katıldı. Bu arada sigaralar da dönüyordu, yarı bayılmıştım zaten. Ömer’in de keyfi yerine gelmişti herifi dinledikçe. Severdi böyle muhabbetleri. Diğerleri de bazen eskiden ne işler çevirmiş olduklarını, şimdiye kadar kaç kişiye bıçak taktıklarını falan anlatıyordu. Çoğu piçin eli kanlıydı. Dediğim gibi böyleleri pek düşünmezler. Orda ne kadar oturduk bilmiyorum. Erhan Ömer’e mesaj atmasaydı daha da otururduk heralde. Bu amına koduklarım böyle alçıya alıyor adamı.

‘’Neyse, biz geçelim beyler,’’ deyip kalktım. Herkes bayılmıştı zaten. Bizim elemana baktım yine, o da bana baktı.

‘’Aga bizim emaneti de alalım,’’ dedim.

‘’Haa, tamam,’’ dedi. ‘’Ne istiyordunuz?’’

‘’İsrail yıldızı var mı?’’

‘’Ondan yok bu aralar, mavi hayalet, mersedes, mcdonalds var.’’

‘’Üç tane hayalet ver bize,’’ dedim.

İçerlerde bir yerde kayboldu yine. Biraz sonra geldi paketle.

‘’Atmış lira.’’

Parayı uzattım, paketi verdi. Hayatının en güzel gecelerinden birini yaşamanın fiyatı bu diye geçti içimden. ‘’İyi eğlenceler,’’ dedi. ‘’Arada uğrayın,’’ adam direk bana konuşuyordu.

‘’Eyvallah,’’ dedim. Bu piyasa da böylelerinin elinde işte. Muhtaçsın. Adamlar senin yerine risk alıyor.

Hemen topukladık. Dışarı çıkınca kendimi mezardan kalkmış gibi hissettim. İçimde koşma isteği vardı. Yakalanma korkusundan değil tabi. Polis arabasını görünce paketi sallardım en fazla. Sadece sabırsızlanıyordum. Deniz bile çıkmıştı aklımdan. Yalnız olsam koşardım heralde.

‘’Kardeş, ben bi’ daha girmeyeyim böyle ortamlara,’’ dedi Ömer.

‘’Ben de bilmiyordum ki,’’ dedim. ‘’Daha önce ben de girmemiştim.’’

‘’Yok o değil de, yarın bi’ gün bunlardan biri içeri girer. Orda beni tanırlarsa iyi olmaz anlıyor musun? Cezaevi bunlarla dolu amına koyim, adamlar düzenli olarak girip çıkıyor. Daha geçen bi’ tanesini saldılar dışarı,bak eminim en fazla iki üç ay durur dışarda. Rahat duramıyor bunlar.’’

Normalde buralara düşmezdik de, genelde Can çözüyordu bize malı ama o gece öyle olmuştu işte. ‘’Hepsinin kafa uçmuştu, bi daha görseler

tanımazlar bile seni,’’ dedim. ‘’Rahat ol.’’

‘’Doğru diyorsun da gerek yok işte sen de anlıyorsun beni. Neyse. İyi baktın mı nevaleye, boş mal vermesinler.’’

‘’Yok, ışıkta baktım, renkleri normal.’’

‘’İyi kardeş,’’ dedi. Bir sigara yaktı. ‘’Gecemiz oluyor böyle arada bir. Abartmamak lazım tabi.’’

‘’Biz iradeli adamlarız oğlum, en azından normal hayatlarımız da var,’’ dedim. Ama normal hayatı olan oydu. Maslow’un ilk basamaklarını geride bırakmıştı. Benim ise yarın ne olacağım bile belli değildi. Hakkımda ne biliyordu emin değilim. Konuşmazdık böyle şeyleri. Gereksiz gelirdi.

Bu Ömeri severim. Uzun süre görüşmesek bile, tekrar buluştuğumuzda neler yapıyorsun, hayat nasıl gidiyor gibi sorular sormazdı. Bu sorular geriyor beni her şeyden önce. Sen paylaşmadıkça özel hayatına burnunu sokmaz yani. Adamın sikinde değildir bu tarz şeyler. O an içinde bulunduğu ve seninle paylaştığı zaman bağlıyor onu. Yıllarca konuşmasan, sonra bir gün arayıp hadi şuraya gidiyoruz desen hiç düşünmeden gelir, öyle biridir. Önceki yaz Karagöldeki festivale gitmiştik. Kolundan tutup çekmesem birkaç hafta daha kalırdı orda. Sonunda beyinleri orda bırakıp döndük tabi ama insanın aklının bir köşesinden Goa’ya falan yerleşmek geçmiyor değil.

Bölüm 3

Eve dönerken sakız ve soda aldık. Müziğin sesi daha dış kapıdan duyuluyordu. Erhan ayılmış, salonu da parti moduna almıştı. Şehirdeki bütün klüplere ve makanara gittimişimdir ama açık sözlü olayım bizim salon gördüğüm en iyi mekandır. Bu Erhan, otlarıyla ve kızlarla ilgilenmediği zamanları salonu dekore etmeye harcardı. Odanın içi renkli ledlerle ve fosforlu boyalarla çizilmiş grafitilerle doluydu. Bazı şekiller insanı içine çeken türden şeylerdi. Bunları izlediği o değişik çizgi filmlerden öğreniyordu sanırım.

‘’Aga bu salon annemin rahmine rakip yemin ediyorum’’ dedi Ömer içieri girince, kendini koltuğa saldı.

‘’Hangisinden aldınız?’’ diye sordu Erhan.

‘’Mavi hayalet hacı, yine ondan verdi.’’

‘’İyi fena değil yine.’’

Bunlar uyuşturucu piyasası hakkında konuşurken bende yüklü bir kapak white widow hazırladım kendime. Dibindeki tozu koydum yoğun olsun diye, içine biraz da bonz serptim. Kapağı takıp ateşledim. İyi kurumuşlardı, çıtır çıtır yandılar hemen. Ağır bir koku yayıldı. Kendimi yüksek bir kayadan buz gibi suya atlamak üzere gibi hissediyordum. Ciğerlerimdeki havayı iyice boşalttım, tek seferde aldım hepsini. Sonra bağdaş kurup oturdum. Tutabildiğim kadar uzun süre tuttum içimde dumanı. Bu bazen bir dakika sürebiliyor. Bir ciğer dolusu duman sonuna kadar kanıma karışıyor, ciğerlerim kana kana içiyor thc’yi. Tüm dumanı yuttum. Hepsini, son damlasına kadar. Gözlerimi açtığımda bu ikisi bana bakıyordu. Bu kova yapanı niye izliyorlar her seferinde anlamıyorum.

‘’Herif içine el bombası attı amına koyim’’ dedi Ömer benim için.

‘’Bu, ya ölecek bu gece ya da çok güzel bi kafa yaşayacak,’’ dedi Erhan.

Cevap olarak geğirdim, midemden biraz duman çıktı. Hemen girdi kafama. Nasıl bir şey olacağını anladım. Elimin hareketi yavaşlamıştı bile şimdiden. Doğrulup koltuğa attım kendimi. Tavanı seyretmeye başladım, saçımın ağırlığını başımda hissedebiliyordum, olayın özü bu sanırım. Somutluğa yabancılaştığın an kafan gerçekten güzel demektir.

Bu ikisi de birer kapak aldı. Sonra Ömer hapları uzattı. Gülücükler saçan hayaleti elime aldım. O kadar sevimliydi ki, elime bir soda tutuşturdular. ‘’Afiyet olsun beyler,’’ dedik, hapları atıp sodayı dikledik. O an sanki niyagara şelalesi ağzıma doluyormuş gibi hissettim. Tüm o köpürcükleri, dalgalanmaları, en küçük kabarcığına kadar, ve yuttum. Görüşüm iyice zayıfladı, düşük fpsli bilgisayar oyunları gibi iki kare arasında takıla takıla geliyordu görüntüler. Başımın içinden bir ağaç köklerini beynimin çatlaklarına uzatıyormuş gibi sesler geliyordu. Kendimi kaldırıp kaloriferin dibindeki sedire geçtim.

‘’Sobaya biraz odun atabilir misiniz beyler,’’ dedim.

Kalkıp kombiyi sonuna adar açtı Ömer. ‘’Hazır kalkmışken içerden paltoları battaniyeleri falan da getir, çok zahmen verdim kusura bakma ama,’’ dedim.

‘’Ne demek kardeş, hemen,’’ dedi. Gitti, elinde üç palto, iki polar üç batteniyeyle döndü.

Zaten kazak giyiyordum. Poları giydim, bi’ de battaniye aldım üstüme, sırtımı kalorfere dayadım. Onlar da yanıma yerleştiler, hepimiz paltolara battaniyelere sarılmış oturuyorduk öyle. Bu mereti bizim gibi içen var mıdır merak ediyorum ama böyle beyinde daha güzel hissediliyor işte.

Bir ara gözüm bilgisayarın ekranına takıldı. Erhanın çizgi filmlerinden biri açıktı yine. Bu sefer gafil avlandım. Takılıp kaldım öyle. Kafam iyi diye mi yoksa filmin yönetmenin de mi öyle emin değilim ama hayatımda gördüğün en garip şeylerden biriydi. Başlarda siyah bir köpek kümesten tavuk çalmaya çalışırken polise yakalanıp kaçmaya başlıyordu. Sıradan çocuksu hareketlerle falan. Sonra polisi atlatıp bir mezarlığa saklandı. Ne olduysa da

orda oludu işte, önce mezarlığın duvarları uzayıp kapıyı örttüler. Bizim köpek içerlere doğru ilerlemeye başlayınca mezar taşları canlanıp hep birlikte şarkı söylemeye başladılar. Korkunçtu. Köpek ne tarafa kaçsa peşinden geliyorlardı. Arasıra hayaletler ve yarasalar da katılıyordu onlara ve hepsi şarkıya eşlik ediyordu. Sonra mezarlığın duvarları daralmaya başladı, her yönden daralıp köpeği sıkıştırınca bizimki üstünden atlayıp bir ambara sığındı bu sefer ama burası daha beterdi. Ambardaki çimen balyaları, tırmıklar, tırpanlar, çuvallar falan hep birden şarkı söylemeye başlayıp köpeği öldürmeye çalışıyorlardı. Filmin başında çalmaya çalıştığı tavuk da kafayı yemiş bir halde gözleri fır dönerken şarkı söylüyordu. Her taraftan siyah hayaletler fırlıyor, merdivenin basamaklarının altından kefene sarılmış bebek cesetleri canlanıp dans ediyordu. Acayip kotmuştum ama öyle takılmıştım ki ağzımdan bir şey çıkmıyordu. Ömer soda açmak için ayağa kalkıp önüme geçmeseydi öyle giderdim heralde.

‘’Arkadaşlar rica etsem bilgisayarın ekranını kapatabilir miyiz?’’ dedim.

‘’Tabi kardeşim,’’ dedi Ömer. ‘’İstediğin bir şarkı var mı açalım hemen.’’

‘’Şu israilli gruplardan açarsan iyi olur,’’ dedim.

Bir an sonra odanın içi güzel seslerle dolunca tekrar kendime geldim. Ömer sodaları elimize tutuşturdu, yine kalorifer üçlüsü olduk, sonra konuşmaya başladı. ‘’Arkadaşlar,’’ dedi. ‘’Bu gece burda birbirimizin yüzüne bakıyoruz, ve öldüğümde hayatımdan bir gün daha yaşama şansı verseler bugünü seçerdim. Çünkü bugün en güzel hayalimizden bile daha güzel olacak...’’ böyle bir sürü laf etti. Bir süre öyle sevgi patlaması yaşayan kocaman gözlü anime karakterleri gibi oturduk orda. Seratonin kapaklarının açılmaya başladığını hissediyordum. Sonra hepimiz ayrı ayrı yerlere takılıp koptuk.

Beynimdeki şeker de azalıyordu. Düşüncelerim iyice ağırlaşıp hiç ilerlememe yolunda kesim adımlar atmaya başladı. Işığın vurduğu yerler pırıl pırıl, rengarenk görünüyordu. Hoparlörlerden yayılan sesi renkli girdaplar halinde üzerime geldiğini görüyordum. Birazdan kalbim patlayacaktı. Islak bir sıcaklık vucudumu sarıyordu. Yüzümü hissetmiyordum. İnsan ancak böyle olunca normalde yüzünü hissettiğini

hatırlıyor. Bir an bacağıma biri dokunuyor sandım. Baktım, herkes kendi halindeydi. Kafamı çevirdim, yine aynı şey oldu. Hayalet bir el bana dokunuyordu. Biraz korktum. Elimi bacağımın üstüne koydum. O an bacağım çok uzaktaymış gibi hissettim, sanki elim kilometrelerce uzuyordu. Dokunduğum, baktığım her şey çok büyük ve çok uzaktaydı. Sanki ben küçülüyordum. Olduğum yerde bir karadelik beni içine çekiyordu. O an kim olduğumu unuttum.

'Ben' kelimesi evrenin atomlarından meydana gelmiş bir yaşam formunun ürettiği ifade denen algı şeklinin kendisini algılama biçimiydi ve giderek anlamsızlaşıyordu. Maddenin bu formu ölüm haricinde biçimleneceği en uç hallerden birine bürünmüştü. Ben kelimesi, bu kavramı düşünen kişiyi bu kavram dışındaki her şeyden ayırıyordu. İnanılmaz bir acı vardı kalbimde. Sonunda patlayıp kurtulsam daha iyi dedim, kendimi kasmayı bıraktım, bir anda her yanımdan ter boşaldı ve kalbim patladı. Parçalarım etrafa saçıldı ve zaman yavaşladı.

Beynimin, içinde bulunduğum anı algılamak dışındaki bütün fonksiyonları durdu ve kalan bu tek işlev de pek bir işe yaramıyordu çünkü içinde bulunduğum şey tamamen yeni bir durumdu. Kafamın içinde akan sıvıları hissedebiliyordum. Tıpkı bir ağacın köklerinin suya doğru uzanması gibi elektriğin kafamın içinde yün bir kazaktakine benzer sesler çıkartarak dolaştığını hissedebiliyordum. Sanki içerde bir şey beynimi oraya buraya çekiştiriyordu. Dünya ile olan bağım pamuk ipliğine bağlıydı. Sonra o da koptu.

Düşmeye başladım. Dokunmanın olmadığı bir yere düştüm. Kelimeler yoktu, çünkü onların karşıladığı anlamlar yoktu. Korku ya da sevinç bunun yanında çok basit kalıyordu tarif etmek için. Kendimi bir anda bütün yetileri elinden alınmış gibi hissettim. Ormanın ortasında çırılçıplak kalmak gibi. Hafıza yok, dil yok, duygular yok, bilgi yok. Sıfırdım, bir hiç. Ama aynı zamanda her şeydim. Kollarını bacaklarını oynatıp çığlık atan bir bebek kadar boşlluktaydım. Tutunabileceğim ne bir bilgi ne bir ses ne de başka bir şey vardı ama olan şeyin çok temel bir şey olduğunu anlıyordum. Çok tanıdık, çok eski, evrenin başlangıcından kalmış bir şey.

Korkmam gerekiyordu, ölüm meleği tam karşımdaydı o an. Ama korkmadım, elindeki keskin şeyle beni parçalarıma ayırması için kendimi ona bıraktım. Hatırladığım son şey parçalanan vucudumdan fışkıran pis kanın yerini varoluşumun saflığına bırakışıydı. Sonradan yaşadığım şey hafızamın kavrayışının çok ötesindeydi. İki kat mont ve battaniyenin altında, kapşonu çekmiş sırtım kaloriferde hoparlorden yayılan her ses dalgasıyla farklı bir şekle bürünen görselde gözlerim kapalı kaybettim kendimi.

Belirsiz bir zaman sonra gözlerim açılınca odanın içi suyla doluymuş gibi geldi. Ellerim terden ıpıslaktı. Ağzım çok fena kurumuştu. Bir soda daha aldım. Kendimi evrenle sevişip defalarca orgazm olmuş gibi hissediyordum.

Ömer'e nasıl olduğunu sordum.

''Kardeşim,'' dedi. ''Bize bu geceyi yaşattığın için çok teşekkür ederim.''

''Ben de teşekkür ederim,'' dedim. ''Etrafımda sizin gibi dostlarım olduğu için.'' O an sevemeyeceğim hiçbir şey yoktu dünya üzerinde. Psytrance'ın dünya dışı sesleri beni kendine çekiyordu. ''Şu an nerdesein?'' diye sordum.

''Ormandayım,'' dedi. Ara ara inlemeler dışında Erhan'dan hiç ses gelmiyordu. ''Ama vahşi ormanlardan biri,'' diye devam etti Ömer. ''Çok eski bir orman.'' Gözleri kapalıydı.

Ben de kapadım. Hayal etmek o kadar kolaydı ki. Ormanın kokusunu duyabiliyordum. Terli vucuduma yapışan tüye benzeyen canlılar etrafta uçuşuyordu. Havanın güneşli olduğu anlaşılıyordu ama bunun çok azı devasa ağaçların yapraklarının arasından süzülüp yere kadar ulaşıyordu. Adım atılmayacak kadar bitkilerle doluydu her yer, sesler muhteşemdi. Yakındaki küçük canlılarınki uzaktan gelenlerle uyum içindeydi. Tekrarlanmayan bir ritimde gidiyordu her şey. Başımı kaldırıp görebildiğim en büyük gövdeli ağaca doğru yürümeye devam ettim. Her şey benimle birlikte hareket ediyordu. Bir tek adımın ormanın öteki ucundaki böceği bile etkilediğini biliyordum. Hepimiz devasa bir saatin irili ufaklı çarklarıydık. Beni aralarına kabul ettikleri için o kadar mutlu hissediyordum ki. Sanki ben yürüdükçe önümdeki bitkiler iki yana çekiliyor, bir patika

açılıyor, beni yönlendiriyordu. Ama ne kadar yürüsem de yaklaşamıyordum. Birkaç adım bile yıllar sürüyordu çünkü bu dünyanın işleyişi daha farklıydı. Henüz bilmediğim keşfedilmeyi bekleyen sırları vardı. Böyle düşününce gözlerimi bir kez kırpmam yetti. Ağacın altındaydım şimdi. Hiç de sıradan bir ağaç değildi. Daha önce hiçkimse tarafından bulunmamış olduğunu düşündüm. Onun karşısında duran ilk insan olduğumu biliyordum. Beni sevdiğini hissedebiliyordum. Işık kadar parlak meyvelerle dolu dallarını bana doğru uzatıyordu. Sorgusuzca itaat ettim. Başka hiçbir seçeneğim yoktu. İki avcumun arasında güneş gibi parıldayan meyveye yaklaştırdım dudaklarımı. Yüzeyine değince dişlerim sızlamaya başladı. Isırdım ve bedenim parçalara ayrıldı. Bütün atomlarımın bağı koptup havaya saçıldı yine. Ve yükselmeye başladım. Ormanın her katında farklı canlılar vardı. Bir bir arkamda kaldılar. Güneşin ışıkları gözlerimi kamaştırıyordu artık. Bir rüzgar beni bulutların üstüne sürükledi. Buz gibi serin ve temiz bulutların içinde uçuyordum şimdi. Havanın uğultusundan üzerime yapışan neme, hepsi gerçekti. Sonra tuz kokusu almaya başladım. Bulutlar seyrekleşince altımdaki koyu lacivert denizi gördüm. Bulut kadar beyaz bir martı da benimle birlikte uçuyordu. Yanına gidip ona katıldım. Bana göz kırptı ve kafasıyla işaret ettiği yöne doğru uçmaya başladı. Havada açtığı boşluğa girip peşine takıldım. Beni kıyıya kadar uçurdu. Dağların kıyısında yeşil ve mavinin arasında ilerledik bir süre. Sonra alçaldık. Kıyıdaki balıkçı kasabalarından birindeki barakanın çatısına konduk.

Güneş batmak üzereydi. Sımsıcak bir rüzgar ahşap klübelerin gevşek parçalarını birbirine çarpıyordu. Sonra dalgakıranın ucundaki çocuğu gördüm. Kayaların üstüne oturmuş denizi izliyordu. Uçarak yanına gittim. Beni görünce hiç şaşırmadı. Kendisi zaten beni bekliyordu. Mucizelere inanıp ilginç hayaller kuran bir çocuktu. O zamanlar aklında intihar etmek gibi düşünceler de yoktu. Böyle şeyleri düşünmezdi, sıra kendine gelmeden önce düşünülecek bir çok şey vardı. Ama o an bunun farkında değildi. Henüz yeterince kelime ve kavram bilmediği için düşüncelerini tanımlayamıyordu. Bu düşünceler giderek büyüyecek ve sonra hepsini yok etmek isteyecekti. Düşündüğü her şeyi. Şimdilik sadece kızgındı. İnsanlardan nefret ediyordu. Ona onun olmayan hayaller kurdurtup sonra da

bunları elinden aldıkları için. Hayata zorla anlam yükledikleri için nefret ediyordu.

Orda ne yaptığını sordum. Bana deniz kızını beklediğini söyledi. Ben de onunla birlikte oturup dalgaları izlemeye başladım. Neden martıları beklemiyorsun ki demedim ona tabi. Var oluşuyla ters düştüğünü, böyle yaparsa hiçbir zaman etrafındakileri kabul edemeyeceğini falan söylemedim. Çünkü onun var oluşu tam olarak buydu, doğası. İnsanlar ona bir şey sorduğunda cevap vermezdi. Hiç konuşmazdı ama hep dinlerdi. İnsanların konuşmlarını, anlattıklarını, neden anlattıklarını, ne hissettiklerini, ne düşündüklerini, neden düşündüklerini, onları davranışlarına iten nedenleri analiz ederdi. Sanki dünya izlediğim bir film, bütün gün oynadığı oyunlar da yaşadığı yermiş gibi. Akşamları ailesiyle masaya oturduğunda hepsinin, önündeki yemeği yiyen böcekler, yemek yerken ağızlarını oynayıp sesler çıkaran, parçalayıp yutan yaratıklardan ne farkı olduğunu; o sessiz masada, ağız şapırtıları, yemeklerin parçalanma sesi, dişe değen kaşıkların ve çatalın sesini düşünürdü. Sonra da karanlıkta yatağına uzanıp deniz kızını hayal ederdi. Onun geleceğini biliyordu ve bu konuda haksız değildi. Bu yüzden ona daha fazla bir şey söylemedim. Onu orda bırakıp yanından uzaklaştım. Geldiğim yoldan geri döndüm. Dönüş yolu daha kısa sürmüş gibi geldi. Sadece yüzüme çarpan beyaz ve sıcak bir şeyler vardı.

Müziğin ritimleri tekrar normal halini alınca gözlerimi mavi odaya açtım. Erhan karşı koltukta, Ömer de yanımdaydı. İkisinin de gözleri kapalıydı ve gülümsüyorlardı. Hiçbir şey söylemeden kalkıp yandaki kanepeye gittim. Bir iki saatim daha vardı. Sırt üstü battaniyenin altına uzandım. Kapşonu da çektim. Sadece burnum dışarda kaldı. Derin bir nefes alıp, uzun uzun verdim. İkinciyi alırken müziğin melodisi yavaşlamaya başladı. Sonra yine yükselmeye başladım. Sanki yurakı doğru düşüyordum. Ama bu sefer kontrol bendeydi. İstediğimi yapabiliyordum. Ve dünyadan çıkmaya başladım. Bir zaman sonra rüzgar kesildi. Mavi küre arkamda kalmıştı ve giderek uzaklaşıyordu. Yıldızlar her yanımdaydı. En son gittiğim gezegene gittim yine. Mavi kumla kaplı biryerdi burası. İki katlı ev boyunda, dallarında bembeyaz yapraklar parıldayan ağaca benzer şeyler etrafta dolaşıyordu. Son geldiğimde bir tanesinin dalına salıncak kurmuştum.

Gidip oturdum hemen. Dört bacaklı hayvanlara benzeyen bitkilerin olduğu bir ormandan geçtik. Göğün birkaç yerinden ışık şelaleleri akıyordu. Mavi bir ışığın kanat çırparak önümden geçtiğini hatırlıyorum, daha çok su altında yüzüyor gibi ağır ağır uçuyordu. Bunun gördüğüm en güzel şey olduğunu düşündüm. Kafam düşene kadar kadar oralarda dolaştım.

Bikaç saat sonra sıcak rahatsız etmeye başladı. Hayal gücüm de zayıflayıp yerini halüsilasyonlara bırakmıştı. Göz kapaklarım ve kapşon görmeme engel değildi. Sanki burnumun dibinde bir ayna varmış gibi kendi yansımamı görüyordum. Düşüşlerde kasmamak en iyisidir. Kendimi müziğe bıraktım.

Bölüm 4

Gece yarısına doğru iyice düştü kafam. Gözlerimi açmamaya, biraz daha, son anına kadar yaşamaya çalışıyordum ama artık gözkapaklarımdaki film sona ermişti. Sonra sesleri duydum. Birisi çığlık atıyordu. Başımı kaldırdım, Erhan yoktu.

‘’Kim geldi,’’ diye sordum Ömer’e. İki büklüm olmuş kıvranıyordu. Uyumadan önce bir türlü rahat edemeyen küçük çocuklar gibiydi. İşin kötü yanı da bunun sabaha kadar sürecek olmasıydı tabi.

‘’Gamze’yi çağırdı pezevenk.’’

Gamze Erhan’ın orospusuydu. Kız buna aşık olunca biraz sevgili ayağına takılmışlar sonra bizimki tekmeyi basmış ama kız gitmemişti. Hala aşıktı, acayip salak bi kızdı. Yani, tıpta adı olabilecek türden bir salaklıktı bu. Çocuk ne derse dünden razıydı yapmaya, ibne Erhan da fırsatı değerlendiriyordu tabi. Bir keresinde ben de sikmiştim kızı. Orgazm olurken etrafı ıpıslak etmişti. Birine iyice aşık falan değilsen sevişirken böyle üstünü başını ıslatması sinir bozucu oluyor.

‘’Bu sefer öldürecek kızı,’’ dedim.

‘’Boşver kardeş. Zevkinden önemli değil şu an,’’ dedi Ömer. Haklıydı tabi.

Kalkıp üstüme kuru bir şeyler giydim. Bir üçlü sardım, tadı leş gibiydi sonra bilgisayarı açtım. Gelmişti, yani Deniz. İsminin yanındaki yeşil işaret bile heyecanlandırıyordu beni. Mesaj atıp beklemeye başladım. İmza gibi bir giriş kullanırdık kendi aramızda. Herkesin anonim olduğu bir siteydi, konuşmalar da kayıt altına alınmıyordu. Avrupadaki o maskeli balolara benzetiyorum. İnsanlar böyle yerderle her zaman daha rahat. İstediğin zaman ortadan kaybolup başka bir kimlikle tekrar doğabildiğin bir yer... Beş duyudan bağımsız, sadece fikirleri ve düşüceleriyle; oldukları gibi değil olmak istedikleri gibi oldukları, yalnız kalmamak için yapılmış ama insanı iyice yalnızlarşıtan, çevresindeki birkaç insan yerine kendine olabildiğince yakın tek bir insanı bulma çabasına sürükleyen bir ütopyadalar. Aile, arkadaş ortamı, okul gibi kısıtlı yerlerden sonra internet ortamında binlerce kişiyle tanışırsın, dışarda takınılan kasıntı tavırları ve sözde sosyal kuralları hemen atlayıp direkt birinin iç dünyasına girebilir, sana ne kadar da benzeyen insanlar olduğunu görürsün. Hep kafanın bir köşesinde duran ama birine söylemeyi aklından bile geçirmediğin o acayip düşünceleri saatlerce konuşma şansı bulursun. Öyle birine rastlarsın ki çocukluğunu eksik yaşamış olduğunu düşünürsün. Bütün anılarında bulmaya başlarsın onu. Onunla tekrar çocuk olmak, hayatı baştan yaşamak istersin. Hayali gezintilere çıkarsın onunla, role play dedikleri şey gibi. Bilmediğin bir yerde, uzak bir dağın tepesinde, bomboş düzlüklerde yürürsünüz; bir kelimeyle yağmuru yağdırır, klübeye kadar koşar, sonra şöminenin önünde sevişirsiniz.

O gece durgundu. Yani her zamankinde daha durgun. Biraz konuştuk, sonra kimse bir şey yazmadı. Ekran açık duruyordu öyle, ben de uzanıp ekranı izlemeye başladım, yanıp sönen yazı çubuğunu izliyordum. Sadece bu bile saatlerce yaptığım bir şeydi.

Deniz benim için böyle biriydi. Hayatı hakkında konuşmazdı, gelip o gün ne yaşadığını da anlatmazdı uzun uzun. Filmler ya da müzikler hakkında tek kelime etmemiştik. Ne üzüntülerini paylaşırdı ne sevinçlerini, kendi somut dünyasından uzaklaşırdı benimleyken, bu yüzden kusursuzdu. Kendini diğer insanlardan ve onların etkilerinden uzağa çekip gelirdi yanıma. Bazı geceler uyuya kalırdı. Ben yine yazmaya devam ederdim. Cevap almak için değil, onun boşluğunu seviyordum. İçini istediğim gibi

doldurmayı. Yazdığım tek bir kelimeyle ekranından odasına yayılan ışığın şiddetini değiştirebilecek olabilmem bile düşüncelerimi onunkilerle birleştirmeme yetiyordu. O zaman ne uyumaktan korkuyordum, ne de karanlık düşüncelerimden.

Yüzünü hayal ediyordum yattığım yerde. Belki uyumuştur diye düşündüm. Rüyasında neler görüyordu acaba? İki yıl olmuştu ama hala tanımıyordum onu. Benim hakkımda ne düşündüğünden emin olamıyordum. Hiç buluşmak istememişti. Her şeyin uzaktayken daha güzel olduğunun farkındaydı. Ama her zaman yanımdaydı. Sokakta yürürken bile bir şekilde iletişim halindeydik. Sanki ben gök yüzüne baktığımda o da bakıyordu, ben rayların üstünde yürüyüp gelip geçen trenleri izlerken o da oralarda biryerdeydi. Gözlerini hep üstümde hissediyordum. Belki elini tutmamıştım ama bütün şehri dolaşmıştım onunla. Bazı sabahlar uyandığımda pencerenin önünde görüyordum onu, sırtı bana dönük dışarıyı izlerken. Dışarı çıkmazdım öyle günlerde. Kafayı çekip sürekli müzik dinlerdim. Odanın duvarları kaybolurdu. Tatlı sıcak bir his kaplarıdı içimi. Başka bir dünyada yaşardım onunla. Günlerce çıkmazdım odadan. Yarı baygın yatardım, içerdim, dinlerdim. Benim için hala o şarkıların içinde bir yerde gizlidir.

Yattığım yerde bir sürü bomboş sigara içtim orda. Uyuyamıyordum da. Sürekli yaşamadığım bir geçmişi düşünüyordum. O limanda hiç olmayan biriyle oyunlar oynadığımı hayal ediyordum. Çocukken birkaç defa denemiştim kendime hayali arkadaş edinmeyi. Tahtadan kukla yapıp konuşmaya çalışırdım, soru sorar sonra kafamın içinden kuklanın konuştuğunu hayal ederdim ama hiç cevap vermezdi. Onlara verdiğim isimleri bile unuturdum ertesi güne. Kuklayı kukla olarak kabul etmek gerekiyordur belki de bilmiyorum. Yine de şimdi durup düşününce her şeyi baştan yaşayabilmek de yetiyordu, aynı şarkıyı sürekli dinlemek gibiydi. Çember çizerek ilk seferinde yakalayamadığın şeyleri görebiliyorsun.

Orda uzanmış çemberler çiziyordum böyle. Ekranda bir kelime belirince gözlerim tekrar normale döndü.

‘’Korkuyorum,’’ diye yazdı. Cevap vermedim. Biraz bekledi, sonra devam etti. ‘’Bazı hislerden kaçıyorum, bu da onlardan biri. Ölmekten, yaşamımın sonlanmasından değil de ölüm anında hissedeceklerimden korkuyorum.

Yirmi yılı bitirdim. Geri kalanı nasıl geçireceğim kafamda büyük bir soru işareti. Geçmişinde hissettiklerin ve gelecekte hissedecek oldukların, şu anki hislerini belirlemeye başladığında bir kişiliğe bürünüyorsun. Zaman bizi kısıtlıyor, özgürlüğümüzü. İnsan kalıbına sokuluyoruz. Bu yüzden kendimizi görmek için gökyüzü yerine aynaya bakıyoruz.’’

‘’Ben bir kişi olmak istemiyorum,’’ dedim. ‘’İyi ya da kötü var olmak beni rahatsız ediyor.’’

‘’Peki neden sonlandırmıyorsun?’’ diye sordu.

‘’Bir nedeni yok ki, ölmenin de yaşamanın da. Hiçbir eylem bir anlam ifade etmiyor ki intihar dahil. Hiçbir şeyin anlamı yok. Hiç olmadı başından beri. Biz insanlar her şeyin altına bir anlam sokmaya bayılırız. Sonunda da o kadar alışırız ki bu anlamlara, hayatımız anlam olur ama bir anlam yok ortada. Sadece öylesine yaşamak var.’’

‘’Bunu kabullenmek çok zor,’’ dedi. ‘’Doğduğumuzdan beri bu anlatıldı bize. Hep mutlu insanların hikayelerini dinledik. İlerde mutlu olacağımızı söylediler hep. Pozitif olumlu şeylerle doldurdular kafamızı. Varlığımıza güzel anlamlar, nedenler yüklediler sonra da bize sahte bir yaşam yolu çizdiler. Bunu istemiyorum.’’

‘’Çocukluğunu hatırlıyor musun?’’ dedim.

‘’Evet, tabi. Çocukken böyle şeyler düşünmezdim. Benliğim yoktu, yani kaybedecek bir şeyim. Gökyüzündeki bembeyaz bulurları izlerken ya da bir kuşun hareketlerini incelerken öyle bir his kaplardı içimi ki, bu hissi hala adlandıramıyorum, gidip bulutların ne kadar güzel olduğunu birine söylemezdim ya da oturup resmini çizmezdim. Sadece o hissi tadardım, dilim tutulurdu. Bunu o zaman farkmezdim.’’

‘’Bir çocuk olduğum için çevrenin psikolojim üzerindeki etkilerini analiz etme becerin henüz gelişmemişti. Kelimelere dökemediğin düşünceler o zaman da kafandaydı ama yüksek kavramlar olduklarından aklında tutamıyordun hiçbirini. Konuşmayı bilmediğin gibi düşünmeyi de bilmiyordun.’’

‘’Ama hissediyordum,’’ dedi. ‘’Havadaki aura ya da elektrik denen o şeyi çok güçlü hissedebiliyordum. Canlıydım. Bir gün tahmin edemeyeceğin kadar çok kar yağmıştı. Tek başıma çıkıp oynamıştım. Tertemizdi yüzeyi. O zaman ne hissediyorsam şimdi de aynısını hissediyorum. Nasıl hissediyorum biliyor musun? Sanki, kemiklerim, eklemlerim o kadar soğuk ki. Bu anlatılabilecek bir şey değil ama sanırım. Böyle sevgiyle gelen bir ısınma vardır ya, herhangi birisi sana sarıldığında veya saçını okşadığında, ısınırsın ama içten. Şu an çok soğuk hissediyorum.’’

‘’Bu hoşuna gidiyor mu?’’ dedim.

‘’Eskiden olsa giderdi, ama şu an hayır. Yalnız oldukça hiçbir güzelliğin anlamı kalmıyor. Sadece benimle oynayacak biri yok ve hiç var olmayacak.’’

‘’Birkaç yıl daha bekle, kardeşin büyüyünce çok güzel oynayacaksınız.’’

‘’Hayır, öyle değil bu. Kendimi parçalara ayırsam ancak olur. Yeni bir dünya olsa.’’

‘’Bunun için ölümü beklemelisin.’’

‘’Yaşamaya pek hevesli değilim.’’

‘’Birgün intihar edecek olursan bana da söyle, belki senden cesaret alırım,’’ dedim.

‘’Bizden ne isteniyor bilmiyorum.’’

Böyle söyleyince çok kötü hissettim. Zaten düşüşlerdeydim. İyice dünyayı yakasım geldi kökünden. Sokağa çıkıp önüme gelen herkesi öldürmek istedim, dünyadaki herkesi.

‘’Şu an var olmanın tek nedeni annen ve babanın almış olduğu bencilce bir karar. Ömürleri boyunca da bu suçlarını telafi etmeye çalışırlar sana karşı. Bunun adına şefkat diyorlar.’’

‘’Hayatımın kalanında hep eriyecek şeyler için koşturacağım. Mutluluk, para, sevgi... Şimdiden utanıyorum.’’

‘’Gün geçtikçe daha kötüye gideceğiz,’’ dedim.

‘’Biri gelse de hepimize bir iyilik yapsa keşke,’’ dedi. Ama yapamazdım. Onu alıp uzaklara gidemezdim. Birlikte kimsenin bilmediği, daha önce gitmediği bir yerde olamazdık. Ben daha yarın karnımın doyup doymayacağından bile emin değildim, bu hayata birini daha mı çekecektim. Bu beni deli ediyordu, onu o hayatta çıkaracak gücümün olmaması. Beni bırakıp gitmesinden korkuyordum. Belki daha iyi birini bulurdu, belki daha farklı bir şey. Bir gün sıkılır ve giderdi. Bu yüzden bazen kendimi öldürmek istiyordum. Beni terk edişini görmemek için kendimi öldürmeyi düşünüyordum. Onunla sonsuza kadar birlikte olmamın tek yolu buymuş gibi düşünüyordum. Milyar yıllık evrendeki bu kısa zamana sıkışan hayatımı yaşama nedenim ondan başka bir şey olamazdı.

Sabaha kadar bunları düşündüm. Kulağıma çok uzaklardan oyun oynyan çocukların neşeli bağrışmaları geliyordu. Birbirlerine su sıçratıyorlardı.

Bölüm 5

Gün aydınlandığında tavanda biriken dumanı seyrediyordum. O an ne düşündüğümü hatırlamıyorum. Bazen ne kadar uğraşsam da bazı zamanları hatırlayamıyorum. Sanki yok gibiler. Hayatın skip tuşuna basılmış gibi. Böyle, hiçbir şey düşünmediğim zamanlarda kendimi evrenin bir parçası, duygu ve düşünce gibi fazlalıklar olmadan sadece bir taş parçasının hislerine sahipmiş gibi hissediyorum. Yorumlamadan hissetmek gibi. Ama böyle zamanlarda bile neden içimde bir tek sevginin kaldığını anlamıyorum. Belki de adı bu değildir ama bildiğim tek kelime bu anlamlandırmak için. O sabah da bunu hissediyordum. Gri duman bulutun içindeki sevgiyi görüyordum.

Ömer'in alarmı çalmsaydı bir kaç saat daha öyle kalırdım heralde, tüm dikkatim dağıldı. Göt herif duymamazlıktan geliyordu bir de. Uyumadığını biliyordum. Düşüşlerde kimse kolay kolay uyuyamaz, böyle uyku ile uyanıklık arasında boktan bir halde kalır insan. Tüm hayat enerjin çekilmiş gibi hissedersin. Rezalet bir durum. Ama kalktı her zamanki gibi. Bunu

nasıl yapabiliyor anlamıyorum. Yani ben sırf keyfimi bozmayıp saatinde gitmediğim için bir sürü işten kovulmuşumdur ama bu herif o haldeyken bile kalkabiliyor. Suratı beş karış tabii.

‘’Sigaran var mı?’’ dedi.

‘’Kalmadı,’’ dedim.

‘’Normal sigara.’’

‘’O da bitti.’’

‘’Hay amını sikeyim, müdür çakmaz durumu işallah. Hadi ben kaçtım, görüşürüz.’’ Yüzüme falan hiç bakmadı konuşurken. Montunu giydi, ceplerini kontrol etti ve gitti öyle.

Müziği değiştirip daha sert bir şeyler açtım. Otun yanına kırılmış tütünlerden kalanı bir çarşafa sarıp yaktım. Sonra camı açtım. Soğuk hava içeri doldu. Pencere binanın diğer bölümüne bakıyordu. Aslında o manzarayı seviyordum, aynı anda bikaç televizyon izlemek gibi bir şeydi. Yazları herkesin camı açık olduğundan bütün konuşmalar duyuluyordu. Benden başka iki gitarist ve bir bağlamacı daha vardı dairelerde. Sırayla konser veriyorduk millete. Zaten çoğu da bizim gibi üniversite öğrencileriydi. Bizim salon dışardan baya eğlenceli görünüyor olmalı diye düşündüm.

Sigarayı tüttürürken karşı dairede yalnız yaşayan kızın odayı kesmeye başladım. Yatarken perdeyi falan çekmezdi hiç, sadece sevişeceği zaman, onu da unutuyordu bazen. Bir bacağı yataktan sarkmış uyuyordu şimdi. Daha ilginç anlarını da görmüştüm eskiden. Alt katlardan birinden orta yaşlı bir kadın elinde çamaşır sepetiyle balkona çıktı. Ben de onu izlemeye başladım. Zayıf, güzel bir kadındı. Bluzunun altından dolgun memeleri kalçalarıyla uyumlu bir görüntü veriyordu. Çamaşırları asınca plastik bir iskemle çekip oturdu. Eşofmanının cebinden paketini çıkardı, sigarasını yaktı, çakmağı içine koyup geri soktu. Sigarayı tutuşu bile zarifti. Sonra yüzünü bana döndü. Bakışlarımı kaçırmadım, bir süre birbirimizi izleyip sigara içtik. Genç bir kızken nasıl hayaller kurduğunu düşündüm. Şimdi kendisi bile unutmuş olmalıydı onları. Kocası sabahları veda öpücüğünü verirken yüzüne yaydığı buruk gülümsemeyi düşündüm. Ona çok param

olduğunu, burdan gideceğimi, benimle gelmesini söylesem gelir miydi acaba. Gelmezdi tabi. Çöplük bir bahçeye bakan balkonunu, plastik iskemlesini ve faturaları ödeyip karnını doyurduğu için istemese de altına yattığı kocasını riske atmazdı. Ben böyle düşünürken çocuğu elinde oyuncak gibi bir şeyle yanına geldi. Kadın sigarayı attı. Birlikte içeri girdiler. Ben de camı kapayıp kendi hayatıma döndüm.

Biraz porno izleyeyim dedim. Azdığım falan yoktu, sadece zaman geçsin diye. Bu seks çok abartılan bir şey zaten. O salonda belki yüz kez sevişmişimdir ve birkaç tanesi haricinde hep ’Ne yapıyorum ben?’ diye sormuşumdur kendime kızların içinde gidip gelirken. Karşılıklı iletişimden çok duvara konuşmak gibiydiler. Ezberlenmiş hareketler ve bolca sıvının birbirine karışması. Herhangi bir adam ve herhangi bir kadının yapabileceği basitlikte şeyler. Ben de deminki kadını düşüneyim dedim, içerde çocuğu çizgifilm izlerken çamaşır makinesinin üstünde seviştiğimizi falan. Bu düşünce acayip havaya soktu beni.

İşim bitince canım yine sigara istedi. Uykum yoktu, bir şeyler içesim vardı. Bazen böyle durduk yere içesim gelir. Yalnızken daha güzel oluyor. Belki sızıp iyi bir uyku bile çekebilirdim. Evet, bu iyi bir fikirdi.

Kalkıp elimi yüzümü yıkadım. Elimdeki bandajları yenileriyle değiştirdim. Bütün o kanlı şeylerin olduğu poşeti de kapıp üstüme palto falan giymeden çıktım. Az daha geri dönüyordum. Buz gibi bir rüzgar esiyordu dışarda. Havada uçuşan belli belirsiz kar taneleri vardı. Elimde poşet titreye titreye yürüyordum. Böyle poşet taşımayı da hiç sevmem. Bir keresinde yaşlı bir kadına araba çarptığını görmüştüm. Pazardan aldığı portakallar etrafa dağılmıştı. Rezil bir durum. İyi ki beynin etrafa saçılınca kimse hayallerini göremiyor.

Büfenin birinden iki paket sigara aldım. Evden epey uzaklaşınca ara sokaklardan birine girip poşeti çöpe attım. Bugünlerde her yere kamera koyuyorlar. Öyle bir herif için polisin kendini çok yoracağını sanmıyordum ama yine de dikkatli olmak gerekirdi. Yol üstünde ucuz bir yer vardı. Bir çift yün eldiven aldım. İnsanların ne zaman neye dikkat edeceği belli olmaz. Önceki geceden sonra ellerimle dikkat çekmek istemiyordum. Satıcıya parmaklarını da kesmesini söyledim. Sonra ana cadeye çıktım.

Epey kalabalıktı ama istediğim viskiyi sadece ordaki alışveriş merkezinde satıyorlardı ve ben de o soğukta ara sokaklardan dolanarak yolumu uzatmak istemiyordum. Hızlı adımlarla okullarına giden öğrencilerin ve işlerine giden insanların arasından akmaya başladım. İnsanların ağır ağır hareket etmesi acayip sinirimi bozan bir şey. Genelde kaldırımdan yürümem, araba yoluyla kaldırımın arasına dalarım. Sokakta güzel kızları kese kese yürümeye başladım öyle. Bazılar benimle gözgöze geliyor sonra bakışları başka yöne dönüp donuklaşıyordu. Kızlar hep böyle kendilerini kullanıp atabilecek heriflere tavdır zaten. Heralde ‘’Herife bak, hayatı böyle siktiyse beni nasıl siker acaba?’’ diye düşünüyorlar. Bu, erkekliğin olabildiğince fazla sayıda dişiyi döllemek olan doğası da sadece amıyla var olan kızların çok hoşuna gidiyor.

Bazen böyle karşıdan gelen çok güzel bir kıza aşık oluyorum. Aklımdan onu o kalabalığın ortasında durdurup ne kadar güzel olduğunu falan söylemek geçiyor ama sonra bunu yapmamanın daha iyi olduğunu düşünüyorum. Vazgeçiyorum. Öylece yanımdan gelip geçiyorlar. Ben de günlerce onu düşünüyorum. Onu bir daha hiç göremeyecek olmak da hoşuma gidiyor. Saf ve temiz bir halde kalıyor. Birine aşık olup onu hiç tanıyamamak güzel. Acaba onların arasında da bana aşık olan biri var mıdır diye düşünüyorum. Eğer varsa bu hayatımın aşkı olurdu.

Gidip şişemi aldım. Aynı hızla geri dönerken caddedeki dükkanlardan birinin camından kendimi gördüm bir an. Koskoca bir fotoğrafa bakmak gibiydi. Kaldırımda çantaları, şapkaları ve siyah paltolarıyla yürüyen insanlar. Etrafında uçuşan kar taneleri, ve içlerinde üstünde ince bir kazakla saçı başı dağılmış gözlerinin altı mosmor, yanakları içeri göçmüş bir adam. Elinde bir şişe viski. Hayatta en iyi tanıdığım insan. Ama o ben değildim.

Eve gelince bilgisayarın başına oturup şişeyi açtım. Karşımda ekran varken dış dünyayla zaten zayıf olan bağlarımı tamamen kopuyor. Kendimi bildim bileli oyun oynarım. Alternatif gerçeklik hep ilgimi çekmiştir. Bazıları böyle insanların hayatı olmadığını söyler, aslında hepsinin birden çok hayatı vardır. Dünya üzerinde beni nickimle tanıyan daha fazla insan varken nüfus kağıdımda yazılı kişi olduğumu söylemek kendime hakaret olur. Oynadığım oyunda birkaç yıldır önde gelen locnalardan birinde büyücüyüm. Eğer savaş zamanı oyundaysam her zaman ilk tercih edilen üyelerden olmuşumdur.

Çoğu zaman grubun yükünü sırtlayabiliyorum. Eğer havamdaysam, beynimi ve ellerimi tam kapasite kullanabilirsem bazen bir iki saniye içinde onlarca fonksiyonu hesaba katmak gerekiyor. Ama o gün ne kafam ne de ellerim buna müsaitti. Böyle zamanlarda avcı grubundan bir karakterim daha var tek başıma takılmak için. Köpeğimi saldırı moduna alıp etraftaki hayvanları öldürmesini izliyorum, atımla bilmediğim yerlere gidiyorum falan. O gün de kuzey denizlerinde biraz balık avlayayım dedim, bazen nadir eşyalar takılabiliyor oltaya. Şişeden bir yudum alırken aklıma babam geldi. Hayattan zevk almayı bilen bir herifti. Ama beni dünyaya getirmek gibi bir hata yapmıştı işte. Hayatta bundan daha bencilce bir davranış daha yok. Eğer doğmadan önce bana sorsalardı bir biliç sahibi olmak, isteyeceğim son şey olurdu. Gerçek hayatta herkes oyuna eşit başlamıyor.

Şişeyi yarılayana kadar oyun oynadım. Sonra sıkılıp kapattım. Canım birileriyle konuşmak istiyordu. Telefonu alıp rehberde dolandım. Epey düşündüm. Sonunda Helin'i aramaya karar verdim. Alkolün verdiği özgüven olsa gerek, kızla iki üç kez ayak üstü muhabbetimin dışında görüşmemiştim bile ama çok güzel bir kızdı. Hazırlıkta tanışmıştık, fakültede de bir kaç defa görmüştüm, ne zaman görsem yanıma gelip n'aber diye sorardı. Süreki erkeklere n'aber diyen bir tipti, aşırı sıcak kanlı bir şeydi yani. Bir gün arayacağım diye numarasını almıştım ama nedense aramadım hiç. Görüşmeyeli de epey olmuştu. Unutmuş mudur acaba diye kuruntulara düşmeden aradım bunu.

Beş on defa çaldıktan sonra adımı söyleyerek açtı.

''Hey,''

''N'aber ya, nasılsın?'' diye sordu. Bu nasılsın sorusundan nefret ediyorum. Biri bana nasılsın diye sorunca ne cevap vereceğimi bilemiyorum bir türlü. Yani tam olarak sorduğu ve merak ettiği şey ne ki insanın bunu sormakla. Ne açıdan hangi konuda soruyor bunu. Bu soru beni kitliyor gerçekten, biri nasılsın diye sorunca oturup nasıl olduğumu düşünmeye başlıyorum.

''Canım biraz sıkkın,'' dedim. ''Biriyle konuşmak istedim, kafa dağıtmam gerekiyor.'' Konuşmanın ortasında bir de sigara yaktım ne kadar sıkkın olduğum belli olsun diye.

‘’Hadi ya, e iyi yapmışsın. Aramana biraz şaşırdım açıkçası.’’ Sesi heyecanlı falan geliyordu baya. ‘’Ben de seni özlemiştim,’’ dedi.

‘’Dışarı çıkalım mı?’’ diye sordum. ‘’Sana bir kahve ısmarlarım.’’

‘’Şey ya, güzel olurdu da, şu an arkadaşlarla proje ödevi hazırlıyoruz. Ne kadar sürer bilmiyorum. Ama akşamki partiye geliyrosun di mi, istersen orda görüşebiliriz.’’

Kıza canım sıkkın diyordum, o beni eğlenceye çağırıyordu. İnsanlar hep böyle mutsuzluğu ortadan kaldırmak ister zaten, kendilerince sana bir el uzatıp seni o siyah bataklıktan çekmek isterler. Kimse senine birlikte o bataklığa girmez, üstünü başını kirletip sana sarılıp orda kalmak istemez. Siktir çekip kapatacaktım ama buna gerek yoktu. Sokaktaki köpekten sanat konusunda bir anlayış beklenemeyeceği gibi böyle insanlardan da anlayış beklemek yanlış olur. Hem kızlar gerizekalı da olsalar yine de güzel varlıklar. Abaza bir herif olduğumdan değil, ortamda bir kız sesi, aptalca da olsa feminen bir bakış açısı olmasını seviyorum. ‘’Evet, geliyorum,’’ dedim. ‘’Orda görüşürüz.’’ Okula pek uğramadığımdan böyle şeylerden de haberim olmuyordu tabi.

Telefonu kapattıktan sonra başka birini daha arayasım gelmedi. Ben de başladım rehberden numara silmeye. Bunu yaparken kendimi tanıdığım insanları kurşuna diziyormuş gibi hissediyorum. Bazen hiç numara kalmayana kadar devam ediyorum; bazen de numaramı değiştiriyorum, o zaman da kendimi öldürüyormuş gibi oluyor. Aptalca bir alışkanlık ama sonradan isimsiz numaralar beni arayıp onarı tanımadığımı farkedince bunu anlıyorlar ya, en çok bu hoşuma gidiyor. Epey bir sildikten sonra rahatladım. Canım bir şeyler izlemek istedi. Jodorowsky’nin o manyak filmlerinden birini açtım. Ekrana belki bir on beş dakika falan bakabilmişimdir. Sonra sızmışım.

Bölüm 6

Fazla uyuyamadım, başımın içinde kopmuş elektrik telleri dans ediyordu sanki. Akşam olmuştu. Yukardaki çiftin kavga seslerini dinleyerek karanlıkta oturdum bir süre. Ağzım kupkuruydu. Viskinin dibini içtim, bir sigara yaktım. Bayağı acıkmıştım, en son ne zaman bir şeyler yediğimi hatırlamıyordum. İnternetten sipariş vermeyi düşündüm ama canım orda oturup beklemek istemedi. Aslında o evde bir gün daha geçirmek istemiyordum. Odama gidip, üstümü giydim. Beynim etrafa saçılmış gibi

duvarlarda birsürü yazı vardı. Bazen düşünüyorum da, ben o odada çok önceden ölmüştüm zaten.

Çıktım. Daha önce de bir çok defa bunun son olduğunu düşünerek çıkmıştım kapıdan. Yine geri dönsen de kapıyı arkandan kapatırken böyle düşünmek güzel. Sonlara hep anlam yüklerdim. Ayın son gününü, yılın son ayını, biriyle son olduğunu bilerek konuşmayı severdim, üstümden bir yük kalkıyormuş gibi olurdu. Belki ömrümün son gününü de severim. Benim için o gün sondu ve diğerlerinden hiçbir farkı yoktu. Çocukken okuldan kaçarken içime bir mutluluk dolardı, yine öyle hissediyordum.

Dışarda sisli ve sessiz bir hava vardı. Şehir merkezine doğru yürümeye başladım. Kaldırımda, tanımadığım yüzlerce insanın yanından geçtim. Öyle nereye gittiğimi bilmeden epey yürüdüm. Sonra Tolga'nın yerine gitmeye karar verdim. O da bizim gibi üniversite için gelmiş ama sonra başka yerden yolunu bulmuştu. Şehirdeki işletmeler genelde işi bilmeyenlerin yatırımlarıydı. İşin içine girdiğinde yükselmen çok da zor değildi yani, birkaç yıla kendini işletmeci olarak bulabiliyordun. Bir ara bu Tolga da öyleydi, ama patronları o kadar boktandı ki mekan iflas etti. Bizimki de açıkta kalınca yeni baştan girdi işe. Birkaç aydır Traveler's'da barmenlik yapıyordu. Müşterisi de iyiydi, en azından canı istemedikçe yalnız uyumazdı. Her hafta şehirdeki yabancı öğrencileri toplar bizim eve getirirdi. Yabancılar burda öyle yurtdışındaki kadar rahat bulamıyorlardı uyuşturucuyu tabi. Bu yüzden severlerdi bizi. Biz de onları severdik.

Mekan epey doluydu o akşam da. İçerisi de sıcaktı, hem elektrikli sobalardan hem de kalabalığın sohbetinin renginden hissediliyordu bu. Bara oturup montumu dizime koydum. Bizimki fıçıdan bira çekiyordu. Son doldurduğunu bana sürdü, ''Hoşgeldin aga,'' dedi.

''Kolay gelsin,'' dedim. ''Yiyecek bi'şey verebilir misin bana?''

''Mutfağa söyliyim hemen, ne istersin?''

''Gerek yok. Şurdan çerez doldur biraz. Çatalla kaşıkla uğraşamam şimdi.''

''Morartmışsın gözleri yine,'' gülüyordu. ''Hiç haber vermiyosun.''

''Kızlaydım, kendime özel gece yaptım bu sefer.''

‘’İyi bakalım. Cumartesiye evi hazırla ama, geçenki polonyalıların arkadaşları gelmiş. Dün akşam burdaydılar.’’

‘’Bi’sayı ver de ona göre alıyim nevaleyi.’’

‘’Yedi sekiz kişi geliriz heralde, gerisi de sana kalmış artık.’’

‘’Tamam,’’ dedim. ‘’Hazır bil.’’ Ama bir gram istek yoktu içimde. Yine aynı şeyleri görmeye, aynı anları yaşamaya hiç niyetim yoktu. Son bir kaç sefer de odama kapanmış tek başıma takılmıştım onlar içerdeyken. İnsanlarla çok yakın olduğunda bir süre sonra tiksinti duymaya başlıyorsun. İlle birlikte olman gerekiyorsa en iyisi böyle mekanlara gelip kafayı çekerken öteki masadaki insanın da seninle aynı hissettiğini düşümek. İnsanlar içini sen doldurduğunda daha güzeller her anlamda.

‘’Baksana,’’ dedim. ‘’Sigara çözebilir misin bana bu akşam?’’

‘’Dünya tersine döndü heralde.’’

‘’Bu gece eve dönmicem, bu civardaki tanıdıklarımın da hepsi paket oldu. Belki sen biliyosundur dedim.’’

‘’Stadyumun oralarda Çaça var. Malı temizdir. Son aldığım güzeldi, seversin sen de. Bi’ sor vardır ondan yine. Hatta söyle, bi’ güzellik de yapsın sana. Elli ver yüz liralık iste.’’ Numarayı söyledi. Dışarı çıkıp aradım. Hemen açtı herif.

‘’İyi akşamlar birader,’’ dedim. ‘’Numaranı Tolgadan aldım da, müsait misin?’’

‘’Piç Tolga mı?’’

‘’Evet o.’’

‘’Tamam. Sen nerdesin şimdi?’’ dedi.

‘’Adalar’dayım.’’

‘’Çarşıda garanti bankasını biliyo musun? Tramvay yolunun kenarında hemen.’’

‘’Evet.’’

‘’Tamam orya gel sen.’’

Kapatıp tekrar içeri girdim. ‘’Tamamdır, sana da alıyim mi?’’

‘’Eyvallah aga, benim evde var. Çalışırken de içmiyim şimdi. Sen keyfine bak.’’

‘’Görüşürüz,’’ dedim. Çerezi avuçlayıp çıktım.

Beş dakika sonra dediği yerdeydim. Aradım, ‘’Tamam, şimdi o sokaktan içeri gir ben otelin önündeyim,’’ dedi. Dediğini yaptım. Etraf kapkaranlıktı. Kafamı kaldırdım, balkonlardan birinde bir çocuk onu gördüğümü farkedince içeri kaçtı. Otelin önüne gelince elli lirayı katlayıp işaret parmağımla avcumun içine bastırdım. Kapıdaki ledlerin altında birkaç adam sigara içiyordu. Karşı kaldırıma geçip bi tane de ben yaktım sonra terkar aradım herifi. Kapı önündekilerden birinin telefonu çaldı. Açmadan önce etrafına bi’ bakındı bu, sonra birbirimizi tanıdık. Yanıma geldi. ‘’Sen misin?’’ diye sordu.

‘’Evet,’’ dedim.

‘’Gel şu sokağa geçelim.’’ Daha karanlık bir yere girdik.

‘’Ne lazımdı sana?’’ dedi.

‘’Tolga iyi sigaran olduğunu söyledi. Güzellik de yapıyormuşsun.’’

‘’Sigara var da, güzellik yapamıyoruz. Sen Tolga’ya söyle ben yapıcam ona güzelliği sonra. Ne kadar istiyosun?’’

El sıkıştık, böylece paramın çoğunu da harcamış oldum. Kahverengi bir kağıt çıkardı cebinden. Ankara çıkısı olmalı diye düşündüm. Her şehirde bu çıkıların belli bir şekli oluyor. Eskişehir’de saydam naylonlara koyarlar, İzmir’de ise üçgen şeklinde katlıyorlar kağıdı. Tekrar el sıkıştık. Açıp kontrol ettim, rengi kokusu falan iyiydi. Miktarını da sevdim.

‘’Eyvallah,’’ dedim. ‘’Hadi iyi akşamlar.’’

‘’Piçe selam söyle.’’

Söylerim dedim, ama oraya gitmedim tabi. Tren yolunun ordaki tütüncüden çarşaf aldım. Sonra rayların üstüne çıktım, inşaat halindeydi etraf. Bu şehire geldim geleli bu yolu yapıyorlardı zaten. Sigara paketinin kapağını yırtıp zıvana yaptım, üçlüyü sarmak baya uğraştırdı beni. Etrafta ışık falan yoktu. Birazını yere döktüm, sonra bebeğimi ateşledim. Boğazım yanana kadar peşpeşe çektim. Araya biraz da sisli hava sıkıştırdım. Üç nefes ot, bir nefes sis...

İlk başta güzel girdi ama pek uzun sürmedi, soğuk kafamı açıyordu. Belki ısınırım diye yürümeye başladım. Kaldırıma çıkana kadar ayağım birsürü şeye takıldı, az daha düşüp bir tarafımı kırıyordum. Kavşaktan geçerken de bir araba eziyordu beni, daha fazla aksiyon yaşamamak için benim gibilerin olduğu bir yerde yürüyeyim bari dedim. Barlar sokağına döndüm ama girmeden önce bir an tereddüt ettim. Kalabalık sokağın sonuna kadar uzanıyordu. O kadar insanın arasından hızlı adımlarla yürümeyi gözüm kesmedi. Yine de girdim tabi, ama çok yavaş, sallana sallana yürümeye başladım. Ağzıma da bir sigara taktım, o kadar yavaşyürüyordum ki herkes benim önüme geçmek zorunda kalıyordu, o zaman kendimi çok rahat hissettim. Mekanlardan yayılan müzikler, ışıklar birbirine karışıyordu. Bu barlar sokağı denen yer, üçüncü sınıf mekanlardan ve alkol servisi yapan kafelerden oluşan bir yer. Bar falan yok yani. Şehre ilk geldiğimde takılırdım buralarda ama zamanla ayağımı kesmiştim.

Şansıma o akşam peyote de She Past Away konseri vardı. Hemen atladım tabi. Yüzüm soğuktan buz kesmişti zaten. Bileti kapıdan aldım. İçeri girerken bileğime o mavi damgalardan bastı adam. Mekanın tuvaletine gidip hızlı hızlı bir fişek sardım, hiç dinlendirmeden çektim hepsini. Kokusu falan umrumda değildi. Sıcak da güzel gelmeye başladı. Biraz oturdum orda, girip çıkanları izledim. Duvarlar, ağzına alıp domalabileceğini vadeden heriflerin telefon numaralarıyla doluydu. Bu insanlara saygı duyuyorum. Gerçekten. Asıl midemi bulandıranlar, yeni tanıştığı biri hakkında başından beri seks düşünüp bunu gülücüklerin ve verdiği güvenin arkasına saklamaya çalışan orospu çocukları. Bazen ben de öyle yapıyorum.

Neyse, bir tane daha çektim orda, sonra içeri gittim. Elektro gitarın sesi ilaç gibi geldi. Ortam kalabalık değildi. Ayakta üç beş kişi vardı gerisi de

duvarların dibine çökmüştü. Bardan bir bira alıp ortalarda bir yerde dikildim. O gece ne çaldıkları hakkında hiçbir fikrim yok. Sahneye bile bakmıyordum. Karanlığın içinde bir sürü gölgenin ortasında her şey bir an görünüp sonra kayboluyordu. Gözlerimi kapadım. Müziği görüyordum, hoparlörlerden çıkıp etrafımda dolaşan mavi bir dalga vardı. Bir süre o dalgayla dans ettim. Sonra gözlerimi açınca çok güzel bir şey gördüm. Tam önümde, sahnenin ışıklarıyla aramda bir kız duruyordu. Arkası bana dönük, tüm o ışıklar onu bir gölgeye dönüştürmüştü. Bazen görüntüsü kayboluyor sonra yine geri geliyordu. Işık saçlarından çok güzel yansıyordu. Konser bitene kadar onu izledim.. Upuzun saçlarını, kot kumaştan solmuş ceketini ve o ince kırılgan duruşunu. Yalnız gelmişti o da, sarhoş değildi bunu anlayabiliyordun.

Konser bitince grubun solistinin yanına gidip bir şeyler sordu. Onlar orda muhabbet ederken ben de salondan ayrıldım. Dışarı çıkıp bir elimde şişe diğerinde sigara, mekanın önündeki kaldırıma oturdum, gelip geçen insanları seyretmeye başladım

Okula gittiğim zamanlarda hiç kimseyle tanışmamışımdır ama ne zaman kafayı bulup dışarı çıksam biriyle tanışıyorum istisnasız. O akşam da yaşı geçmiş bir şarapçı geldi yanıma. Önce sigara sordu, uzattım. Sonra başladı muhabbete. Neden o halde olduğunu, aslında ne kadar da derin bir insan olduğunu, hayatı nasıl da çözdüğünü ima ede ede anlattı. Eskiden bir kadınla evlenmiş, sonra kadın ölmüş, hala yasını tutup onun için içiyormuş. Ağzımı açıp tek kelime etmedim herife ama yüzüne bakıyordum. Tam gözlerine bakıp nasıl da ayyaş bir yalancı olduğunu görüyordum, o da bunu gördüğümün anlayınca lafı fazla uzatmadan bir sigara daha isteyip gitti.

Başımı çevirdim. İçerdeki kız kapıdan ne zaman çıkar diye düşünüyordum. Belki yanına gidip laf açardım bir şekilde. Sonra bu düşünceden vazgeçtim. Biraz üzgün hissettim, kendime kızmaya başladım. İçimden biriyle kavga etmek geliyordu ama yorgun hissediyordum. Oraya uzanıp sokak köpekleri gibi insanların bacaklarını izleyerek uyumak istedim. Biraz yanımda herifin biri başını kaldırmış yukarı bakıyordu. Gözlerini hiç ayırmadan sigaradan nefes alıyordu öyle. Tam göremiyordum ama herifin gözlerinin parladığı belli oluyordu. Son dumanı da göğe doğru üfleyip başını indirdi, bir tane daha ateşledi; sonra, onu izlediğimi farkedince yüzündeki tebessümü

bozmadan bana döndü. Göz bebekleri gerçekten büyümüştü. Yüzü bi an tanıdık geldi, ama üstünde durmadım. Gerçekten yakışıklı bir herifti, bu filmlerde oynayan heriflere benziyordu. ‘’Eğer insan her gece uzanıp yıldızları izlerse hayatı daha farklı yaşamaya başlıyor,’’ dedi bana.

‘’Çocukken ben de denize bakardım öyle,’’ dedim.

‘’Denizi sever misin?’’

‘’Karmaşık bir durum.’’

‘’Ben belirsizlikten denizde hiç yüzmedim hayatımda, boyumu hiç geçmedim. Bana da sonsuz korku gibi gelir.’’

‘’Geçimimi ordan sağlardım,’’dedim sigaramı yakarken.

O da bir tane fişek sarmaya başladı, diğer sigarayı da dudağına takıp cümleleri dumanın arasına sıkıştıra sıkıştıra konuşmaya başladı. ‘’Ben de balık tutacağım yazdan sonra. Hem de seher vaktinde. Ya büyükadalarda sürtüp sarhoş sarhoş ya da adam gibi bebek sahilinde otumdan birkaç fırt almışken. Hava mutlaka kapalı olacak elbet. Her defasında… Balık tutmak çocukların uyuduğu saatte olmalıdır.’’ Sesi bir avuç kül yutmuş kadar boğuktu.

‘’Ânı yaşamayı biliyorsun.’’dedim.

‘’Carpe diem gibi bir şey değil mi işte?’’

‘’Evet o.’’

‘’Otla ulaştığım kafa da sürekli o zaten, anlarda, anların temasında yaşıyoruz. Küçüken baharda gök mavi olurdu, beyaz bulutlar bir de... O kadar güzel görünürdü ki. Sonra unutmuşum, farketmez olmuşum bunu. Bunca yıl sonra tekrar hatırlamışken, hayatımın nereye sürüklendiği çok da önemli değil açıkçası. Gökyüzü yeniden mavi oldu benim için, çikolata yeniden çocukluğumdaki gibi tatlı anlıyor musun? Çizgi filmler, yürürken yüzüme vuran rüzgar, içinde yaşadığım an o kadar güzel geliyor ki bir gün sonrası umrumda değil işte. Tam olarak bu.’’

‘’Ağzın ağzın laf yapıyor,’’ dedim.

‘’Notlar biriktiriyorum,’’ çarşafa bol tütün koydu, sonra küçük plastik bir kutudan beyaz bir toz serpti üstüne ve devam etti. ‘’Bir de içtiğim şeyde kimyasal var, girdiğim kafaları analiz etmeye çalışıyorum. Hatırladığım kadar. Mutlak ve nihai mutluluğa ulaşıyorum. Ve kafası geçtiğinde neden o kadar mutlu olamadığıma etraflıca bakmaya çalışıyorum. ‘’
‘’Aslına bakarsan ben de idealizmden materyalizme kafam iyiyken geçtimiştim. Böyle düşünürken, bir anda pat diye.’’
İkimiz de güldük. Sardığı şeyi yaktı, tek nefeste yarısına kadar çekti sonra bana uzattı. ‘’
‘’ Ama bâzı mutluluklar sahte oluyor,’’ dedim ben de asıldım, ama ilk seferinde tıkadı, ikinci çekişte bitirdim. Tüm dumanı yuttum.

Oturuşunu değiştirip lafa girdi bu. ‘’Hiçbiri sahte değil. Şimdi şöyle düşün. Senden bir şey düşünmeni istiyorum. İlkokul zamanını düşün. Evindesin. Her aile bireyini etrafında düşün. Başka işlerle ilgileniyorlar aslında elbette. Ama hepsi yanında, belirli bir tema içindesiniz. Şu an imgeler geliyor aklına. O ânı düşündüğünde tek bir imge oluşuyor. Fotoğraf gibi değil, üç boyutlu, o anda yaşıyormuşçasına… Hatta imkanın olsa, sonsuza kadar o "anda" sıkışıp kalabilirmişsin gibi… İşte hayat da, nihai ve mutlak mutluluk da bundan ibaret. Tek bir anda sonsuza kadar yaşayabilmek… Yani hiçbir vücuda, hiçbir şeye ihtiyaç duymadan… Sadece "an teması"nda sonsuza kadar mutlu olabilirsin. Bu biraz ütopik kısmı fikirlerimin. Ama her şey temada. Şimdi liseyi düşün. Düşündüğün zaman belirli arkadaşların da imgene gelecek. O zamanki ruh halin, gelecek planların… Hepsi bir flash diskte sıkışmış gibi ama "o zamanlarını" düşündüğün zaman aklına gelen "mutlu" imge (eğer varsa) sonsuz oluyor. Ne zaman "o anını" düşünsen, o imge gelecek aklına. İşte bu kimyasal da bende bunu güçlendiriyor.

Yaşadığım ve -buraya dikkat- yaşayamadığım imgeleri görüyorum. Olasılıkları görüyorum. Kuantum fiziği gibi sevgili gönüldeşim. Yani bana göre bu durumda her şey bir anda oldu, her şey bir anda oluyor. Ben olmadığım biri olabiliyorum, edinmediğim arkadaşlarım oluyor, bir "tema" ekleyebiliyorum hayatıma. Eklemek değil aslında... ‘Değiştirmek.’ Lisede daha başka bir tema sürdürebilirdim. ‘Olmamış, gerçekleşmemiş’ anları düşünüyorum bu kimyasalda ve çok mutluyum. Ve bunlara tema mutluluğu diyorum geçiyor gidiyor.‘’

‘’Seninle içmek güzel olacak dostum,’’ diyebildim. Sanki içimde bir sarmaşık çok hızlı büyüyor, her yerimi sarıyordu. Bir ara kalbimi sıkıştırır gibi oldu ama sonra alıştım. ‘’Etrafımdaki insanlar bu kadar derin düşünemiyor,’’ diye ekledim.

‘'Teşekkür ederim. Sana bir şey diyeyim mi? Abimle içiyorum arada mesela. Onun elemanları da gözlemliyorum. Benim girdiğim kafaya giremiyorlar. Herkes düzeyine göre yaşıyor bu olayı. Şaşırıyorum onlara. Benim girdiğim kafaya giremiyorken, ne diye içiyorlar? Eh, onların da bir eşiği var. Mutlu oldukları eşik. Onlar da orada mutlu. Ama görüyorum ki sen de tanıdıksın bu anlattığım şeylere. Büyük şans.

Benim ecstasy olayım vardı yıllar Önce. Bir ara arkadaşla başlamıştık. Bodrum'da iki günde on tane aldım. Yüksek doz olduğu için panikatak tetikledi bende. Anksiyete oldum. Yüksek levelda anksiyete oldum. Bir buçuk yıl bu hastalığı taşıdım. Yatılı kaldım hastanelerde vs. Boku yemiş durumdaydım. Sonra atlattım. Şimdi son bir haftadır bir Jamaikan aldırttım tanıdığa. Analizliyorum kafayı. Bırakıp bırakamayacağımdan kuşkuluyum. Çünkü bunu elimin tersiyle itemem. Daha henüz doymuş değilim.

Ecstasy olayını anlattım; başka bir şeye bağlayacağım: şimdi... Üç dört gün önce, derin bi duman koydum. Yakmasını sevdim, bir tane daha patlattım. Doymadım, ardından bir tane daha patlattım. Sonra ben tribe girdim... Korkunçtu. Anksiyete gibi hissediyordum. "Geri geldi! ne yapacağım şimdi!" gibi şeyler. Badtrip gibi bir şey; ama tam değil. Kafam inanılmaz iyi. Ama ben korkuyorum bu kadar kontrolü kaybettiğim için ve hastalığa yoruyorum. Yirmi otuz dakika sonra geçiyor. Bu "korkunun" tadı damağımda kalıyor... İnsanlığımı sikeyim, mantığımı sikeyim. Bir daha korkmak istedim, o günden beri yakıyorum geceleri. Her şey çok güzel.’’

Cebinden bir paket filtresiz sigara çıkardı. İçinden paketi kadar bükülmüş bir sigara çekip ağzının kenarına yerleştirdi, paketi yine cebine koyup çıkarttığı kibriti usta bir hareketle yaktı. Rüzgara karşı acelesi olmayan bir insanın rahatlığıyla küçük alevi avuçlarının arasına aldı. Sigaraya dikkatli bakınca parıldayan ucun kenarındaki beyaz kağıtta siyah izler görmedim. Sanki yalnızca iradesiyle rüzgarı yok etmiş gibi... Gözlerim beni aldatıyor da olabilirdi, kapalı bir odadaki mumun alevi gibi titremeyen bir alevle

yakmıştı onu ya da galiba kafam baya iyi olmuştu. Etrafı yeşil görüyordum zaten.

‘’Bir zamanlar biri ‘bırak şunu’ demişti,’’ dedim. ‘’Eğer gerçekten bişeyleri anlamlandırmak ve mutlu olmak istiyorsan başka yolları seç. Onca insan tapınaklara boşuna kapanmıyor demişti. Mistik insanlar bilim adamlarından bir adım daha öndeler bu konularda. Ama onlar da sana şöyle derler: ‘Bu dünya sadece bir ilüzyon, ve insanlar gerçekliği yaşamak yerine bu dünyada ego tatmini yapmayı tercih ediyor. Şu Matrix’deki hikaye gibi. Dünya üzerindeki tüm insanların yaptığı bu. Ama dostum sana bunu söyleyen kişi intihar ediyor mu? Hayır. Madem bunları söylüyor, neden intihar edip tavan yapan DMT’nin tadını çıkarmıyor. Bak insanlar konserden çıkıyor şu an. Neden bu işi kendilerinden daha iyi yapan birini izlemeye gelmişler? Neden bir şeyi senden daha iyi yapan birini izlersin ki, ya da dinlersin, ya da okursun, kendini beslemek yerine başka insanların daha iyi beslemesini sitersin. Bu aç gözlülük, hak ettiğinden fazlasını istemek değil mi? Akşam yemeğinde karının hazırladığı haşlanmış patates vs su yerine dışarı çıkıp bi’ restoranda mı yemek yersin? Olay bu değil dostum. Ortada en başından beri yanlış giden bir şeyler var. İnsanlık tarihi kadar eskiye dayanır bu. Ama geçmiş geçmiştir. Şimdi oturup neden onbin yıl önce birileri başka birilerini izlemeye başladı diye üzülecek halimiz yok. Çoğu şey elimizde, gerçekten elimizde. Hepsi sahtekar bunların. Hepsi hikaye.

‘’Sana bunu söyleyen insanlara bakacaksın ilk önce. İçmiş ve bırakmış mı? O zaman senin üzerinden prim yapıyor büyük ihtimalle. Ben de destekleyebilirdim belki onu.

Şimdi sevgili gönüldeşim, anlayamadığım şu: İnsan, bir madde ile bu kadar mutlu olabiliyorsa bu mümkünse neden acı içinde yaşıyoruz? Bu haksızlık değil mi? Gösterip de vermemek değil mi? Senin hafızanı açsak, mutsuz olduğun anlar mutlu olduğun anlardan fazla çıkar. Bu mu lan yaşam? Sıradan mutluluktur lan asıl uyuşturucu. "Belki mutlu olurum," diye yaşayan milyonlarca fakir var ve kendilerini öldürmüyorlar. Al sana en büyük uyuşturucu lan. Herifin ağzı kokuyor, çoluğu çocuğu açlıktan hasta, pislik, hasta hepsi. Yaşamaya çalışıyor lan. Bu mudur sevgili sahibim yaşam? Yaşam bu değil. Bunlar sadece ilüzyon. "Toplum" "ekonomi" yahu ne dersen de. Gerçek yaşam bu değil. Dünyevi, insan eliyle yapılmış icat

edilmiş şeyler üzerine yaşıyoruz hep. 121a nedir lan, bir otobüs plakası. Ne ihtiyacım var ulan bu bilgiye benim? Anlatabildiğim noktayı görebildiğini varsayıyorum.

Tapınağa kapanmaktan bahsetmiş arkadaşın; elbet. Nihai mutluluğu bulan neden devam etmesin? Tapınağa kapanan zeki bir adam mal mıdır ki canı sıkıla sıkıla her şeyden izole olmuş durumda? Hayır, belli ki kendini iyi motive etmiş ve mutluluk duyuyor. Ama o arkadaşın kapanmış mı tapınağa? Var mı abi elimizde somut bir örnek. Adamlarla konuşamayız bile lan. Oku on tane budizm kitabı, gör temel felsefesini, görürsün tabii. Anlasana lan sıkıysa. Yemez arkadaş, büyük konsantre irade işi onlar.

Ama bildiğim tek bir şey var: büyük ilüzyonlar içinde yaşıyoruz. Yapma, sahte mutluluklara kapılıyoruz. Bildiğin sahte yahu, bozuk mutluluklar bizi bağımlı etmiş durumda. Ben bu maddeyi kullandığımda niye böyle hissediyorum ya? Hayat bana niye bu kadarını vermiyor.

Şimdi biri gelir teknik teknik konuşur: İşte "beyindeki reseptörler vs...", ya amını sikeyim, her şeyin "teknik" açıklamasına niye bakmak zorundayız, hiçbir şey ifade etmiyor ki. Tam tersine, teknik açıklaması olmak zorunda ki kafayı yedirtmesin bize. "Aa bu ne, nasıl oluyor bu" vs diye. Bizi dizayn edenler düşünmüş her şeyi işte, ne diyeyim.

Ve diyeceğim o ki: hayatımın sonuna kadar kimyasal maddelere devam edemem. Bu işi çözmeliyim. Bana en büyük mutluluğu verdiği yanlara daha iyi eğilmeliyim. Ana olay: Tema Mutluluğu. Her bulunduğun ânı bir temaya sokmak. Mesela şu an karşımdasın ya yirmibir yaşındasın diyelim. Adın da Süleyman diyelim. Süleyman denen bilinç sahibi bir varlığın yirmibirinci yılını yaşıyorsun. Etrafında belirli insanlar var. Belirli statelerdesin yani. Sen on yıl sonra yirmibir yaşındaki haline baksan bir tema göreceksin. Tıpkı şu an ilkokuldaki haline baktığın gibi. Ama tek fark var: sen "ânın" farkında değilsin. Ânı "temalaştırmıyorsun". Ben de bunun peşine düşeceğim şu andan itibaren. Anları temalaştırmamız gerekiyor. İleride baktığımızda temalanmış değil şimdi baktığımızda temamızı görmek zorundayız. Temalar hep sonsuzdur. Temalarımız değişince, bunu da fark ederiz. Ama fark etmek önemli. Bunu yapmak zor galiba, evet. Zor. Terapi,

dikkat, yoğunlaşma gerektiriyor.’’ Sigarasını ağzına götürdüğünde rüzgarın hepsini içmiş olduğunu farketti.

Benim paketti uzattım. ‘’Bu konuşmayı bir kıza yapmalıydın dostum. Nefesinin yarısını da yatağa saklamış olurdun.’’

‘’Bilmem, denerim. Kafam iyi şu an, daha iyiydi. Düzeliyorum yavaştan. Düşündüğüm şeyler kaf yaşarken paylaşayım dedim. Sikmişim karı kız etkilemeyi afedersin. Sen de iyi ki gay olmadığını belli etmek zorundaydın. Seni de sıkıştırdık, tüh.’’

‘’Hayır, öyle düşünmedim. Sadece, birinin durup dururken nefesini hiç tanımadığı biri için harcaması bana picassonun tablolarını ısınmak için yakması gibi geliyor.’’

‘’O ne demek şimdi?’’

‘’İnsanlara soru sormadan önce aynı soruyu önce kendime sorarım,’’ dedim. Saçmalıyordum. Bazen böyle karşımdakini sanki zihnimdeki hayali biri sanabiliyorum. ‘’Sence neden bunları söyledim ben, zihnimi okumaya çalış.’’

‘’Bunun şu an mümkün olabileceğini sanmıyorum,’’ dedi. ‘’Nedenini bilmiyorum.’’

‘’İşte bu maddelerin bana en büyük katkılarından biri bu oldu. İnsanların içine girebiliyorum.’’

‘’Yarı erotik yarı korkutucu… Nasıl yani? Aç biraz istersen. Nasıl zihinlerini görebiliyorsun?

‘’Önce kendi bilinç altımı keşfettim. Bütün davranışlarımı anlamlandırdım. En ufak hareketimin nedenini sorguladım. Sonra gerisi çok kolay oldu. Artık insanların bırak bilinçlerini bilinç altlarını bile okuyabiliyorum.’’

‘’Başka insanları düşündüğünde onların tutumlarını hareketlerini anlamlandırmak ve ötesine gitmek. Öyle mi diyorsun?’’

‘’Evet aynen öyle,’’ dedim.

‘’Ama bu tanımadığın insanlar için olmuyor. O daha çok psişik şeyler gerektiriyor; ama diğerinde haklısın. Tanıdığın insanların her şeyini ipe asıyorsun.‘’

‘’Toplumun büyük bir kesimini tanıyorum,’’ dedim. ‘’Hiç tanrı kadar güçlü olduğunu hissettin mi? Her şeyi yapabileceğini...’’

‘’Tabii. Bencilleşe bencilleşe tanrı oluyoruz. Zaten tanrı da bencilliğin en üst noktası. Gayet tabii. Tek sen varsın. Her şey, anlam katılabilecek, öngörülebilecek basit şeylermiş gibi. Öyle olmamasını istersin; ama görüyorsun. Kendinsin, her şeyin on/off düğmesi.’’

‘’Mutluluk pişmanlık duymamak mıdır?’’ diye sordum.

‘’Yani biraz daha açarsak. Mutluluktan hiçbir zaman pişman olmamak? Tam olarak neden bahsettiğini açman gerek.’’

‘’Mesela zevk sahte bir mutluluktur. Güzel bir şarkı dinlerken, kendine pahalı eşyalar alırken, bir kadınla sevişirken ya da kafayı bulurken mutlu olduğumuzu sanarsın. Bunların hepsi farklı ihtiyaçlarına yönelik geçici zevkler. Hayatının bir anında sana iyi hissettirir ve sonra kaybolurlar. Ve yine ihtiyaç duyarsın onlara. Biri bitince başka birine yönelmek ister ve onun arayışı içine girersin. Nihai mutluluk var mıdır peki? Hayatımızda hiç değişmeyen gerçekleri bulmakla mı başlamalıyız bu arayışımıza? Geçmişimiz... Geçmişimizi değiştirebilir miyiz? Ama bazen isteriz değil mi? Pişmanlıkları var hepimizin. İçimize oturur ve arasıra suyüzüne çıkarak bizi mutsuz eden pişmanlıklarımız vardır. Nihai mutsuzluklar... Kırılan kolumuzun acısı gibi geçici bir rahatsızlık değil. Asla kurtulamayız onlardan. Bilinç altımıza atsak, artık hatırlamasak bile bize farkettirmeden davranışlarımızı etkilerler. O halde pişman olmamak nihai bir mutluluk mudur?’’

‘’Eğer hiçbir seçimden pişman olmazsan…’’ Kaşlarını çattı. ‘’Tehlikeli soru birazcık. Ama hayır, pişmanlık duymuyorsan, mutsuz değilsindir. Hatta mutlu olmuşsan ve kendine ikinci üçüncü gözle baktığında "pişman olman gerektiği" baskısını hissediyorsan ve pişmanlık duymuyorsan daha iyi. Evet katılıyorum. Pişmanlık yoksa mutsuzluk yok.

‘’O zaman ana soru seçimlerimizi pişman olmayacak şekilde yapmak.’’

‘’Sevgili dostum, doğru söylüyorsun. Bir de diğer yandan şu çıkıyor: ölümü kontrol etmek. Şöyle anlatabilirim: Şimdi, küçükken ailenle, aileden birileriyle tatile çıktın mı hiç? Günübirlik denize gittin mi?’’

‘’Tatile hiç çıkmadım’’ dedim. ‘’Ama denize çok çıktım. Bi’ de başka bir Deniz var, onu sonra anlatırım.’’

‘’O zaman şöyle gireyim: Belirli bir gündesin. İki üç gün sonra çok güzel bir şey olacak. İki üç gün sonra birkaç gün sürecek bir şey olacak. Senin için de çok güzel bir şey bu. Hatta gerçekten zamanın duracağı ve senin de o günü bekleyeceğin bir şey. Bu olay, iki üç gün sonra gerçekleşecek. Ve sen de bu bilgiye sahipsin. Ama öyle bir olay ki, tüm hayatına nüfuz ediyor. O günü ve sonrasını düşündüğünde, mutluluk garanti.

Yani basit örnek: aile ile veya başka birileriyle ergenlik öncesinde tatile çıkmak. Neden ergenlik öncesi? Geliriz oraya sonra. Her neyse. Bu olay iki üç gün öncesinden belirlendiğinde ve sonrasında yaşanacak mutluluk "garanti" olduğunda kişinin o iki üç günlük zaman dilimini, o olayın hemen öncesindeki iki üç günü, zamanı durmuş gibi yaşıyor. Hiçbir şeyin pek önemi yok. Zaman gerçekten durmuş gibi. Sadece o günü ve sonrasını bekliyorsun. Neden? Çünkü mutluluk mutlak hale gelmiş oluyor. İşte bu örnek "tatil öncesi sendromu", "kesin ve mutlak" olan mutluluğu fark ettikten sonraki "kesin ve mutlak" olan mutluluk öncesi zaman. Bu zamanda insan boşlukta sallanır gibi. Bu kadar.

Ölüm ise burada devreye giriyor. Ölümü "tatil öncesi" olarak beynime hapsettiğim için bir şeyden pişmanlık duymam imkansızlaşıyor. Çünkü şaka değil, ölüm.

Budizmde der ki: ‘’hayat acılarla dolu.’’ En doğrusu anasını satayım. Çoğu önemli ve değerli öğretide bu var. Yaşam kötü. Kendimizi özgür kılmak için ölümü hak etmek gerekiyor. Bunun için sadece sistemi etraflıca görmek yetiyor. Tatil öncesi... Herkes kendi mutluluğu için yaşamak zorunda. Hayatın amacı mutluluksa, bitmiştir. İntihar ederek ölmek istiyorum ama zamanı geldiğinde ve mantıklı sebeplerim olduğunda. Ne doğacak çocuğumla aynı "bilinci" paylaşacağım ne de aşkla siktiğim kadınla. Sadece ben varım, acı ama gerçek.’’

Uzun süre konuşmadan oturduk. Sokakdaki insan seli bulanıklaşmıştı. Üşümeye de başlamıştım. Düşüncelerim de bulanıktı. Ona hiçbir şey anlatmayabilirdim. Onu, kendimi ortaya atacak kadar iyi tanımıyordum. Ama öyle yapmadım. Konuştuğumuz onca şeyin ve paylaştığımız zamanın bunda rol oynadığını düşünüyorum. Belki hataydı, bilmiyorum.

İç geçirip başımı yana çevirdim. ‘’Bir kıza aşığım,’’ diye girdim. ‘’İnternette tanıştık, iki yıl oldu ve ben bir gün bile onu düşünmediğimi hatırlamıyorum. O iki sıcak kelimeyi hayatımda ilk ondan duydum,’’ dedim ve her şeyi anlattım ona. Düşünmek toparlamak için durduğumda bile araya girmeden dinledi beni.

Sonra ben de sustum. Bir an tüm dünya önce bulanık sonra da çok parlak göründü; şakaklarımda bir zonklama, burnumda ıslak bir karıncalanma oldu. Başımı eğip hızlıca gözlerimi sildim.

O da başını çevirdi, çok ilginç bir şey görmüş gibi sokağın diğer tarafına bakıyordu. Bir sigara yaktım, yarısına gelince söze girdi.

‘’Hiç görmediğin birine aşık olmak mektup arkadaşlığına benziyor. Ama sağlıklı bulmuyorum . Umarım yakın zamanda atlatırsın. Ayrıca notlar almanı tavsiye ediyorum. Hatırlat coşkunu kendine. Take notes.’’

‘’Evet, notlar iyi oluyor,’’ dedim. ‘’Ama son günlerde, her şey çok net ve açık, bütün dengeler gözümün önünde, sanki elimde kaderin haritasını tutuyor gibiyim. Hayatımda olmayacaksın hiçbir zaman diyor bana, sonra da seni çok seviyorum diyor, deli gibi aşığım diyor. Beni kırdığı falan yok. Anlamayan benim aslında.’’

‘’Git kendine gerçek birilerini bul. Aptal aptal işler ya. Deli gibi aşıksan neden koşmazsın ki yanına, boynunu neden öpmezsin. Kucağında neden uyumak istemezsin. Aşk bu değil. Yemesin kimseyi, kendini de öyle. Aşk fiziksel olarak olabildiğince yakınlıktır ve bunun da doruk noktası sekstir. Seks sıradanlaştıkça aşk da sıradanlaşır. Aşk sekstir, dokunmaktır. Zihinsel yakınlık ikinci sıradadır. Siz sadece zihinsel yakınlıktasınız ve bu da sıradanlaşır.’’

‘’Biliyorum,’’ dedim. ‘’Hasta olduğumun farkındayım.’’
‘’Hayır, değilsin dostum.’’

‘’Çok hastayım.’’

‘’ Benim de benzer bir durumum vardı kız arkadaşımla. Uzaktaydı. Siktiri çektim geçen gün. Bunlardan çıkmamız gerekiyor anlıyor musun beni? Bak, biz rahatız böyle. Ve çok da rahat ilerleyebiliriz bu içe kapanık hallerle. Ama olmaz dostum. Olamaz. İkimiz de hasta olamayız. İkimiz de hastaysak ve ikimiz de aynı şeyi hissediyorsak o zaman biz hasta değiliz, bizim ayrı bir evrenimiz var demek. Yani başkalarının hastalık diyebileceği şeyi biz hissederek yaşıyorsak bu normalliktir biryerde. Kendini doldurma bunlarla. Yaşadığın şey aşk değil. Sadece düşlüyorsun onu. Aşk düşlemek değil yaşamaktır. Bu kadar basit bir cümle işte.’’

Korktum. Neden bilmiyorum ama galiba o an korktum ve hemen kaçıp gitmek istedim. Öfkeliydim de. Bir şeyler içsem iyi olacak diye düşündüm. Ayağa kalkınca başım acayip döndü, az daha geri düşüyordum, herif koluma girdi.

‘’İyiyim, eyvallah,’’ dedim. ‘’Anlık bir şeydi, o kadar da içmedim.’’ Derin bir nefes alıp kendimi silkeledim.

‘’Afedersin biraz fazla serptim galiba. Bırakayım istersen eve, arabam bir arka caddede.’’

‘’Sağol birader, gerçekten iyiyim, hem biraz yürümek iyi gelir.’’

‘’Eh, sen bilirsin o zaman.’’

Bikaç adım aldım, gerçekten kendimdeydim. ‘’Galiba bu gece ağzını yormakla kaldın.’’

‘’Bilmiyorum dostum, belki de konuşunca rahatlayan tiplerdenimdir,’’ dedi.

Paketten bir sigara çıkardım. ‘’Umarım öylesindir,’’ dedim. Rüzgara arkamı döndüm, sigaramı yaktım, elimle selam verdim ve sokağa yayılan seslerin, birbirine karışan şarkıların, konuşmaların, kahkahaların içine yürüdüm. Eminim gidene kadar arkamdan bakmıştır, buna hakkı vardı tabi.

Meyhanelerden birinde ihtiyar bir herif gördüm giderken. Tek başına duvara dönük oturmuş bardağın dibini izliyordu. Acaba onun da tek derdi sevişmek mi diye düşündüm. En azından karşısına başka bir moruğu oturtup anılarını yarıştırmıyordu.

Saat ilerledikçe hava daha da soğuyordu. Hızlı hareket edemediğim için üşüyordum, yorgundum. Kapalı bir yere girsem iyi olacak diye düşündüm. Eve gitmedim tabi. O an ev gideceğim son yer bile değildi, ben de bizim Helin'in bahsettiği yere gitmeye karar verdim. Haller denen yer epey yakındı zaten, birkaç dakika sürdü varmam. Davet salonuna gidip paltomu girişte bir yere bıraktım. İçimde bir gömlek, üstünde de kazak vardı, kıyafetimin nasıl duracağı konusunda bir an tereddüt yaşadım, böyle şeylere takıntılıyımdır, ama içeri girince endişem kayboldu.

Beklediğim kadar ağır bir ortam değildi ve ben geldiğimde kıravatlar ayakkabılar çıkmış, alkoün ahlak kurallarını bastırdığı saatler gelmişti. Gençler heyecanlıydı, hepsi ter içinde kalmıştı. İçerisi seks kokuyordu. Aslında bu durumu farketmek için kokuyu almana gerek yoktu, sevişmek eğilip su içmek kadar kolaydı orda. Gecenin finalini herkes ayrı ayrı yerlerde, mekanın tuvaletinde, araba parkında, apartmanlarda ya da yurtlarda yapacaktı. Bu kızlarla erkekler gülerek, ağlayarak sevişecek ya da sevişmeye benzer bir şeyler yapacaklardı az sonra. Çoğununki pek kısa sürecekti. Hayatlarının zirvesiydi bu yıllar. Okul bitince erkekler askere alınacak, döndükten sonra da asgari ücretli işlerde çalışacak, kızlar ise kendi şehirlerine dönüp evlenecek, ütopyalarından çok uzak bir hayat yaşayacaklardı, ama bunun farkında olacaklarını bile sanmıyorum. İnsan bir şekilde koşullara razı gelip uyum sağlıyor. Bazen kim ânı yaşamayı daha iyi biliyor emin olamıyorum.

Tek başına gelmiş birkaç kişi vardı. Böyle yerlere kimse tek başına gelmek istemez. Açık içki servisinin olduğu masaya doğru ilerleyip kendime bir kadeh şarap aldım, hoparlörerin önünden geçerken bassın sesi kulaklarımı tatlı tatlı öptü, duvarın birine yaslanıp dans eden insanları izlemeye başladım. Pek öyle estetik bir durum yoktu ortada ama inanılmaz mutluydu herkes, sanki tüm hayatlarında bastırdıkları bütün her şeyi, hareketleri, mimikleri, kahkahaları, sözleri burası için saklamış gibiydiler. Gözüm aşırı seksi dans eden bir kıza takıldı. Sevgilisi olduğunu düşündüğüm biriyle

dans ediyordu ama herif daha çok izleyici konumundaydı, kız havayla sevişiyordu. Bazı kızlar dişiliğini hareketleriyle birleştirmeyi çok iyi biliyor. Bir süre onu izledim, sonra moralim bozuldu. Etrafa baktım, tanıdığım kimseyi göremedim. Okulla aram yoktu zaten. Bizim Helin de ortalarda yoktu. Kendimi yalnız hissetmeye başladım. Orda durup esrarengiz yabancıyı oynuyordum.

Dans edenlerden başka etrafta muhabbet eden gruplar da vardı. Kendime birini bulma umuduyla bir göz gezdirdim, hazır gelmişken gecemiz olurdu hiç olmazsa. Biraz ötemde üç kız oturuyordu. Bir tanesiyle gözgöze geldim, hemen bakışlarını kaçırdı. Masada birkaç erkek daha vardı ama pek öyle sahipli birine benzemiyordu. Galiba ilk kez geliyorlardı, gayet şık giyinimliydiler ortama göre ama üstlerindeki bezginlik farkediliyordu. Gözlerimi hiç ayırmadım, ilk kaçıştan sonraki ikinci teması bekliyordum ve uzun sürmedi. Ama hemen gitmedim. İzlemek de kendi başına güzel bir andı, daha sonraki somutluktan önce hayal kurmak için kısa ve güzel bir an....

Müzik biraz daha yavaşlamasını bekledim. Yaklaştığımı farkedince bakışlarını birkaç defa daha kaçırmaya çalıştı ama masaya vardığımda doğruca bana bakıyordu. Hepsine sırayla merhaba dedim, sonra benimkine döndüm, ‘’Burdaki en güzel kız sensin, benimle dans eder misin?’’ diye sordum. Diğerleri ona baktı bir an. Yüzüne, gözlerine bir gülümseme yayıldı. Gözleri epey güzeldi. ‘’Olur,’’ dedi, Kadehini masaya bırakıp elini bana verdi. Kalabalığın içine girdik. Salon epey loştu şimdi. Kıza güzel olduğunu söylerken numara yapmıyordum, gerçekten öyleydi. Belirgin ve düzgün yüz hatları vardı. Kısa saçları boynunu açıkta bırakıyordu. İnce tel gibi bir kolye takmıştı, parfümünün şekerli bir kokusu vardı. Dans etmeyi pek bilmiyordu ama, çok da umrumda değildi zaten, kız nefisti.

Hiç konuşmadım. Bana, gözlerine bakıp dans etmek de yetiyordu ama ona yetmediğini biliyordum. Kızları umursamadığında ‘Benim gibi birini sikmekten daha fazla neye değer veriyor acaba bu herif ‘ diye bir düşünceye kapılıyorlar. Onları böyle düşündürtmek sikmekten daha zevlkli bir şey. Bir yere kadar o da sustu, biraz sarhoştu ama gözlerini benimkilerden ayırmıyordu bu sefer.

‘’Nasıl gireyim muhabbete?’’ dedi sonra.

‘’İçinden nasıl geliyorsa,’’ dedim.

‘’İlgi çekmesi lazım ama, sadece dans etmeyeceğiz alt tarafı.’’

‘’İlgimi çekmez zorunda değilsin, sadece dans ediyoruz alt tarafı.’’ dedim ama gözlerimden tam tersini düşüdüğümü de belli ediyordum.

‘’Biraz yorgunum zaten, özgürlük, çılgınlık...’’ Dudaklarını büktü. Bir an kaç yaşında olduğunu düşündüm ama fazla üstünde durmadım.

‘’Özgür ve çılgın mısın?’’ diye sordum.

‘’Hayatımı hangi hayatla kıyasladığıma bağlı. Düşünüyorum, hep fazlasını istedim, insanca bir şey bu.’’

‘’Fazlası için ne kadar çabaladın, risk aldın?’’

‘’Hiç çabalamadım, sen çabalar mısın ki?’’

‘’Galiba aynı dilden konuşmuyoruz,’’ dedim. Sustuğunda daha güzel görünüyordu kesinlikle.

‘’Ellerine ne oldu?’’

‘’Dövüş klübü gibi şeylere katılıyorum.’’

‘’Bunu söyleyerek ilk kuralı çiğnemiş oldun ama.’’

‘’Bizim kurallarımız yok.’’

Daha sonra adımı, hayatmı ve buna benzer bir sürü şey daha sordu. Böyle aptal muhabbetlerde gerçekten kafam bozuluyor ama yine de kendimi tuttum, o gece onu istiyordum. ‘’İstersen zaman kaybetmeyelim ikimiz de,’’ dedim.

‘’Sohbetinin seviyesine uymadığımı mı düşünüyorsun? Hayalperest cümleler mi kurmalıydım? Benden daha iyisini düşünüyorsan bunu merak etmemi anlarsın ve iyi olanı, daha iyi olanı paylaşacak kadar

erdemlisindir.’’ Kızın aptallığı dışarı çıkmaya başladıkça konuşmaya başladığıma pişman oluyordum ama artık çok geçti tabi. ‘’Ve rica ediyorum benimle biraz zaman kaybeder misin?’’ dedi. İki kolunu da omuzlarıma koydu, ben de elimi belinden biraz daha aşağı kaydırdım.

‘’İstiyorsan tabi,’’ dedim. ‘’Yapacak başka bir işim yok.’’

‘’Sen anlatır mısın, kafa dengin nasıl olmalı?’’

‘’Bence sen biraz alındın.’’

‘’Evet, alındım sana,’’ dedi. Bütün şirinliği üstündeki seksiliğe karışıyordu konuşurken. ‘’Gönlümü nasıl alacaksın şimdi.’’

Elimi önce göğsünün kıvrımına, ordan da boynuna kaydırdım. Dudaklarını aralayıp başını geriye attı öpebilmem için, ben de eğilip öptüm. Şarabın tadı nefesinde çok tatlıydı. O da elini göğsümden aşağılara kaydırmaya başladı. Elimi beline doladım, vucudunu benimkine uydurdu biraz daha, göğüslerinin baskısını, kalçalarının yumuşaklığını hissedebiliyordum. Her kalp atışımda daha da sertleşiyordum. Kalçalarından tuttum ve hissetmesi için kendime bastırdım onu. Fısıltıyla inledi sonra elimden tutup ‘’Gel hadi,’’ dedi. Hemen ordaki tuvaletlerden birine soktu beni, aynada makyajını tazeleyen bir kıza göz kırptım geçerken. Sonra kabinin kapısı kapandı ve aynı anda kemerimi çözdü. Bu işi daha önce kaç kere yaptığı geldi aklıma, öyle kuvvetli emiyordu ki, gözlerimdeki bulanıklık bile düzelmeye başlamıştı. Üstümdekileri çıkardım, saçını kavrayıp boğazına kadar bastırdım birkaç kez sonra kendime çektim. Eteğini kaldırıp külodunu yırttım. Elbisesinin askılarını indirdi. Belinden sarılıp içine girdim, kucağımdaydı. Başını geriye attı, göğüslerinden boynuna kadar gezdirdim dilimi, dişlerimi etine geçirdim sonra duvara yasladım. Başım biraz dönmeye başlamıştı ama aldırmadım. Çığlıkları kulaklarımı deliyordu, müzik olmasa tüm salon bizi dinlerdi heralde. Sırtımı ne kadar derin tırmaladığını daha sonra farkettim. Tüm sıvılarımız birbirine karıştı orda. Hayatımda ilk defa birinin kanlı parmaklarını emiyordum. Boynumu çok sert ısırıyordu, alkolün etkisinden hissetmiyordum bile. Her orgazm olduğunda vucudumun bir yerinden kan akmaya başlıyordu. En son çıkarıp arkasına geçtim. Sormadım bile, daha önce yapmamış olmasa şaşırırdım.

Son vuruşu da öyle yaptım. Boşalırken kolay kolay sesim çıkmaz ama kız beni bitirmişti gerçekten. İkimizin de ayakta duracak hali yoktu. Öyle yarı çıplak klozetin üstüne oturdum, onu da kucağıma aldım. Birer sigara yaktık. Pek konuşmadık. Çantasından bir mendil çıkarıp kasıklarını temizledi sonra sırtımı kontrol etti.

‘’O kadar da derin değiller.’’

‘’Olsa da değerdi,’’ dedim.

Yanağımdan öptü. Sonra beni epey şaşırtan şeyler yapmaya başladı. Başını göğsüme yasladı. Ayaklarını kendine çekti, tamamen dizlerimin üstündeydi şimdi. Tırnaklarımı göğsümde gezdirip çenemi falan öpüyordu. Soluklarını boynumda hissediyordum. Ona sımsıkı sarılmamı, sonsuza kadar bırakmamamı, bana tamamen güvenmeyi istiyordu, aslında böyle sanıyordu. Ama istediği şey sadece bu aşırı romantik senaryoyu yaşamaktı. Ona sarılmadım. Yüzüne bile bakmadım. Eğer yapsaydım, önümüzdeki haftalarda onlarca kez daha sevişirdik belki, emin olmadığımız halde birbirimize ‘’seni seviyorum’’ derdik, belki aşık olduğumuzu sanardık. Yanında olmak istediğimiz insanın başkası olduğunu anlayana kadar sürerdi hepsi. Sonra sadece eski bir alışkanlık olarak görürdük birbirimizi, ben umursamazdım, o da bunu bahane ederdi ve kaybolup giderdik.

Epey kaldık o halde. Sonra başını kaldırdı, ‘’Sana gidelim mi?’’ dedi. Terli saçlarını alnından temizledim. Gözlerine baktım. Keşke ona aşık olabilseydim diye geçti içimden. Ama ben tam bir orospu çocuğu olduğum için böyle bir şeyleri hak etmiyordum.

‘’Beni bir daha görmeyeceksin,’’ dedim ona. ‘’Ama istersen seni evine bırakabilirim.’’

Böyle söyleyince sanki tenlerimizin teması canını yakıyormuş gibi kalktı üstümden. Düşmanıymışım gibi baktı bana.

‘’Ben kendim giderim,’’ dedi, çantasını aldı ve kapıyı çarpıp çıktı. Umarım bana kızmamıştır. Üzülmesinde sorun yok ama eğer kızdıysa bu beni gerçekten kötü hissettirir.

Bölüm 7

Müziğin sesi kesilene kadar orda kaldım, sonra salona geçtim. Herkes gitmişti, kalan son birkaç kişi gecenin başlarına göre daha ciddi konularda sohbet ediyorlardı. Temizlikçiler salonu toparlamaya başlamıştı. Ordan bir şişe şarap kapıp masalardan birine oturdum ben de.

Bir an içimden intihar etmek geldi, hemen olduğum yerde. Bir silah falan olsaydı... Lavaboya gidip bileklerimi camla kesmeyi düşündüm ama kanım yeterince akmadan fikrimi değiştirirsem hiç güzel olmazdı. İkinci veya üçüncü kat olmalıydı orası, pencereden de atlayamazdım yani. Altın vuruş gibi bir şey yapmak isterdim, keşke yanında şırıngaya gezen biri olsaydım. Bilerek fazla doz alırdım, sonra her şey uçmaya başlardı. Öldüğümü temizlik görevlileri farkederdi ilk. Orda mühim bir konuyu tartışanlar başımda toplanıp kolumdan sarkan şırıngaya bakarlardı. Polis gelip cüzdanımdan kimliğimi öğrenir sonra da bir uçağın kargo bölümünde memleketime postalarlardı beni. Eskiden beni tanıyan insanlar çok sonraları duyarlardı öldüğümü. Benimle olan anıları gözlerinin önünden geçerdi, sonra da kendi hayatlarına devam ederlerdi. Kimsenin hayatı benim yokluğumda değişmezdi. Sonra Deniz geldi aklıma. Onun için de bir şey değişmezdi. Zaten ölümsüzdüm onun için. Ama kendime kızardım sanırım. Gözüm açık giderdim. Öleceksem de bir kez olsun onu görmem gerekirdi. Hayatımda başka bir anlam bulamıyordum bundan başka.

Orda oturmuş bunları düşünüyordum. Kendimi öldürme hevesim de kaçmıştı. Ben de Denizi görmeye karar verdim. Onu nerede bulacağımı da biliyordum tabi. Üniversitenin internet sitesindeki programlardan adını bulup okulunu ve dersten kaçta çıktığını öğrenmiştim. Eğer şanslıysam ertesi gün saat birde görebilecektim onu. Bir keresinde, böyle bir şey yaparsam olduğu yerde çöküp ağlayabileceğini söylemişti. Aslında çok daha önce gidebilirdim yanına ama uzaktayken güzelsin bir tek demişti bana, ben de kendime itiraf edemesem de onu gerçek biri olarak değil bir imge olarak görmüştüm şimdiye kadar. Onu gerçek hayatta görmekten kaçan bir korkak olduğumu itiraf edememiştim. Hayatta herkes bir oyunun içinde böyle.

Kendimi sokağa attım. Sis kalınlaşmıştı. Üniversite caddesinden çevre yoluna çıktım. Bilet alıp otobüsle falan gitmeyecektim tabi. Otobüse binmekten nefret ederim. Aklıma kamyonlara doldurulmuş hayvanlar

geliyor. Kapısından uzun zamandır girmediğim kampüsün önünden geçtim. Tam girişinde yunus emre heykeli vardır oranın. Altında da ilim ve bilmek ile ilgili o dizeleri yazar. Ama bunu kimsenin anladığını sanmıyorum. Yoksa hala okula devam etmezlerdi.

Alt geçitten uzaklaştım ve arabaların rahatça durabileceği bir yere kadar yürüdüm. Bazen sırf rahat duramayacakları için es geçebiliyorlar adamı. Saat epey geç olduğu için yoldan geçen arabaların çoğu uzun yol yapanlardı. Sisin içinden bir sürü ışık gelip geçti yanımdan. Onlar için bu saatte otostop yapanlar ya hırsız ya da katildi. Çok da haksız sayılmazlardı. İlk araba yarım saat sonra durdu, şehrin diğer yakasına gidiyormuş. Bol şans dileyip devam ettiler. Ondan sonra epey bekledim. Otun kalanını da sardım. Arabaların geldiği taraftan buz gibi bir rüzgar esiyordu, bu yüzden sırtımı dönmek zorunda kalıyordum. Gölgem asfaltın üstünde uzayınca da dönüp elimi kaldırıyordum. Elimi cebimden çıkarıp o işareti yapmaktan parmaklarım morarmıştı. Arabalarının sıcak koltuklarında bir sürü insan hiç yavaşlamadan geçip gittiler yanımdan ama en sonunda yine o kamyonculardan biri durdu. Önce durmayacak sandım. Yanıma gelene kadar hızını kesmedi, tam kafamı çevirirken fren balatalarının sesini duydum. Biraz ilerde durdu. Peşinden koştum. Kapıyı açınca boş su şişeleri aşağı yuvarlandı.

‘’Nereye?’’ dedi.

‘’İstanbul’a,’’ dedim.

‘’Ben Gemliğe gidiyorum.’’

Bir an oranın neresi olduğundan emin olamadım. Sonra babamın bir zamanlar çalışmak için oraya gittiği geldi aklıma. Aslında o an önceliğim ellerimi ısıtabilmekti. O havada daha fazla dışarda kalamayacaktım.

‘’Biraz geliyim seninle, yol üstünde bırakırsın beni o zaman.’’

‘’Atla bakalım.’’

Atladım. İlk farkettiğim sıcaklık oldu. Sonra radyodaki arabesk parça.‘’Baya donmuşun sen,’’ dedi herif. Klimayı biraz daha açtı.

Üzerimdeki buzların eridiğini hissedebiliyordum gerçekten. ‘’Ne zamandır burdasın?’’

‘’Bi’ saat olmuştur.’’

‘’Buralı mısın sen?’’

‘’Yok, karadenizliyim,’’ dedim ve bunun gibi bikaç soruya daha cevap verdim peşpeşe. Komik olmayan birkaç şive taklidi ve şaka yaptı. Kırk yaşlarında şişman bir herifti. Bikaç da anısını anlattı yaşadığım yerlerle ilgili, ben fazla muhabbete girmeyince uzatmadı. Adımı veya nasıl olduğumu falan sormadığına sevindim. Kendimi ısıtmakla meşgüldum zaten.

‘’Şansın var,’’ dedi sonra. ‘’Şirketler artık yoldan adam almaya izin vermiyor. Ama ben alıyorum yine. Yıllardır bu işteyim. Uzaktan bakınca anlıyosun zaten adamı. Şeklinden belli oluyo. Kaçırma gibi durumlar da olmuyo zaten kolay kolay. Ara yolda giden tır polisin dikkatini çeker. Millet malını düşünüyo tabi. Arkada buz dolapları var. Şimdi temiz yine. Eskiden hayvan taşıyodum. Kokudan durulmuyodu. Sen ne iş yapıyosun?’’

‘’Öğrenciyim,’’ dedim. ‘’Üniversitede.’’

‘’Hangi bölüm?’’

‘’Reklamcılık okuyorum.’’

‘’Benim yeğen de o onu okuyo ama bir bok olmaz ondan. Baba parasını diskolarda eziyo pezevenk. O işte para var ama değil mi? Reklam işinde.’’

‘’Var,’’ dedim. ‘’Evet. Sektör iyi baya. Bakalım bitirince görücez.’’

‘’Hayırlısı olur işallah. Şimdi nereye gidiyosun böyle. Bu saatte çıkmışın yola. Acil bi’ şey mi var?’’

‘’Yok. Kız arkadaşımı görmeye gidiyorum,’’ dedim. ‘’Daha erken çıkacaktım ama uyuya kalmışım evde. Anca uyanabildim.’’

‘’Haa, iyi iyi. Ben de Ankara’dan çıktım bu akşam. İzmir’den gelmiştim. On iki saattir yoldayım. Günde sekiz saatten fazlasına izin vermiyolar normalde. Bi’ kontrol olsa ceza yerim.’’

Laf olsun diye bişeyler geveledim ben de. Adam arabasına almıştı sonuçta. Boş boş konuşmak hakkıydı. Sonra telefonu çaldı, konumunu falan bildirdi, havadan sudan lafladılar. Başka bir kamyon şöförü olduğunu tahmin ettim. Bu işlerde çalışanların yalnız insanlar olduğunu, hayatlarının böyle geçtiğini falan düşünürsün ama adamlar gayet sosyaller, o gece yapacağı onlarca telefon konuşmasından henüz ilkine tanık oluyordum. Böyleleri genelde evlerinde pek suratsız olurlar. Evlerinde pek oturmazlar da. Orda burda kafa çektiği, geyik çevirdiği arkadaşları olur.

Kapatıp bir sigara yaktı ‘’Arkadaş ‘nerdesin’ diye sordu,’’ dedi. ‘’Geciktim biraz, şimdi mola yerinde olmam gerekiyodu. Görmeyince aramış. Seni almadan önce Kanlıpınar’da durakladım biraz. Biliyo musun orayı?’’

Eskişehir’deki kerhaneden bahsediyordu. ‘’Biliyorum,’’ dedim.

‘’Hiç güzel karı yok burdakinde, Ankara’da bi yerler var manken gibi karılar, göreceksin.’’

Ben soğukta donarken adam orda sikişiyordu demek ki. Bir de karılar güzel değilmiş. Bu şehirde o işi parayla yapman için de böyle dünyanın en tipsiz insanı olman gerekirdi zaten. Aklıma partideki kız geldi sonra. Acayip çılgın bir şey çıkmıştı. Şimdi uyuyordu belki de. Bir sigara da ben yaktım. Adam yine anlatmaya başladı. Bir zamanlar sigarayı bıraktığını, sonra çok kilo alınca tekrar başladığını, karısıyla ilişkilerini, kızlarının nerelerde okuduğunu. Bu arada bir sürü telefon konuşması daha yaptı. Herifin geçtiğimiz her yerde bir anısı vardı. Neyse ki ses tonu falan o kadar rahatsız edici değildi. Başımı yaslayıp yolun ışıklarını izliyordum. Gözlerimi kısıp ışıkların kirpiklerimin arasından yıldız şeklini almasına baktım. Bir sürü yıldız, hepsi kayıyordu. Dizel motorun hafif homurtusu ve tekerleklerin asfaltta çıkardığı ses ninni gibi gelmeye başladı. Sonra dalmışım.

Mola verip vermediğini hatırlamıyorum. Bir kere mazot almak için bir istasyonda durmuş olabiliriz. Ölü gibi uyumuşum orda. Adam uyandırmak

için baya uğraşmış olmalı. Bağırınca anca uyandım. Kafam bok gibiydi, ağzım da kağıt gibi olmuştu, su istedim heriften.

‘’Ben birazdan limana giriyom,’’ dedi. ‘’İstersen burda bırakim seni.’’

‘’Burası hangi yol?’’

‘’Şimdi 575’teyiz. Burdan İzmit-İstanbul yaparsın.’’

‘’Tamam, ben ineyim o zaman,’’dedim. Su iyi gelmişti.

İlerde aydınlık bir yer görünce yumuşak bir fren yaptı adam. Teşekkür ettim. Bol şans diledi. Sonra kendimi soğuğa bıraktım. Ama o kadar soğuk olacağını da tahmin etmemiştim. Olduğum yerde ölesim geldi. Burda sis yoktu, hava da açıktı, yıldızlar sayılıyordu gökte. Saatin kaç olduğunu bilmiyordum, güneşin doğmasında fazla yoktu galiba. Çocukken yaşlı kadınlar başka dünyadaki varlıkların bizi en çok bu zamanlarda ziyaret ettiklerini anlatırlardı. Günün en soğuk saatlerinde... Ben de ne zaman geceleri uyansam camdan bakardım acaba ordalar mı diye ama sarı sokak lambalarının altında kimse olmazdı, hiçbir şey.

Keşke herifle limana gitseydim diye düşündüm. Belki ordan başka bir tıra binerdim. Yol üstü kasabası gibi biryerdi orası. Birkaç tane ev dükkan karışımı yapı, tam indiğim yerde de kapısına köpek bağlı bir araba tamirhanesi vardı. Işıkları hala yanıyordu. Camlar buharlıydı. Köpek havlamaya başlayınca içerden bir adam çıkıp bir şeyler söyledi, bana döndü ve bir sigara yaktı. Gidip bir çaylarını mı içsem diye düşündüm. Sonra vazgeçtim. Sokak lambalarından uzağa, kasabanın dışına doğru yürümeye başladım.

Titriyordum. Asfaltın üstündeki buz ayaklarımın altından çatırdıyordu. Önümü göremeyene kadar yürüdüm. Böyle şehir dışındaki yerlerde hava açıksa gökyüzü harika görünür. Milyonlarca yıldız hatta o resimlerdeki sarmal bile orda oluyor. Kaldırımdaki adamın dediği gibi, insanın ruhunu çekiyor bu. Ay’ın yeni batmış olduğu tarafta buğday tarlasının siyah silüeti dalgalanıyor; rüzgar uğuldayıp otların arasından sızarak tiz bir ıslık halini alıyordu. Tarlanın içine girdim. Ne kadar yürüdüm bilmiyorum. Sonra tuhaf bir şey gördüm. Yıldızlarla dolu gökte içinde şimşekler çakan kara bir bulut

geçiyordu, daha önce hiç öyle bir şey görmemiştim. İçinde kötü düşünceler olan bir beyin gibiydi. Birkaç kez şimşek çakınca otların arasınad birini gördüğümü sandım. Saçları rüzgarda dalgalanıyordu. Ona doğru yürümeye başladım. Elimi buğdayların üstüne değdirerek yürüdüm. Başım dönüyordu. Bacaklarım beni taşıyana kadar gittim sonra yere uzandım, belki de düştüm hatırlamıyorum. Otların sesini dinlemeye başladım. Bana, gördükleri ilk insanın ben olduğumu söylediler. Muhtemelen de son. Ot olmanın nasıl bir his olduğunu sordum onlara.

‘’Çok güzel,’’ dedi bir tanesi. ‘’Yaşamak için hiç hareket etmen gerekmiyor.’’ Aralarında gülüştüler. Ben de gülümsedim.

‘’Bize katılmak istemez misin?’’ diye sordu diğeri.

‘’İsterim,’’ dedim. Yine gülüştüler. Sesleri rüzgarın iç çekişinden daha hafifti. Gözlerim kapandı. İnce otlar battaniye gibi üstümü örttü. Titremem durmuştu. Dalga sesleri de duyuyordum şimdi, çok uzaklarda, birkaç çocuğun oyun çığlıkları vardı. Orda ne oldu bilmiyorum, uyuyup uyumadığımı ya da yerde ne kadar kaldığımı. Ama iyi hissettiğimi hatırlıyorum. Galiba gülümsüyordum. Otlar beni aralarına kabul etmişti ve zamanın akışı değişmişti. Ona daha az ihtiyaç duyuyordum.

Sonra motorun sesini duydum, çocukların sesinden daha uzaktaydı, yine de bana ne olduğumu hatırlatmaya yetti. Karar vermek için çok az vaktim var diye düşündüm. Orda durup çocukları dinleyebilirdim, belki yanlarına gider birlikte oynardım, beni gördüklerine sevinirlerdi muhakkak. Birlikte sonsuza kadar o kumsalda oyun oynardık. Ama öyle yapmadım, buna daha vardı.

Kendime geldiğimde eklemlerimi oynatamadım, ayaklarım ve ellerim acıyordu. Birkaç derin nefes aldım ve doğruldum. Rüzgar beni az daha yere düşürecekti. Başımı kaldırdım, etrafta araba falan yoktu. Ne kendi ne de sesi yok diye düşünürken yine duydum. Gece olduğundan heralde baya uzaktan duyulabiliyordu. Tepenin ardından geliyordu. Yolun kenarına gittim. Uzun otlar beni bırakmak istemiyormuş gibi bacaklarıma dolanıyordu. ‘’Henüz zamanı gelmedi’’ dedim onlara. Eğer bu gelen durmazsa önünde indiğim tamirhaneye giderim diye düşündüm. İçimde

korku vardı, az önceki şey beni korkutmuştu. Farlar beni aydınlatana kadar da sürdü bu, sonra bir elimi kaldırdım, diğeriyle de gözüme siper ettim ama adam ben bunu yapmadan boşa almıştı bile. Sonra frene bastı. Arabanın önü yere yaklaştı, tam önümde durdu. Bu eski spor arabalardandı, amerikan kası dedikleri şeylerden. Kaputun üstündeki cilalı boyadan bütün uzay yansıyordu, altındaki motorun kaynayan suya benzer sesini duyabiliyordum. Adam içerden atla der gibi bir el hareketi yaptı. Ben de nereye gittiğini sormadan bindim. Gazı kökledi, egzos birkaç patlamayla tepki verdi buna. İçerisi beklediğim gibi sıcak değildi ama en azından rüzgar yoktu. Adamın yüzünü ışıklı bir yola girene kadar göremedim. Otuz yaşlarında kel bir herifti. Boynundan başlayan ve kulağının arkasından dolaşıp kafasını saran tribal bir dövmesi vardı. Lacivert kaşe bir mont giymişti, bileklerinden diğer dövmeleri de görünüyordu. Herifin yüzünde ve ellerinde hiç et yoktu, sanki sadece kemikler, tendonlar ve deriden oluşuyormuş gibi. Sokak lambalarının yanından geçerken vuran ışıkta iskelete benziyordu. Arabanın içi de herifin vucudu gibi sembollerle, değişik muskalarla doluydu. Yaşlı kadınların bahsettiği ruhlardan biri olabilir diye düşündüm.

‘’Neye güldün,’’ dedi.

‘’Eskilerden bir şeyi hatırladım,’’ dedim.

Dediğimi tekrar edip bir sigara yaktı, bir tane de bana uzattı. Sigarayı içince epey açlık hissettim. Adama arabada yiyecek bir şey var mı diye sormak istemedim tabi. Zaten yarım saate geçerdi. Ama baş ağrım felaketti. Kafamı duvara vursam rahatlardım belki. Alnımı ovdum biraz.

Tam herifin müzik dinlemediğine şaşıracaktım, üztünde kurukafa olan bir albüm taktı teybe, duyduğum en yavaş şeydi. Yıldızlar kadar olmasa da insanı emen bir müzikti.

“Caz sever misin?’’ diye sordu.

‘’Müzik damarlarıma kan pompalayan kinci bir kalp gibi,’’ dedim. ‘’...ama caz, pek bana göre değil.’’

‘’Aslında bir otostopçuya oldukça yakışan bir türdür, kuralsızdır.’’

‘’Yine de, içinde söz olmayan her şeyi dinleyebilirim sanırım,’’ dedim. ‘’Zaten insanlar sürekli konuşuyor bir de müzik dinlerken birinin çıkıp duyguları hisleri bilmiş bilmiş anlatmasına dayanamıyorum. İlle söyleyecekse de bilmediğim bir dilden olsun ki ne dediğini anlamayayım.’’

Ben böyle deyince güldü herif. ‘’Sakin ol oğlum,’’ dedi. ‘’Bu kadar nefret ruhunda ağırlık yapar.’’Ama bu konularda bilgili bir herife benziyordu. Yani müzik konusunda. Ben de girdim muhabbete. Herkes iyi müzik dinler ama bu konuda konuşabilen insan pek bulunmuyor. Söylediğine göre adamın da kendi çapında kayıtları varmış ama yayınlamamış hiçbirini. Kendi için yapıyormuş. Arabada çalan şey benim deseydi hiç şaşırmazdım. İzmir’de yaşadığını, evli olduğunu, o gece de bir konser için İstanbul’a gittiğini söyledi. Muhabbeti iyi bir herifti. Neden eşiyle birlikte gitmediğini sordum.

‘’O bana benzemiyor hiç,’’ dedi. ‘’Aynı şeyleri bile dinlemiyoruz. Hatta aynı şeylerden hoşlandığımız bile söylenemez.’’

‘’O zaman neden evlendiniz?’’ dedim ama adamın bu soruyu nasıl karşılayacağından da emin değildim.

‘’Güzel... Çünkü beni kaostan kurtardı. Sana zıt kutupların uyumu gibi şeylerden söz edecek değilim. Genelde kendimize yakın bulduğumuz, bize benzeyen insanları severiz değil mi? Yaptıklarının konuştuklarının onda karşılık bulmasını ve sana geri dönüş yapabilecek insanları...’’ Dönüp anlayıp anlamadığıma baktı, sonra devam etti. ‘’Bu aynaya bakmak gibi bir şey anlıyor musun? İnsan egosuna hizmet eder. Karşında kendini bulursun. Ama ben kendimden kaçmak istedim. Sanırım nedeni bu. Yani ne yaptığımla değil kiminle yaptığımla ilgileniyorum.’’

‘’Nereye gittiğimi sormadın,’’ dedim.
‘’Sen de bana sormadın. Hem yeni insanlarla tanışmayı severim.’’

‘’Yeni insanlar, kazı kazan kartları gibi... En azından ‘Nasılsın’ diye sormuyorlar.’’

Kafasını geriya atıp güldü. Gülünce biraz korkunç gözüküyordu. ‘’Açıkçası,’’ dedi. O sırada karşıdan bir kamyon geliyordu. Uzunları kapattı adam. Kamyon sürücüsü de stop lambalarını yakıp söndürerek teeşkkür etti.

‘’Biriyle konuşmasaydım direksiyonda uyuya kalacaktım. Ayrıca, insanlarla tanışırken bir beklentim olmuyor. Yani kazıdığımda çıkan pek önemli değil, kuşlara yem atmak gibi bi’ şey.’’

‘’Birini hiç tanımamanın daha güzel olabileceğini düşündün mü hiç?’’ diye sordum.

‘’Ya sen aslında herkesi zaten tanıdığını hiç düşündün mü?’’ dedi. ‘’Olayları fazla karmaşıklaştırıyorsun. Kendini neden basit bir canlı olarak görmüyorsun. Hayal dünyan için başkalarına ihtiyacın yok. İçini doldurabileceğin kalıplar gerekmiyor, eğer gerçekten özgür hissetmek istiyorsan kalıplara ihtiyaç duymamalısın.’’

Birşey söylemedim. O da uzatmadı. Arabayı Topçular denen bir yerden feribota sokuyordu. Gişelerde kalabalık yoktu, en öne çektik. En son ne zaman suyun üstüne çıktığımı hatırlamaya çalıştım. Uzun zamandır ufuk çizgisini bile görmemiştim. İnsan o kurumuş şehirde uzaklara bakamayınca hapsolmuş hissediyor. Arabadan çıktım. Deniz rüzgarı yüzüme çarptı. Herif de çıkıp içlerde bir yerde kayboldu, ben de feribotun kenarından eğilip suyu görmeye çalıştım. Birazdan güneş doğacak ve deniz tüm gizemini kaybedecekti. Şimdilik kül rengindeydi ve kötü düşünceleri içine atıp kayboluşlarını seyredebilecek kadar derindi. Su altımda dalgalanırken rüzgarın bana sarılmasını seviyordum. Gözerimi kapadım. Dalgalar o kadar sarsmıyordu ama kendimi çocukken babamla çıktığımız balık avlarından birinde gibi hissettim. Pruvada otururdum hep. Yüzümü ileri dönerdim. Kayığın önü yüzeye çarpınca tuzlu su yüzüme sıçrardı. Daha yükseğe çıkmak için daha büyük dalga gelsin isterdim. Babam, korkuyor musun diye sorardı hep. ‘’Hayır,’’ derdim, bu cevabı duymak istediğini bilirdim. Doğru söylediğimi bilirdi. Yüzüne gururlu bir gülümseme yayılırdı. O zamanlar birinin egosunu beslemek için dünyaya geldiğimin farkında değildim tabi.

‘’Keşke hiç doğmasaydım,’’ dedim iskelet adam yanıma gelince.

Kahve bardağını uzattı. ‘’Doğduğun günü hatırlıyor musun?’’ diye sordu.

Başımı iki yana salladım.

‘’Ya ilk bir yılını?’’

‘’Hayır.’’

‘’Ama biliyorsun değil mi?’’

‘’Yani, evet. Bana anlatılanlardan. Bir zamanlar bebek olduğumu biliyorum, evet. Kimse dört yaşında doğmuyor ama bazen kim olduğumdan emin olamıyorum.’’

‘’Hafızan kayboluyor. Zamanın dışına çıkıyorsun. Ölüm gibi. Kendini neden son yirmi yıla sıkıştırıyorsun ki?’’

‘’Ben kendi farkındalığımı kaybedeceğimi düşünemiyorum bir türlü,’’ dedim. ‘’Bazen geceleri bunun korkusu uykularımı kaçırıyor.’’

‘’Kaybetmeyeceğiz zaten,’’ dedi. ‘’Doğmadan önce neysek ona benzer bir şey olacak. Anda yaşayacağız.’’

‘’Doğmadan önce yoktuk ki.’’

‘’Evet, çünkü hatırlamıyorsun.’’

‘’Sen hatırlıyor musun?’’

‘’Hayır, hafızam yoktu. Ama biliyorum, senin bebeklik halini bildiğin gibi.’’

‘’Ölünce de yok olmayacak mıyız?’’ diye sordum.

‘’Varlık ve yokluk arasında geçiş olmaz. Bilmek ya da bilmemek meselesi bu. Bunu merak ediyorsun.’’

‘’Kendimi bilecek miyim?’’

‘’Kendini kim olarak görüyorsun. Ona bağlı. Kimsin sen?’’

‘’Bilmiyorum,’’ dedim.

Başını iki yana salladı. ‘’Bak oğlum, siktir et bunları. Gerçekten. Bir gün zaten öleceksin ve o zaman bu perde midir ne sikimdir kalkacak ve kendini göreceksin. Neden acele ediyorsun? Bir gün bu dünya, bu rüya sonlanacak. Böyle şeyler düşünmeyi bırak ve tadını çıkarmaya bak. Ciddiyim oğlum,

bunlar ölüm anksiyetesi dedikleri şey. O adını duyduğun filozofların hepsi bu batağın içinde öldü. O kadar çok düşündüler ki bir şeyleri göremediler. İnsan denen basit bir canlının son birkaç bin yılda geliştirdiği dil ve düşünce sistemiyle mi anlamlandıracaksın evreni? Siktir git.''

''Yani düşünmememiz mi gerekiyor?'' dedim.

''İnsan doğası,'' dedi. Bir sigara yaktı. ''Sadece insan değil, doğanın kendisi kendini devam ettirme eğilimindedir. Zamanın birkaç atomu birbirine çarpması sonucu bu hale geldik ve her madde gibi bizde eylemsizlik denen o şeye sahibiz. Mevcut durumumuzu korumaya çalışıyoruz istemsiz de olsa. Bunun için çabalıyoruz: yemek, korunma, barınma, bilirsin. Ve sıra en sonunda ölmeye geldiğinde hikayeler uydurmaktan başka yapabileceğin pek bir şey kalmıyor. İşte yaşam sonrası hakkındaki teorilerin çıkış noktası da bu, çünkü ölüm kaçınılmaz bir son. Bu insanın en büyük psikolojik sorunu. Bunları kafana takmamalısın oğlum. Sana faydası olabilecek şeyleri düşün. Sadece düşünmekten öteye gidemediğin konuları siktir et. Sadece felsefe yapmak aptalcadır. Henüz vaktin varken çocukluğunun tadını çıkar, onun farkına var, nasılsa bir gün büyüyecek ve evrenin ardındaki evreni göreceksin. Ölüm ve sonrası hakkında en ufak bir merak duyman ya da fikir üretmen senin egondan kaynaklanıyor. Bu, kendi mevcut varlığının devam etmesinden duyduğun endişe işte. Ben de senin gibiydim eskiden. Kafayı yemiştim. Geceleri korkudan uyuyamazdım. Sürekli acaba bu hayatımın son on dakikası mı diye düşünür ve dehşete kapılırdım.

Sonra bir kadınla tanıştım ve her şey değişti. Bana yaşam enerjisi verdi. Tüm bu saçma sapan düşünceleri unutturdu. Sevgi denen şey hepsinin üstüne çıkıyor. O kadar mutlu hissediyorsun kendini ki hiç bir saçma düşüncenin o anı bozmasına izin vermiyorsun. Sadece görüyor ve yaşıyorsun. Dedim ya, eşim benden çok farklı biri, bir çok yönümü benimle paylaşmaz bile, zamanla da köreldiler işte. Beni değiştirdi. Sikmişim ölümü, benliği yani anlıyor musun? Sevgi her şeyden önemli. Eksik yanını ancak onu dolduran bir şeye rasladığında farkedersin değil mi? Bir gün karşına biri çıkar ve daha önce hiç bilmediğin bir boşluğunu doldurur. Ve bir kez karşılaşınca asla bırakmak istemezsin. Sadece bu bile elektron transferi gibi bir şey, mıknatıslar falan, bilirsin. İki mıknatıs yanyana gelmeden önce birbirlerinden haberleri olmaz, ama bir kez oldu mu da

bırakmak istemezler. Sen de bunun biraz daha karmaşık bir halisin işte. Ölümü düşünebilirsin, düşündükçe kafayı yiyebilirsin. Belki de çoktan ölmüşüzdür ve gözümüzün önünde geçen hayatı yaşıyoruzdur. Ama seni sevdim, ezbere yaşamıyorsun.’’

Cevap vermedim. Başım da bir ağrı vardı. Feribot iskeleye yaklaşırken arabaya bindik. Önümüzdeki kapak açıldı, ve tekrar altımızda karayı hissettik. Araba rüzgarı hızla yarıyor, adam dövmeli iskelet elleriyle direksiyonu tutuyordu. Göğün bir parçası aydınlanmıştı şimdi. Deniz kıyısında görülen o sert bulutlar kaplamıştı her yeri. Güneş kalın bir yorganın arkasında kalmış gibiydi. Yollar bomboştu Ağaçlar siyah mürekkep gibi bulanıktı.Gökte rüzgara karşı uçmaya çalışan birkaç martı vardı. Sanki dünyanın son günü başlıyordu.

‘’Bu şehirde her gün birileri öldürülüyor ,’’ dedi adam. ‘’Çoğu zevk için, pek azı mecbur hissettiği için ya da farkında olmadan, bilmeyerek.’’

‘’Hiç birini öldürdün mü?’’ diye sordum adama. Sonra ‘’Kusura bakma,’’ dedim.

‘’Önemli değil.’’ Gülümsedi. ‘’Hem ne farkederdi ki. Hepimiz can almışızdır bu dünyada. Ama asfalta yapışmış bir köpeği kimse umursamıyor değil mi? Evet. İnsan daha önemli. Köpekler fabrikalarda çalışamıyor sonuçta. Bu yüzden biz daha üstünüz ve evlerimizde ağaçların cesetleri üstünde oturup etik-ahlak gibi konular hakkında konuşuyoruz.’’

‘’Sence bu yanlış mı?’’

‘’Ne, devletlerin kendi mallarını güvenceye almak için yasalar koyması ve bunu ahlak diye bir kalıba sokup doğduğundan beri herkesi bu toplumsal bilincin içine sokmaya çalışması sonra da insanların birbirlerini sorgusuzca koruyarak doğanın geri kalanına yabancılaşması mı? Hayır. Eğer buna yanlış dersen başka bir şeye doğru dersin. Sonra da doğrularla yanlışlar, nedenlerle sonuçlar içinde kaybolur yuvarlanıp gidersin. Bunlardan kurtul oğlum. Seni programlandığın kodları sil kafandan. Ego kesinliği doğurur oysa gerçek kişinin kendisinin gerçekleridir ve bu haliyle görecelidir. Öğrenilmesi ve uygulanılması gereken şeyin hepsi kişinin kendi deneyimleri ve tecrübeleridir’’

‘’Dünyadaki tüm canlıların kökünü kazısam bu yalış olmaz mıydı yani?’’

‘’Etik ahlak, bunlar seni kendi doğandan uzaklaştıran şeyler. İnsanların doğaya zarar verdiğini düşünmesi bile başlı başına bir ego zaten. Adam çıkmış diyor ki, doğayı korumalı ona saygı duymalıyız. Neden? Çünkü bizden sonra gelecek olanlara iyi bir yer bırakmalıyız.’’ Bana döndü. ‘’Görebiliyorsun değil mi?’’

‘’Evet,’’ dedim.

‘’Lan o yanlış dediğin düşünceler doğanın kendi içinden çıkmıyor mu zaten? Eğer ortada olması gereken bir durum olsaydı olmaması gereken şeyler şu an yer yüzünde var olmazdı. Bu zararlı denen türü, insanı, doğuran; ona bu ‘’zararlı’’ genleri bu DNA’yı veren doğanın kendisi zaten. Her şey bir bütün. Eğer uzaydan dünyaya baksaydın, kendi kendini kıpırdayan bir küre görürdün. Özünde her şey birbirine çarpıp titreşen küçük parçalardan ibaret. Tüm evren koca bir deniz gibi, sadece dalgalanıyoruz işte. Bak adam ne güzel saksafon çalıyor. Sen kalkıp bu adama neden güzel saksafon çalıyorsun diye mi soracaksın yoksa oturup dinleyecek misin?’’

Müziğin sesini biraz daha yükseltti. Konuşsak da duyulmazdı şimdi. Birer sigara yaktık. Sonra ben başımı çevirdim. Herifin söylediklerini düşündüm bir süre, belki de dediği gibi en iyisi düşünmemekti. Ben de bulutları izlemeye başladım. Gün aydınlanmıştı, akşamdan kalan sokak lambaları gri bulutların altında hala yanıyordu. Çok sürmedi varmamız. Adam deli gibi kullanıyordu arabayı zaten. Bir ölünün tabutuna binmiştim o gece. Kadıköy’de bir otelin önüne çektik.

‘’Ben akşama kadar biraz uyuyacağım,’’ dedi. ‘’Kalacak bir yerin var mı?’’

‘’Evet, birkaç arkadaşım var, beni bekliyorlar. Karşıya geçeceğim şimdi.’’

‘’Güzel, bu yol dümdüz iskeleye çıkıyor, ordan geçersin istediğin yere.’’

‘’Eyvallah,’’ dedim.

‘’Paran var mı?’’

‘’Otostop ne zaman ücretlendi?’’

Güldü. Sen bilirsin der gibi bir hareket yaptı.

‘’Başımın çaresine bakarım,’’ dedim ve çıktım arabadan.

Kapıyı kapatırken arabanın jantları gözüme takıldı. Karanlıkta dikkat etmemiştim, üstünde metalden kuru kafalar, tribal desenler vardı. O an çocukluğumun geçtiği kasabada gördüğüm, üstünde buna benzer şekiller olan motoru hatırladım. Sadece birkaç kez görmüştüm orda, ve çocuk halimle beni çok etkilemişti. O motorun sahibi keşke hayatımda olan biri olsa diye geçirmiştim içimden.

Bölüm 8

Herifin dediği yoldan yürümeye başladım. Etrafta sadece çöpleri karıştıran kediler ve onlara eşlik eden evsizler vardı. İki tanesine sigara verdim geçerken. Teşekkür ettiler. Kendime yiyecek bir şeyler alıp rıhtıma gittim. Lisedeyken de gelmiştim buraya, o zamanlar yazdı ama. Etrafta şimdiki gibi siyah paltolarıyla dolaşan insanlar yoktu. Cenaze evinden çok parti havasındaydı. Biz de haplanıp sahilde, rıhtımda takılırdık. Bir biz değildik tabi. Burda elinde su şişesi, ağzında sakız sahilde yürüyen birini görürsen anla ki haplıdır.

Birine saati sordum, daha erkendi. Ben de kayıkların demirlediği tarafa doğru yürüdüm. Konteynırların olduğu yere. Geceleri burası açık hava barı gibi oluyor, yerler sigara izmariti ve bira kutularıyla doluydu. Birileri denize düşmesin diye demir çitle örülmüştü kenarlar. Parmağımı sürte sürte yürüdüm biraz, sonra çitin arkasında şekilsiz beton bir blok gördüm. Böyle yerleri severim: şehrin içinde herkesin yanından gelip geçtiği, kenarda köşede kalmış yerleri. Kalabalığın içindeki yalnız insanlara benzetiyorum. En son burda ne zaman biri durmuştur diye düşünürüm. Kimse üstüne basmadığı, sertliğini hissetmediği için kendilerini yalnız hissediyorlarmış gibi geliyor. Hemen tırmanıp diğer tarafa geçtim, gittim üstüne bağdaş kurdum. Betonun üstünde biriken tozların içinde otlar büyümüştü. Sandviçin birazını o otları izleyerek yedim, gerisini de martılara attım, sonra bir sigara yaktım.Uçmaktan yorulup suyun üstüne tünemiş martılarla birlikte denizi seyrettim. Acaba ne düşünüyorlardı? Bir şey düşündükleri yoktu tabi. Ne martılar ne de taşın üstündeki otlar bir şey düşünmüyordu, ben de onlara katıldım. Su hafif hafif yükseliyor, birkaç santimi aşmayan minik dalgalar çıkartıyordu. Bu suyun fırtına anında nasıl olduğunu hayal ettim. Dört beş tane daha sigara içip etrafı izledim, az daha uyuyacaktım.

Galiba biraz uyudum da, vapurun sesiyle kendime geldim. Kalktım, yine otobüslerin olduğu yere gittim. Bilet gişesindeki herife yolu sordum. 125 diye bir otobüse binmemi söyledi. Yarım saat de onu bekledim. Bu boktan otobüslere binmek istemezdim ama burda ne otostop yapma şansım vardı ne de taksiye verecek param.

İyi ki şu tıka basa dolu olanlardan değildi. Yoksa moralim acayip bozulabilirdi. Kapıdan uzak bir yere oturdum. Tarfik bazen sıkışıyor bazen açılıyordu. Biraz canım sıkıldı. Ben de içerdeki yolcular hakkında fikir yürütmeye başladım. Dünyanın geri kalanı yok olsa, ya da bir rüzgar otobüsü ıssız bir adaya uçursa , sadece şu an gördüğüm insanlar kalsa dünyada kim nasıl davranırdı diye. Tüm dünya bu otobüsdekilerde ibaret kalsa o zaman insanlığın kökünü kazımam daha kolay olurdu sanırım. İçerde lider görünüşlü birkaç kişi vardı, onu takip edecek olanlar da. Orda oturup böyle ütopyalar ürettim kendi kendime. Gerçekten öyle bir şey olsa birini bulup onunla yalnız takılırdım büyük ihtimal. Yanımda oturan kız fena değildi. Otobüsteki en güzel kızdı en azından. Biriyle mesajlaşıyordu. Parmakları o kadar hızlı geziyordu ki tuşların üstünde. Birkaç saniyede onlarca kelime yazdı, karşıdan bir mesaj gelince hepsini sildi. Ben de camdan dışarıyı izlemeye başladım. Uykusuzken sanki benliğinden çıkma gibi bir durum oluyor. Sanki orada değilmişim gibi. Başka birisi oturuyor, ben onun gördüğünü görüyorum.

Varmamız çok uzun sürdü. Otobüsten inince kendimi farklı hissettim. Buraya gelene kadar sanki bir gezinitiye çıkmış gibi hissediyordum ama orda artık bir şeyin içine girdiğimi anladım. Korku vardı. Şimdi geri dönsem diye düşündüm. Eve gitsem, akşam olsa Deniz yine bilgisayarını açsa ve bütün hislerim bir kaç yıl daha kafamın içindeki güvenli yerde kalsa. Ama bunu yapmak çok aptalca geldi. İçeri girdim.

Girişte kimlik kontrolü yapmadılar. Ağaçlı yolda yürümeye başladım. Birine saati sordum. İki saat daha vardı çıkmasına. Okulun kapısına kadar gittim. Avlu gibi bir yerde birkaç bank vardı, ağaşı inen merdivenlerin karşısında. Orda oturup birkaç sigara içtim. Etrafta birsürü kedi insanlara ilgisiz bakışlar atıp dolanıyordu. Bazen yanıma geliyorlardı falan. Biraz onları sevdim. Sonra başka insanların yanlarına gittiler. Ben de yine sigara içmeye başladım. Bazen bir rüzgar çıkıp betonun üstündeki kuru yaprakları

sürüklüyordu. Onu düşünüyordum. Ama ne konuşacağımızı ya da ilk ne söyleyeceğimi değil. Geçmişimizi geçiriyordum gözümün önünden. Yıllarca kuru yapraklara bakarak yaptığım gibi. Yıllarca benim için bir dolu hayalden ibaretti. Birazdan değişecekti bu. Ben de hayallerimdeki kızla vedalaşıyormuş gibiydim.

Sonra tüm okul dağılmaya başladı. Ben de kafamı kaldırıp çıkanları izlemeye başladım. Yarım saat içinde hayatımda bakmadığım kadar insanın yüzünü inceledim orda. Kapıdan çıkanlar merdivende inmeye başlamadan önce benimle gözgöze geliyordu. Birini beklediğim çok belli oluyordu galiba. Ya da kendilerini bekleyen birileri olduğunu bilenlerle, belki de bunu umut edenlerle gözgöze geliyordum. Acaba o da çıkınca beni tanır mı diye düşündüm. Belki tanırdı. Başını yerden kaldırsaydı tabi. Ama gözlerini yerden hiç ayırmadı kapıdan çıkınca.

Onu nasıl tanıdım bilmiyorum. Onca zaman siyah beyaz, belli belirsiz bir fotoğraf karesinden ibaretti görüntüsü benim için. Emin değildim. Ama oydu. Yanında başka bir kızla birlikte çıktılar kapıdan. Sırtında küçük bir çanta, gözleri yerde, ellerini cebine sokmuş gelip geçti önümden. Ayağa kalktım. Yanında birinin olabileceğini hiç hesaba katmamıştım. Ama o dakikadan sonra vazgeçemezdim. Peşlerine düştüm ben de. Ne yapacağımı bilmiyordum, sürükleniyordum sadece belki de tüm yolu öyle gideceki, bir otobüse binişlerini izleyecektim sonra ne yapardım bilmiyorum, evinin kapısına kadar giderdim heralde. Sonra çok güzel bir şey oldu. Arkadaşıyla vedalaştılar. Diğeri başka bir yöne gitmeye başladı. Üstümden bir dünya ağırlık kalktı o an. Adımlarımı hızlandırdım. Mesafeyi kapattım. Yanyana yürüyorduk şimdi. Ama bir şey diyemiyordum. O da beni farketti göz ucuyla. Ben de ona bakıyordum. Sonra durdu, bana döndü.

‘’Bir şey mi vardı?’’ dedi. Çok güzel bir yüzü vardı. Büyük yanakları, küçük bir ağzı, gözleri çekikti. Saçları gri gökyüzünün altında bile parıldıyordu.

‘’Hiç,’’ diyebildim ama devam ettirmem gerekiyordu. ‘’Sadece etrafta dolanıyordum. Çok güzel bir kampüsünüz varmış.’’

Hafif duraksadı, gözleri parladı. ‘’Sen o musun?’’ diye sordu.

‘’Evet’’ dedim. ‘’Biraz yürüyelim mi?’’

Yere bakıp‘’Olur,’’ dedi.

Dış dünyada kontrolümü o kadar kaybettiğim başka bir an hatırlamıyorum. Beynimin durduğuna yemin edebilirim. Kendi adıma hiçbir şeyin farkında değildim. Adoğru giden yola girdik. Hiç konuşmadan yürümeye başladık. Kalbim deli gibi çarpıyordu. Konuşmak istiyordum ama kelimeler çok basit geliyordu o an. Aklıma söyleyecek zekice bir şey gelmiyordu. Varlığı bir şeylerin önüne geçmişti. Bu, bir tobloya çok yakından bakmak gibi bir şey değildi ama, ilk defa kafayı bulurken dozu aştığımdakine benzer bir şeydi. Benim için yepyeni bir durumdu ve alışmamın zaman alacağını biliyordum. Varlığına alışmam gerekiyordu.

‘’Beni nasıl tanıdın?’’ diye sordu. Yüzünde hala ilk anki gülümsemesi vardı.

‘’Bilmiyorum’’ dedim. ‘’Emin değilim ama bir şekilde hissettim galiba.’’

‘’Yüzümden dolayı sanırım, genelde dikkat çekiyorum kalabalıkta.’’

Sadece gülümseyebildim. Baya ıssız bir yola yürüyorduk, yürümekten çok uçuyormuşuz gibi hissediyordum. Sanki o her adım aldığında yerdeki sarı yapraklar kenarlara kayıyor, ağaçların yaprakları ışığı ve dış dünyanın sesini emip şu an yanımda olan bu güzel varlığa kendi özel dünyasını yaratıyordu. Henüz direk bakamıyordum ona, zaten yanyana yürürken garip olurdu biraz ama göz ucumla görüyordum onu. Onun da beni gördüğü gibi. Yüzündeki ve sesindeki mutluluğu bile görebiliyordum. Bir şeyler söylemem gerek diye düşündüm.

Sonra ‘’Bu yolu sevdim,’’ diyebildim. Birden nasıl bu kadar aptallaştığıma da şaşırıyordum içimden.

‘’Ben de ilk defa yürüyorum,’’ dedi. ‘’Ve şu an gerçek değil gibi, hala burda olduğuna inanamıyorum. Rüyada olmak gibi.’’

‘’Kalbim çok hızlı atıyor şu an,’’ dedim. Güldü.

Yüzünü bana döndü, ‘’Gerçek misin?’’ diye sordu.

‘’Bilmiyorum, bir önemi var mı ki?’’

‘’Ben de bilmiyorum. Aslında seni hiç beklemiyordum, yani, rasgele bir yerde karşılaşmadığımız sürece seni görebileceğimi hiç sanmıyordum.’’

‘’Gelmemi hiç istememiştin,’’ dedim. ‘’Bunu yapmamamı söylemiştin, seni dinlemediğim için kusura bakma.’’

‘’Şu an burda olmak istediğim için seninle yürüyorum,’’ dedi. ‘’İstemesem başta ‘Olur’ demezdim sana.’’

O an, yüzüme bir gülümseme yayılması gerekiyordu, ya da içimde bir sıcaklık olması, mutlu hissetmem falan gerekiyordu ama öyle olmadı. Gözlerim donuklaştı. İlk kez başımı başka bir yöne çevirdim. Büyük bir mezarlığın yanından geçiyorduk. Burda mezarlığın ne işi var diye geçirdim içimden. Ormanın içine uzanıp gidiyordu ama fazla kafa yormadım. Çıkışa gelince durduk.

‘’Gel şurda oturalım,’’ dedi. Yokuşun sonunda, yolun otoyolla birleştiği yerin sağında iki üç metre yükseklikte küçük park gibi bir yer vardı. Banklardan birinin üstündeki yaprakları temizledim, sonra oturduk. Bizden başka da kimse yoktu. Hâlâ heyecanlıydım. O an böyle olmamam gerekiyordu ama tam olarak düşüncelerimin kontrolünü sağlayamıyorum. Kalbim çok hızlı çarpıyordu. Kelimeler o kadar hızlı geçiyordu ki hiçbirini yakalayıp söyleyemiyorum.

Bir sigara mı içsem diye düşündüm ama vazgeçtim. Bunun yerine derin bir nefes alıp boğazın akıntısını izlemeye başladım.

‘’Hala heyecanlı mısın?’’

‘’Evet,’’ dedim. ‘’Nabzım yüksek sanırım.’’

‘’Bakayım,’’ deyip elimi tuttu. Parmağını bileğimin iç tarafına koydu. ‘’Hmm, orta şekerli.’’

Yine sustum. Yüzümü çevirip ona bakmak istiyordum ama bakışlarım dizinin üstünde birleştirdiği ellerinden öteye geçmiyordu. Parmakları çok güzeldi, mavi ojeli tırnakları pantolonun üstünde hareket ediyordu.

‘’İstersen biraz uzaklaşıp telefonla birbirimize mesaj atabiliriz. Ne dersin?’’ dedi gülümseyerek.

Böyle söylemesi beni biraz rahatsız etti. ‘’Sana derslerin nasıl, okula nasıl geliyorsun ya da şunu sever misin bundan hoşlanır mısın gibi sorular sormak istemiyorum.’’

‘’Evet, bırak da onları başkaları sorsun,’’ dedi. ‘’Ben de seninle okuduğum kitaplar ya da dinlediğim müzikler hakkında konuşmak istemiyorum.’’

Başımı iki yana salladım. ‘’Belki de hep duygularımızı kelimelerle ifade etmek gibi bir yanlışın içindeydik,’’ dedim. ‘’Bazen düşüncelerimi bir arada tutmakta zorlanıyorum. Böyle, çok ağırlaşıp farklı yönlere sarka bi’ ağacın dalları gibiler.’’

‘’Yazmayı deneyebilirsin,’’ dedi. ‘’Kağıt ve kalem hayatını değiştirebilir.’’

‘’Sayfalara yazmak sevmediğim bir şey, birine yazarken birini göremiyorsun. Bütünlük kopabiliyor. Bu yüzden duvara yazmak daha iyi.’’ Sonra yukarı baktım. Yaprakların arasından kül rengi bulutlar görünüyordu. ‘’Yıldızlar görebileceğimiz en uzak yerler sanırım’’
‘’Gökyüzüne en son ne zaman baktım bilmiyorum,’’ dedi.

‘’Belkide yukardan bakıyorsundur ona. Bu yüzden gözlerin hep yerdedir.’’

Gülümsedi.

‘’Gökyüzünde sana yakın gelen yıldızlar var mı?’’ diye devam ettim. ‘’Ne zaman baksan orda olduklarından emin olduğun ve bunun seni butlu ettiği yıldızlar.’’

‘’Yıldız değil de, aydınlık güneşli bir günde, tertemiz gökyüzüne bakarken gözünün önünde uçuşan beyaz görüntüleri bilirsin. Küçükken onların birer melek olduklarına inanırdım.’’ Sesi, o zamana kadar duyduğum en güzel şey gibi geliyordu.

‘’Biliyorum,’’ dedim. ‘’Ve gerçekten de melek olabilirler, sadece çocuklar görüyor onları.’’

‘’Bir de Ay peynir gibidir yanılgısından beri Ay’a da gitmek isterdim.’’

‘’Ben daha uzaklara gitmek isterdim, gidebildiğim kadar çok.’’

‘’Sen düpedüz kaybolmak istermişsin.’’

‘’Hep farklı şeyler görmek istediğimden belki.’’

‘’Biz hep sıkılırız, insanoğluyuz.’’

‘’Belki durmam gereken yeri görünce orası olduğunu anlarım ve daha öteye gitmem,’’ dedim.

‘’Bir derecik olsaydım fazla ilerlemek istemezdim mesela. Yeni yerler görme hevesinde olmazdım. Bir göl olurdum o yüzden belki, küçük ama mutlu. Dalgalı olmak kötü, deniz olmak istemezdim.’’

‘’Göller hep uzakta mı olur?’’

‘’Uzakta değil ama saklı gibi ne bileyim. Yeşillikler arasında ya da tepecikerin arkasında.’’

Bir sigara çıkardım, izin falan istemeden yaktım öyle. Dumanı ona gitmesin diye elimi bankın arkasından aşağı sarkıttım.

‘’Hiç içmesen ya.’’

‘’Sevdiğim sigaranın tadı değil aslında,’’ dedim. ‘’Kokusunu seviyorum. Çocukkluğumda bilmediğim, bana önemliymiş gibi gelen konuların konuşulduğu ortamlarda hep bu koku olurdu. Evdeki o sıradan günlerde değil de dışarda babamlayken, arkadaşlarıyla konuştuğu konuları dinlerdim, bana çok mühim meselelermiş gibi gelirdi. Belki de benim için bunları ifade ediyor. Bilmiyorum.’’

Güldü. Ama her gülüşünde kendimi daha kötü hissediyordum. O an bunu görmek istemiyordum ama bu sahte tebessüm yüzünden uzaklaşmıştım her şeyden ama şimdi onda da görüyordum bunu. Sigarayı bile içemedim.Uzun süre konuşmadık. Rüzgar esince havanın ne kadar soğuk olduğunu farkettim. Bir kaç yaprak ve çam kozalağı düştü etrafa. Kuşlar da susmuştu. Bir şeylerin elimden kayıp gittiğini hissediyordum ve buna engel olamıyordum. Ne yaparsam yapayım olamayacaktım.

‘’Gözlerinde hiçbir ifade yok,’’ dedi. ‘’Hiçbir şey okunmuyor. Aklından neler geçiyor?’’

O an ona her şeyi göstermek istedim. Bana bakıp kafamın içine girmesini, tam ortasına bir sandalye koyup oraya oturmasını ve etrafında çakan şimşekleri izlemesini... Gözlerimi kapardım ve dünyanın geriye kalanına tercih ederdim onu. Beni bu kaostan kurtarırdı.

‘’Ben öldüm,’’ dedim. ‘’...seninle tanışmadan önce. Hayatımdaki her şeyi bıraktım, anlamları çıkardım. Tek başıma bir varlığım yok, bütün hislerimi ve duygularımı seninle paylaşabildiğim için yaşıyorum artık.’’

Gözlerime bakıyordu hala.

‘’Sana bir şey sormak istiyorum,’’ dedim. Hava kararıyordu, ince bir yağmur başlamıştı.

‘’Tamam, sor.’’

Ama soramadım. Öylece kaldım. Birkaç derin nefes daha aldım. Belki on defa denedim ama yine soramadım. Her seferinde ağzımı açıyor sonra yine kapıyordum.

‘’İstersen önce cevabımı vereyim, sonra sorarsın,’’ dedi.

‘’Tamam,’’ dedim.

‘’Cevabım evet.’’

‘’Ne sorarsam ‘evet’ mi diyeceksin?’’

‘’Bilmem, ama şu an soracağın soruya cevabım evet.’’

Durdum. Derin bir nefes aldım. Bir cümlenin ağzımdan bu kadar zor çıkabileceğini hiç düşünmemiştim. Az önce kalbim deli gibi atıyordu ama o an durmuştu, tüm dünya durmuştu.

‘’Ama bir sonraki sorunun cevabı ‘Hayır’ olacak,’’ dedi.

Böyle söyleyince sormaktan vazgeçtim. İçimdeki bütün hisler tamamen ikiye ayrıldı. Sıcak bir mutluluk ve karanlık bir kuşku içimde dönüp durmaya başladılar. Sanki bana bir şey anlatmak istiyordu, daha önce defalarca söylediği bir şeyi tekrar söylüyordu bana.

‘’Sana yalan söyleyemem,’’ dedi. ‘’Sen beni anlarsın, seni gerçekten sevemediğimi farkedersin. Bu yüzden seninle birlikte olamam. Kandırabileceğim biri değilsin. Boşluktayken güzelsin bir tek. Oraya aitsin. Biz bu dünyaya ait değiliz.’’ Kesik kesik konuşuyordu. ‘’Beni ikiye ayırsalar bir parçam hep seninle kalmak isterdi. Öteki ise uzaklaşmak için elinden geleni yapardı. İkisini bir arada tutmakta güçlük çekiyorum.’’ Haklıydı. Yani eskiden beri söylediği şeylerdi bunlar ama o zamana kadar inanmak istememiştim. Korkularını yenemediği ve kendiyle yüzleşemediği için böyle söylediğini sanmıştım ama o gün gülümsemesinin altındaki sahteliği görmüştüm işte. Bu hayatımda gördüğüm en korkunç şeydi. O sıcaklıkla kuşku birleşip tekrar eski halini aldı içimde. Konuşmadan öyle ne kadar durduk bilmiyorum. Sessizliklerimiz konuşmalarımızdan daha uzundu ve giderek soğuk hissetmeye başlıyordum. Bir kuş yaprakların altında bir yerde ötüp duruyordu.

‘’Bak, nasıl bir şey bilmiyorum ama sen bilindik hislerimden başka bir yere dokunuyorsun,’’ dedim. ‘’Senin için bir şeyler yapabiliyorum, senin ne düşüneceğini düşünerek. Sadece yanında olabilmek için bile yaşamaya değer hayat. Kendimi ne aynaya, ne de gökyüzüne, sana baktığımda görmek isterdim. Dalıp gittiğinde, bir şey düşündükten sonra hiçbir şey düşünmediğini fark edip kendine gelirsin ya, o düşünüp düşünmemeye başladığın sürecin içinde kalan gizli şey sensin benim için.’’

‘’Üzgünüm,’’ dedi.

‘’Çok mu zıtız?’’ diye sordum.

‘’Zıt değil ama düz çizgi ile çarpık çizgi gibi. Farklı yönlere giderken ortada kesiştik, birliktelik anını biraz fazla uzatmış da olabiliriz ama sonunda yine kendi yollarımıza gideceğiz. Bu ilk ve son günümüzdü zaten. Sen gittikten sonra burda biraz daha kalacağım ben.’’

‘’Gidecek olan sensin,’’ dedim. ‘’Benim gidecek bir yerim yok.’’Kara bulurlar sarmaya başlamıştı üstümü. Gökyüzündekilerden bile daha karaydılar. Dişlerim birbirine değiyordu, başım aşağı düşmüştü. Aldığım nefesler yetmiyordu bana. Gözümü yere diktim.

Bazı anlar insanın hafızasına kazınıyor. O an yerde gördüğüm her şeyi hatırlıyorum. Bütün otları, yaprakları, kozalakları, çalı çırpıyı... Hiç unutmadım. Gerçekten hayallerimin gerçekleşeceği gibi bir düşünceye kapılmıştım buraya gelirken. O günün hayatımdaki en mutlu gün olacağını düşünmüştüm, beklemiştim. Orda ne düşündüğümü, ne hissettiğimi hatırlamıyorum. Sadece izliyordum. Yereki kuru yapraklara vuran yağmurun sesini dinliyordum.

‘’Hava kararıyor, eve gitmem gerek,’’ dedi, ayağa kalktı. Tam önümde durdu. ‘’Hadi gidelim artık burdan,’’ elini uzattı bana. Tuttum. Kalktığımda gözlerim yanıyordu. Ağzımdan tek kelime çıksa gözyaşlarım da boşalacakmış gibi hissediyordum. Bakışlarımı kaçırdım. ‘’Hadi,’’ dedi, kolumdan tuttu. Yürümeye başladık. Ama ordan uzaklaşamadım. O Parkın dışına çıkamadım, sanki burası benim mezarım gibiydi, az önce ölmüştüm. Birkaç adım anca atabildim. Sonra durdum. Arkamı dönüp duvarın ucuna doğru yürüdüm. Denizi izlemeye başladım yine. Peşimden birkaç adım attı, arkamda durdu.

‘’Gelmiyor musun?’’

Denizi son kez o gün gördüm. Boşluklarında duygularımın kayboluşunu izledim.

‘’Burda mı kalıcaksın?

Bir sigara yaktım. Ters çevirip avcumun içine aldım ıslanmasın diye. Ellerim acıyordu.

‘’Beni duyuyor musun?’’

Kalbim nefesimi kesiyordu. Burnumda bir karıncalanma, şakaklarımda bir zonklama vardı. Dişlerimi sıktım. Orda, o ağacın altında zaman bizimdi ama gelecek içine sığamayacağımız kadar küçüktü.

‘’Bi’ şey söyle lüfen’’ dedi.

‘’Gitmeni istiyorum,’’ dedim.

Dudakları titredi bir an. Başı öne düştü, yerde gezdi gözleri bir süre, dönüp gitti. Gözden kaybolana kadar bakmamaya çalıştım. Sonra kafamı çevirdim. Bomboştu yol, gitmişti. Birkaç adım geriledim. Ağacın dibine çöktüm. Ellerimi bağlayıp başımı dizlerime yasladım. Hayatımda hiç öyle ağlamamıştım.

Bölüm 9

Hep kurduğum bir hayal vardı. Yıldız dolu bir karanlıkta, boşlukta süzülen bir havuzun kenarında olduğumu düşünürüm. Başımı çevirince perdeleri

dalgalanan saydam evin merdivenlerinden inen birini görürüm. Rüzgar vucudunun birazını açıkta bırakan elbisesini şekillendirirken olduğu yerde durur hep. Sonra yine gözlerimi boşluğa çeviririm. Onun orda olduğundan, hep orda olacağından emin olmak iyi hissettirir. Bu sanki her şeyin sonunu gösteren bir tablonun içinde olmak gibi bir şey.

Resimlerin ölümü temsil ettiğini düşünürdüm. Zamanın ölüm anında durduğuna inanırdım ama yıldızların gökte durduğu gibi, uzaktaki her şey gibi. Bildiğim her şey anlamını kaybettiğinde, bir dal parçasının suyun üstünde batmadığına şaşıracak kadar çocuk olduğum günlerdekinden de yavaş bir zamanda olacaktım.

O gün her şey anlamını kaybetti. Ama hayalim gerçekleşmemişti. Zaman yanlış bir yerde durmuştu benim için. İnsanın içinde umut kalmadığında zihnin zamanın geçmesi için çabalamıyor. Böyle olduğunda durduğun yerin tam olarak farkına varıyorsun. Yolda yürürken yanından geçip gittiğin bir ağaçla arkadaş olabiliyorsun.

Beni bulduklarında ölmek üzereymişim. Toprağı kazmaktan etim parmaklarımdan çıkmış. Hastanede birkaçını kestiler. Birsürü şeyle suçlandım. Her gün birileri geliyor, bana orda ne yaptığımı, nasıl geldiğimi, nereye gittiğimi, neden o tarlanın ortasını kazmaya çalıştığımı soruyorlar. Tek kelime etmiyorum. En son da kağıt kalem verdiler belki yazarım diye. Kağıtları kuş gibi katlayıp yere koydum. Denizin üstündeki martılara benziyorlar. Bunları da duvara yazıyorum. Artık yoruldum. Kalemin boyu da kısaldı ama yine de arkasından vurursam beynimin ortasına kadar gider sanırım.

Bazen rüyamda onu görüyorum. Önce ayak seslerini duyuyorum. Yanıma geliyor. Başımı kaldırmıyorum ama o olduğunu biliyorum.

‘’N’apıyorsun burda?’’ diyor.

Uzaklarda oynayan çocuklarınkinin içinden geliyor sesi.

‘’Seni bekliyordum’’ diyorum.

Önümde dizlerinin üstüne çöküyor. ‘’Geri geleceğimi nasıl bildin?’’

‘’Bilmiyordum.’’ Tüm vucudumu bir titreme sarıyor o an. Durdurmaya çalışıyorum ama olmuyor. Sanki vucuduma hapsolmuş bir şey dışarı çıkmaya çalışıyormuş gibi.

‘’Yanlış yöne gittiğimi farkettim,’’ diyor. ‘’Sana verdiğim sözü hatırladım.’’Elini benimkinin üstüne koyuyor. ‘’Üzgünüm. Sen iyi misin?’’

‘’Bilmiyorum,’’ diyebiliyorum sonra tutup yanıma çekiyorum. Kollarıma bırakıyor kendini. Sımsıkı sarılıyorum, o zaman titremem duruyor. Sırtını göğsüme bastırıp, ayaklarını kendine çekiyor.

Elimi boynuna götürüyorum, başını geriye, göğsüme yaslıyor. Gözlerini kapanıyor. O kadar güzel ki. Morumsu gözkapaklarının altındaki gözleri kıpırdıyor. Dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme var.

‘’Seni seviyorum,’’ diye fısıldıyor.

‘’Ben de seni seviyorum,’’ diyorum. ‘’Sonsuza kadar.’’ Sonra kolumu beline dolayıp elini tutuyorum, diğer elimle de burnunu ve ağzını kapayıp kendime bastırıyorum. Tüm gücümle kendime çekiyorum. Bir olmak, bir daha asla ayrılmamak, asla beni bırakıp gitmemesi için. Vucudu kasılıyor Başını iki yana oynatmaya çalışıyor ama söylemeye çalıştığı kelimeler elime takılıp kayboluyorlar. Ayakları toprağı kazıyor. Gözlerine bakmamaya çalışıyorum. Vucudu gevşiyor. Son bir kez atıyor kalbi. İki damla göz yaşı yanaklarından elime kayıyor. Sonra bomboş ve soğuk bir karanlığa uyanıyorum. Bunu defalarca yaşıyorum. Giderek daha soluklaşıyor.

Bu gece gökte ay var. Pencereden ölü birinin gözü gibi beni izliyor. Eğer Ay’da yaşasaydım zamana ihtiyaç duymazdım. Uzun bir duvar boyunca üstündeki resimlere bakarak yürürken, bazılarını görürken bazıları arkanda kalıyor. Bazılarını henüz görmemiş bazılarını unutmuş oluyorsun, en fazla sonrakileri tahmin ediyorsun ve zaman geçiyor. Yürürken bütün resimleri görmek için belki birkaç saate ihtiyacın oluyor ya da birkaç dakikaya ama duvardan uzaklaştığında bütün resimleri görmek için yürümen gerekmiyor, hepsini tek bir anda görebiliyorsun. Eskiden görmen birkaç dakikanı alırken şimdi zaman söz konusu olmuyor bu iş için. Ölüm de böyle bir şey olmalı.